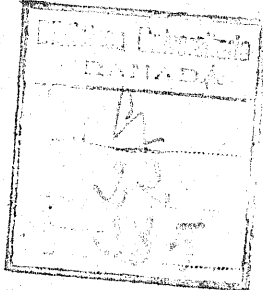
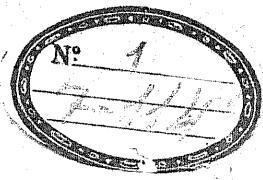

6. P^{er}

P^{er} de Toro, e Campo Tor^o Q^{ue} no B^{er}di^ov

Trav^{er}te Phil^{ip} & Soc^o deu^o Gran^{de} an. 1679.

26to

De la Bib. de l'Univ. de la France. Paris. 1824.

EPISTOLAE

VETERUM GRÆGORUM

NEMPE

2. 9520

HIPPOCRATIS,	DEMOCRITI,
HERACLITI,	DIOGENIS,
CRATETIS,	PHALARIDIS
BRUTI,	

Aliorumque ad eosdem:

Edita Græcè ac simul Latinè;

Per EILHARDUM LUBINUM.

Aulicorum danicorum

Accedit Methodus conscribendarum Epistolarum,
Græcè ac Latinè.

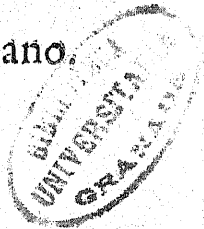
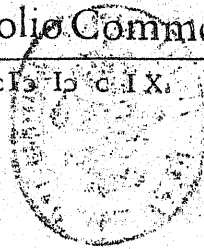
*Absque
ni*

*Labore
lib.*

In bibliopoli Commeliniano.

c13 15 c. IX.

ILLVSTRISSIMO ET
GENEROSISSIMO PRIN
CIPi AC DOMINO,

Dn. VDALRICO DVCI
MEGAPOLITANO, PRINCIPI
VANDALORVM, COMITI SVE-
rinensi, Domino Rostochij &
Stargardiæ, Domino meo
clementissimo.

*S*apiens quidam, Illustrissime Prin-
ceps, interrogatus, quid causæ es-
set, quod nobilissimum illud ani-
mal HOMO tot calamitatibus ac
arumnis exponeretur? Iure id fieri, respon-
dit, quod homo nihil cum sit, maximis tamen rebus
implicetur. Cum enim, teste Aristotele, homo
sit imbecillitatis exemplum temporis spatium,
fortune lusus, inconstantiae imago, invidia &
calamitatis trutina, reliquum vero pituita &
b. l. s. Et iuxta Euripidem

--Πνευμα καὶ σκιά μόνον.

Immo verò ut Aeschilus

--- πῶν εἶεν μᾶλλον ἢ κάπνυς σκιδ.

Alium enim pilus cum Lictæepotus strangulauit; alius acino vna de glumino suffocatus interit; nec defuit quem stria de tecto decidens exanimarit: Et quantulo serpentis ictu aliquis non perit? Is tamen ille ipse est, cuius desiderio totus mundus non sufficit, qui in rebus humanis tumultuatur, qui hic semper maiora adfectat, ut ipse minor euadat, qui hic amplissimos honores, maximas diuitias, perpetuas voluptates, aternam denique vitam sperat & sperat; adeoque qui πῶν μὲν μέγα, ἰσχυρὸν δὲ μικρόν. Non absurdè igitur Socrates dicebat, se putare quod Dii semper riderent, vana hominum studia inspicientes. Quis enim nostrum, si formicas, aut alia minora animalcula ob granum aliquod contendere, ob terræ glebulam acies instruere, & sublimiorem aliquem locum concertare videat, risum possit continere? Et nos ipsi tamen his quotidie longè absurdiora, longè magis ridicula committimus. Sapientia igitur studiosi, præsertim illi saniores Stoici, hac tam vana & inania intuiti, id in primis operam dederunt, & præclarissimis suis monitis hominem ab errore in viam, à corpore ad animam, ab exilio ad patriam, à terra ad cælum, à Creaturà ad Creatorem

terem reducerent & reuocarent. At plerique frustra. Nam ut taceam quod plerique cæcorum duces, nec tam promptè veritatem inuenire, quàm falsa conuincere potuerint: non proclius ac facile erat inveteratos illos animi morbos, qui tam altè radices egerant, & vna cum mundo & hominibus exorti, non nisi cum iisdem interituri, animis mortalium eruere, & extirpare. Non defuerunt ergo, qui illam hominum stultitiam & vecordiam accuratissimis Philosophiæ monitis, & acerbissimis verbis castigarent & insequerentur: Alij cum nullis vspiciam Sapientiæ præceptis stultitiam illam insanabilem emendari posse viderent, illam nimiam indignatione & οὐρανὸς ἔειπε, & summo genus humanum iuuandi studio continuo vel deriserunt, vel desleuerunt. In hoc nomen suum cum primis profitentur Philosophorum maximi & diuinitissimi Democritus, Heraclitus, Diogenes, & Crates, Cynici. De quibus, ut quid sentiam liberè, & sine fraude, ac inuidiâ eloquar, sanè illos existimo si qui vnquam alij, ad illa serena & sublimia Virtutis & Sapientiæ templa deductos supra omnia humana caput sustulisse. Quippe quibus in tot vitâ animo fixum Mortalia mortalibus relinquere, omnia humana contemnere, vni virtuti omnia postponere, & ab illâ ne

l.ūt quidē unguem recedere. CRATES sane ille humanorum adfectuum demitor & alter Hercules monstrorum profligator, antequam verò & planè Crates factus, inter proceres Thebanos numeratus fuit, ut pote nobilissimis ortus parentibus, & amplissimo patrimonio ditatus; Ille cum ex Diogene suo didicisset, omnia fluxa & fragilia esse quacunq; sub cælo sunt, maximas suas opes & amplissimas facultates ad quas alij per cadem & sanguinem non sine iacturâ corporis, vita, anima, festinant, in publicum contulit, & in sublimi loco constitutus elatâ voce exclamavit: Crates Cratetis Cratem dimittit liberum. Nimirum sine illis opibus verè demum liberum se victurum ratus. Qui ipse postmodum apud ciues suos Thebanos in maximo honore habitus, & tanquam Lar familiaris cultus. Alter huius praeceptor Diogenes, cum ad supremos honores, amplissimas diuitias, atque adeo Alexandri Magni aulam euehi potuisset, illa omnia tanquam puerilia & ridicula excelsò animo despexit, & recusauit: Et vniuerso mundo ostendere volens quàm paucis natura contenta sit, quamque superuacaneis ac superfluis genus humanum laboret, cui nimirum maior fames, quam Venter, Dolo in quo habitaret, & pane, & aquâ,
cibo

cibo ac potu contentus vixit, & beatissimè vixit. Idque tantâ constantiâ, & animi magnitudine, ut totius mundi Monarcha Alexander eum demiratus, & penè obstupescens: Nisi Alexander essem, Diogenes esse vellem, pronunciare non erubuerit. Quid de Hieraceto dicam? qui illam admirandam Sapientiam, illam omnium rerum naturalium cognitionem nullo magistro praeunte suo Marte perfectissimè consecutus est, qui hydrope, & aliis morbis correptus, & illorum causas exactissimè investigauit & sustulit, & medico usus semetipsum sanitati restituit. Nimirum qui suo ipsius ductu, & auspicio ad illud omnis virtutis, & Sapientia culmen deductus cum incredibilem & inauditam hominum dementiam, vanas & ridiculas curas & contentiones & studia mortalium inutilia pariter, & noxia, & in primis ciuum suorum Ephesorum infandam malitiam, quæ nullis vnquam Sapientia monitis ad Virtutem & sanitatem reuocari posset, intueretur: admirabile aliqua $\Phi\iota\lambda\alpha\nu\delta\epsilon\alpha\ \rho\alpha\ \pi\iota\alpha\ \kappa\epsilon\iota\ \sigma\upsilon\mu\mu\alpha\ \delta\epsilon\iota\alpha$ continuo fleuit, & in perpetuo luctu & marore consenuit. Ut iam Democritum sui seculi $\Delta\epsilon\upsilon\sigma\iota\omicron\nu\iota\omicron\nu$ & miraculum silentio præteream: Cuius viri laudes, & elogia vix vte ro volumine adumbrârim, necdum

illorum hanc exigua pagellam primas lineas duxerim. Ille eandem vanitatem ac dementiae hominum, quam Heraclitus defleuerat, contraria aliquam adfectione continuo deridebat. Quodque magis adhuc ridiculum, Democritus hic qui apud suos Abderitas maximam doctrinae ac sapientiae opinionem concitauerat, ob continuum hunc risum insanire creditus est. Hippocrates ergo ille Medicorum summus immensis totius urbis Abdera sanctibus vocatur, qui insanum helleboro curaret: qui ipsum non modo non insanire comperit, sed omnium hominum longe optimum, longe sapientissimum: Et quem ille insanire credebat, ab hoc semetipsum cum alius insanire didicit: & quem curaturus accedebat, ex illo se ipsum cura indigere animaduertit. Quam solidis autem rationibus ridiculam illam hominum insaniam demonstrauerit, nemo in hisce epistolis non magnopere demirari potest. Qua profecto si quis diligenter legerit, & animo imbiberit, ne ille de rebus humanis aliter cum Democrito sentiet. De incredibili autem eius Sapientia, perspicacitate, & fugacitate fusius iam dicere, & Epistolarum legibus, & paginae angustia impediatur. Narrat eum Suidas tanti acuminis fuisse, ut lac intuitus & capella illud esse, & qua paulo ante pepererit & nigra quidem capella dixerit,

dixerit, & verè dixerit: Hippocrate, qui forte aderas, illam sagacitatem pane obtupescente. Paulo post cum puella quaedam ad illum accessisset, Salue virgo; postero die cum eadem redisset, Salue mulier ad illam dixit, & verissimè illud quidem, quippe cui illa nocte pudicitia imminuta foret. Idem cum iam senior, & morti vicinus à sorore defteretur, quod solemnibus festo, quod triduo post instabat, moriturus esset, nec illa sacra Diis offerre posset; Bono illam animo esse, & panem tantum ex recenti coctione adhuc calidum naribus suis quotidie admoueri iussit: quo admoto ille triduum adhuc vixit, & quo remoto paulo post placidè exspirauit. Horum summorum Philosophorum ingenij & Sapientiae plenissimas Epistolas Graecas & Latinas publici iuris iam facio, tuaque Ill. Cels. inscribo pater patria & Reip. tuae litterariae columna, decus & praesidium. Cuius rei rationes nemo, opinor, ex me quaret. Cum enim priscis saeculis, apud Persas potissimum, vsuatum fuerit, reges & Principes non nisi munere aliquo adire: Insuper vsitata consuetudine receptum sit, ut qui praclaro alicui operi inuigilant illud Principibus ceu Diis terrestribus consecrent, & mos isthuc à Iouis vsque saeculo initium habuerit, & ad nostra vsque tempora perdurarit: Nemini mirum

IO DEDICATIO.

futurum censeo, quod hoc quoque munusculo te maximum patria patrem, & Principem ad eam, & hosce meos labores Ill. Cels. tua tanquam numini cuidam censeo: Idque eo impendio magis cum ingentia tua in nos extent beneficia. Nimirum qui Dei illius deorum summi ductu, & auspicio in hoc Balthico litore diuina & humana Sapientia sacratissimum & purissimum hospitium clementissimè foueas ac tuearis. Accipe ergo à me qualiacunque hac grati animi indicia, ac munera, non qualia ego debeo, sed qualia possum: cuius voluntati facultas par foret, nō hac exigua & vilia, sed maxima & illustria, qua nec doctissimorum virorum accuratum iudicium, nec ill. Tuae Cels. Generosissimum vultum subire reformidarent. Nec tamen hac etiam qualiacunque pro vilibus Ill. Tuae Cels. futura pollicentur mihi, & illi qui, & ille cui offerentur. Illi etenim ingenij & Sapientia plenissimi ita voluptatem cum utilitate lectori suo temperarunt, ut qui illorum desiderio non capiuntur, non immerito quarta Luna, & Musis & Apolline lugentibus, vel etiam plorantibus nati, iudicari queant. Hic verò ille est quem ob incredibilem humanitatem & tanto Principe dignam clementiam PATRIÆ PATREM nemo non rectissimè appellauit;

iii;

DEDICATIO. II

rit Nimirū quā Patria sua vrbes & oppidare, Etissimè & iustissimè moderatur, & apud suos inter quos me quoque submissa persuasione reuerenter spero, aeternum viuet & hac quoque qualiacunque sereno vultu accipiet. Quae spes si minus me fefellerit, maxima profectō felicitate me adfectum arbitrabor. De mea quidem versione nihil habeo quod magnopere pollicear, nisi quod sperem ipsam & vere Latinam esse, & Auctorum mentem non obscure exprimere. Sed de his alij. DEVS Optimus ille Maximus Ill. Tuam Cels. cum omnibus suis semper clementissime tueatur, omnesq; tuos & tuorum conatus ad suam gloriam dirigat, & Cels. Tuae vitam in seram & tardam vsque senectam protrahat, & denique ubi caelesti illi Sapientia visum ad se recipiat: ubi illi qui ἀδάρου βίον πέποιται κακῶν ἐκπαδεύ ἀπάντων. Salue & Vale Pater Patria

ILL. CELS. V.

Submissè & reuerenter
colens.

EILHARDVS LVBINVS

ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΒΑΣΙ-

ΛΕΩΝ ΜΕΓΑΣ ΑΡΤΑΞΕΡΞΗΣ

Παίτω χάρειν.

ΝΟΪΣΟΣ προσπέλασεν ἡ κα-
λουμένη λοιμική τοῖς στρατεύμασιν
ἡμῶν καὶ πολλὰ πηλάκις ποιησάν-
των ἡμῶν ἐνδοσιν σὺκ ἔδωκεν. Ὅθεν
ἀξίῳ παντοίως, καὶ πάσης τῆς παρ
ἐμοῦ δεδωρουμένης δωρεᾶς, ἢ τι τῶν ἐκ φύσεως
ἐπινημάτων ἢ τι τῶν ἐκ τέχνης πράξεων, ἢ τινα ἐ-
πίρου ἀνδρὸς ἐρμηνεύειν, δευαμένεῖς ἰάσασθε, πέμ-
πετε ἄχθ. Μάστιγον ἀξίῳ τὸ πείθ. ἄλωκε γὰρ
καὶ τὸ ἄχλον καὶ πολλὸς ἄλις, πνύμα μέγα, καὶ
πυκνὸν ἔχων. Οὐ πολεμοῦντες πολεμοῦμεθα,
ἐχθρὸν ἔχοντες τὸ ἦμα λυμαινόμενοι. Τὰ ποίμ-
νια πέρωκε, πολλὰς δυσιάτους ἐποίησε, πικρὰ
βέλη βελῶν καταπέμπει. Οὐ φέρω γνώ-
μιον, σὺκ ἔτι ἔχω μετ' ἀνδρῶν γονίμων ἐκλώσα-
σθαι. Δύε πάντα πάντα, μὴ διαλείψας ἀγαθῆ
ψύχη. Ἐρρωσθ.

ΠΑΪ-

REX REGUM MA-

GNVS ARTAXERXES

Pato Salutem.

LVes quædam, quam pestem vocant,
exercitum meum inuasit, & quamvis
multi nostrum nihil non fecerint, nihil
tamen remittit. Quocirca omnibus mo-
dis & omnibus à me donatis præmiis cō-
tendo, ut si quid ipse, aut ex naturâ medi-
tationis, aut ex arte operationis, aut alius
cuiusdam viri in medicinâ excellentis
explicationis habes, euestigio mittas.
Profliga quæso hanc adfectionem: Nam
sic satis vehemens populum inuasit; ma-
gnum ac densum habens imperum. Et
sic qui non pugnamus oppugnamur, ho-
stem habentes exitialem hanc bestiam,
quæ vniuersum ouile læsit, & multos in-
curabiles reddidit, sæua spiculis nostris
spicula immittens. Non hæc ferre susti-
neo, nec amplius cum viris familiarib.
& illustribus consilia inire animus est.
Tu hæc omnia emendabis à bona fortuna
adiutus. Vale.

PAE-

Ἀρχαζέξην χαιρεῖν.

Τὰ φυσικὰ παθήματα οὐ λύει τῶν ἰπιδή-
 μίαν τῶν λοιμικῶν παθῶν. ὅσα γὰρ ἐκ φύ-
 σεως γίνονται νοσήματα, αὐτῆ ἢ φύσει ἢ ἰατρικῶν κληρονο-
 μεῖν ὅσα εἰς ἐξ ἰπιδημίας, τέχνη, τεχνικῶς κληρο-
 μεῖν τῶν τρώων τῶν σωματίων. Ἰπποκράτης ἡ-
 γερὸς ἰατρὸς τοῦ τοῦ πατρὸς. τῶν ἡγούμενων οὐκ ἐστὶ Δω-
 ριδῆς, πόλεως δὲ Κῶ, πατρὸς δὲ Ἡρακλείδου,
 ἔξ Ἰπποκράτους, τοῦ Γνωσιδικου, τοῦ Νίβρου, τοῦ
 Σωφράτου, τοῦ Θεοδώρου, τοῦ Κλεομυττάδα, τοῦ
 Κροσάμιδου. Οὗτος δὲ θεὰ φύσει κέχρηται, καὶ
 ἐκ μικρῶν καὶ ἰδιοποιῶν εἰς μεγάλα καὶ τεχνι-
 κὰ προσήγαγε τῶν ἰατρικῶν. Γίνεται μὲν οὐκ ἡμῖν
 ὁ θεὸς Ἰπποκράτης ἐννατῶν μὲν δὲ τῶν Κροσά-
 μιδῶν βασιλείας, δεκάτῳ δὲ εἰς τὸ τοῦ
 Ἀσκληπιοῦ, εἰκοστῶν δὲ τῶν Διῶν. μητρὸς
 δὲ Πραξιθέας τῆς Φαναρέτης ἐκ τῆς ἐκείνης τῶν
 Ἡρακλειδῶν. ὥστε κατ' ἀμφότερα τὰ σπέρματα
 θεῶν ἀπόγονος ἐστὶν ὁ θεὸς Ἰπποκράτης, πατρὸς
 μὲν πατρὸς Ἀσκληπιάδης ὄν, πατρὸς δὲ μητρὸς
 Ἡρακλείδης. Ἐμαθε τε τῶν τέχων πατρὸς τῶν πα-
 τερῶν Ἡρακλείδης, καὶ πατρὸς τῶν πατέρων Ἰππο-
 κράτης. Ἀλλὰ πατρὸς μὲν τούτοις ὡς εἰς τὸν πατέρα
 ἐμυθήθη τῆς ἰατρικῆς, ὅσα πηρονὸν ἔω καὶ το-
 ρους

Naturales adfectiones contagium pe-
 stilentis morbi nō solvunt. Quicūq;
 enim ex naturā morbi oriuntur, illos na-
 tura diiudicans curat; quicunque vero ex
 contagio, ars artificialiter diiudicans cor-
 porum mutationem. Hippocrates verò
 medicus huic adfectioni medetur, gene-
 re quidem Doriensis, ciuitate verò Cous;
 patre Heraclide, qui Hippocratis, qui
 Gnosidici, q. Nebri, qui Softrati, qui Theo-
 dori, qui Cleomyttadæ, qui Crisamidis.
 Hic diuina natura vñs ex paruis & vulga-
 rib. ad magna & artificialia medicinam
 produxit. Est igitur nobis diuinus ille
 Hippocrates nonus quidem à Crisamide
 rege, decimus octauus verò ab Asclepio,
 vīgésimus autē ab ipso Ioue: matre natus
 Praxitheæ Phanaretæ filia ex familia He-
 raclidarum: adeo vt secundum vtrumq;
 semen à diis oriundus sit diuinus Hippo-
 crates, à patre quidē Asclepiades, à matre
 verò Heraclides. Didicit artē à patre suo
 Heraclide, & ab auo Hippocrate. Verū ab
 illis, vt verisimile est, principiis tantū artis
 medicæ, quæ & illos tenuisse credibile est,
 initiatus est: Vniuersam autē artem ipse se-

ρους εἰδέναι. πῶς δὲ συμπάσαι τέχνῃ αὐτὸς ἐαυ-
τὸν ἐδίδαξεν θεῶν φύσει κεχρημένῳ, καὶ ποσὺ-
τον ὑπερβεβηκώς τῆ τῆς ψυχῆς δύσμετα πρὸς
προσόνους, ὅσων διενέωσεν αὐτῶν καὶ τῆς τῆ τέχ-
νης ἀρετῆ. Καθαίρει δὲ οὐ θηρίων μὲν γῆν, θη-
ριῶδων δὲ σωματίων καὶ ἀγρίων, πολλῶν γὰρ καὶ
θελασσαν ἀειπαίωνων πάντα καὶ, ὡς περὶ ὁ Τρι-
πτόλεμος πατρὸς Διὸς ἀρετῆ ἀρετῆ, καὶ τοῦ
Ἀσκληπιοῦ βοήθημα. Τοιαυτῶν ἐπινοώματα
καὶ οὗτ' αἰετοῦται πολλαχού τῆς γῆς. Ἡξίω-
ται δὲ τῶν αὐτῶν Ἡρακλεῖ, καὶ Ἀσκληπιῶ ὑπὸ
Ἀθηναίων δωρεῶν. Αὐτὸν μετὰ πεμφθῆ, κε-
λεύων ἀργύριον, καὶ χρυσὸν ὅσων αὐτὸν βούληται
δώσειν αὐτῷ. Οὗτ' ἀπίσταται οὐχ ἓνα ἀξίον
τῆς ἰάσεως ἔπαθες οὗτ' πατρὸς ὑγείας· οὗτ'
σωτήρ· οὗτ' ἀκείσῳ δὲ οὗτ' ἀπαλῶς ἠγε-
μὼν τῆς θεοπεπῶς ἀπαιτήσεως

ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΒΑΣΙΛΕΩΝ ΜΕΓΑΣ

Ἀρξέξερξης Ἰστιάει Ἑλλησπον-
τι ὑπαρχῷ.

Ιπποκράτους ἰητροῦ Κῶς ὑπὸ Ἀσκληπιοῦ γε-
γυνοῦ, καὶ εἰς ἐμὲ ἦλθε· ἐπίσταται τῆς τεχ-
νης. Δὸς αὐτῷ χρυσὸν ὅσων αὐτὸν βούληται, καὶ
πάντα χύσειν ὡς ἑταίρει, καὶ πύμπει εἰς ἡμᾶς.
Ἔσται γὰρ ἰσότηρ· Περσῶν τίς ἀρίστος. Καὶ εἰ τις
ἄλλ-

vsus perdocuit: & animi generositate tan-
tum maiores suos superavit, quantum illos
artis etiam virtute antepolluit. San at verò
non ferarum genus, sed corporibus feri-
nis, & agrestibus multam terræ et maris
partem vbiq; disseminās (tanquam Tripto-
lemus Cereris semina) Asclepij medicam ἔ-
τα auxiliaria. Quapropter iniquissimè hic
quoq; non in multis terræ locis in templis
colitur. Ab Atheniensibus verò iisdem cum
Hercule, & Asclepio honoribus dignus fuit
habitus. Ipsum ad te accersas, auri, & argen-
ti quantum voluerit ipsi dari iubens. Hic
non vnam huius morbi medelæ rationem
nouit; hic sanitatis pater, hic saluator, hic do-
lorum medicus: Hic deniq; in vniuersum
diuinæ huius scientiæ princeps.

REX REGVM MAGNVS ARTA-
xerxes Hystani Hellepontii præfidi.

Ιppocratis medici Coi ab Asclepio ori-
undi in arte medica fama etiam ad me
penetravit. Da ergo ipsi auri quantum volue-
rit, & reliqua, quibus indiget abunde, & ad
me mitte. Nam eisdē apud me, quos Perfa-
rū primates, honores cōsequetur. Et si quis
B aliis

ἸΠΠΟΚΡΑΤΟΥΣ

ἄλλ' αὐτῆρ κατ' Εὐρώπῃ λευγαθεὺς, φίλον οἴκῃ
 βασιλέως ποιῶν μὴ Φειδομεῖ ἄλβου. Ἄνδρας
 γὰρ εἶναι δυναμένους κατὰ συμβουλήν ἐραδίον.

ΥΨΤΑΨΝΗΣ ἸΠΠΟΚΡΑΤΕΙ ἈΣΚΛΗ-
 ΠΑΔῶΝ ὄντι διαζόνῳ χαίρειν.

Ἡ ἐπιπέμφεν ὁ βασιλεὺς Ἰππικράτῃ σὺν χρο-
 ζῶνι, ἐπιπέμφασιν. Γράψον οὐκ ἄνευ αὐτῶ
 κατὰ ἄχθῃ, ἵνα πρὸς βασιλεῖα πέμψῃ. Ἐρῶσω.

ἸΠΠΟΚΡΑΤΗΣ ἸΗΤΡΟΣ ΥΨΤΑΨΝΕΙ
 ὑπο ἀρχῆ Εὐρώπῳ ὄντι.

Πέμπε εἰς βασιλεῖα ὡς ὄντι ἐγὼ χροζῶν ὅτι καὶ
 πρὸς Φειδομῆ, καὶ εὐδῆνι, καὶ οἰκίῃ, καὶ πείσῃ
 τῆς βίου οὐσίῃ δεκτικῆς χροζῶν. Περσῶν δὲ ὄλ-
 βου οὐ μοι θεμῆς ἐπαύρεσθαι, ἔδε βαρβαρῶς ἄν-
 δρας νοσῶντων πύκνῃ ἐχθρῶν ὄντων Εὐρώπῳ.

ΑΒΔΗΡΙΤΩΝ ΤΗΨ
 βουλῆ.

Ὁ πολίτης ὑμέων Μελισαγόρας ἦκεν εἰς Κῶν
 καὶ ἔτυχε τότε ἔσσε ἡ αἰάλη τις τῆς ῥάβδου
 ἐν ἑκείνῃ τῇ ἡμέρῃ, καὶ ἐπέσει ὡς ἴσσε Παιήγο-
 ρις, καὶ πομπῇ πολυτελεῖς εἰς κυπρίων, ἡ δὲ
 ἴσσε

ἘΠΙΣΤΟΛΑΙ

ἴσσε

alius in Europa vir bonus, illum domus re-
 giae amicum facias, opibus nihil parcens.
 Nam viros, qui quid in rem sit consultare
 possint, inuenire non facile est.

HYSTANES HIPPOCRATI ASCLEPIA-
 dum nepoti. S.

QVam rex misit epistolam, tua operâ in-
 digus, misit tibi. rescribe ergo ad ipsam
 celerrimè, ut illud ad regem mittam. Vale.

HIPPOCRATES MEDICVS HYSTANI
 Hellepontî praesidi.

Mitte ad regem quidquid scripsero,
 quod & victu, & amictu, & habitatio-
 ne, & omnibus ad vitam sufficientibus fa-
 cultatibus abundè instructus sim. Persa-
 rum vero opibus mihi defruere nefas, & bar-
 baris vitis Graecorum hostibus, morbos de-
 pellere.

HIPPOCRATES
 Abderitarum Senatui.

Cuius vester Melisagoras venit in Insulâ
 Co, eâ ipsa die, quâ erat virgarum refumtio,
 & Etesius, quemadmodum nouistis, Pani-
 gyris, & popa in Cupressis sumtuosa, quam

Ἰπποκράτης τῶν θεῶν προσήκουσιν. Ἐπεὶ δὲ ἀπουδαζεν ἐνώκει, καὶ ἐκ τῶν λόγων, καὶ ἐκ τῆς προσέψεως, ἡ Μελησιγόρας περὶ τοῦ ὅτι ἐπέειπεν τὴν περὶ τῆς αἰτίας τῶν ὑμῶν πλὴν Ἰπποκράτους, καὶ θεῶν μασι, ὅτι ἐστὶν ἀνθρώπου ὡς εἰς ἀνθρώπου ἡ πόλις θουβειάδε. Μακάριοι γὰρ δῆμοι ὁκῶσι ἰσισι τῆς ἀγαθῆς ἀνδραῖς ἔρματα αὐτῶν, καὶ οὐ τῆς πύργου, οὐδὲ τῆς τείχεα, ἀλλὰ σοφῶν αἰδρῶν σφῶν γράμματα. Ἐγὼ δὲ περὶ τῆς τέχνης εἶναι θεῶν χαρίτας, καὶ θρώπων δὲ ἔργα φύσις. Καὶ μὴ νεμεσήσητε ἀνδρες Ἀβδηρίται, οὐχ ὑμᾶς δοκέω, ἀλλὰ φύσιν αὐτῶν καλεῖν ἐμὲ ἀνασῶσθαι, ποιήματα ἑαυτῆς κινδυνῶν ὑπὸ νόσου διαπεσεῖν. ὡς περὶ ὑμῶν ἐγὼ φύσει καὶ θεοῖς ὑπακούω νόσῳ τῆς Δημόκριτον ἰησιδου, εἶγος δὲ καὶ νοσῶν ἐστὶ, ἀλλὰ μὴ ἀπέτη συσκιάζεσθε, ὅτι περὶ εὐχομῆ, καὶ γίννοιτο πλέον τῆς ἐν ἡμῖν ἀνοίας πεκμήρον, καὶ περὶ τῶν ἀνοίων τῶν ἀρχαίων. Ἀργύριον δὲ μοι ἐρχομένω, οὐτ' ἀνφύσις, οὐτε θεός ὑποχόιτο, ὡς περὶ ὑμῶν Ἀβδηρίται βιάζεσθε, ἀλλ' εἴπε ἐλάττω τῆς τέχνης ἐλάττω τῶν ἔργα. οἱ δὲ μισθαρνοὶ περὶ, δουλεύειν ἀγαθὰ ζουσι τῆς ἰατρικῆς ὡς περὶ ἐξ ἀνδρῶν ποδζοντες αὐτὰς ἐκ τῆς προσέψεως περὶ τῆς αἰτίας, εἶθ' ὡς εἰκός καὶ ψάσιντο ἀνὸς περὶ μισθῶν νόσου, καὶ δὲνηθῆεν ἀνὸς περὶ μικρῆς, καὶ οὐκ ἀνὸς ἐλ-

moris est agere illis rebus quae Deo conueniunt. Cum autem sollicitè agere videretur, et ex sermone et vultu Melisagoras persuaderet, quidquid esset negotii morā non patitur; legi Epistolā vestram, & demiratus sum, quod vnus hominis causā tota ciuitas, tanquā vnus homo, perturbati sitis. Felices profectò populi qui quidē noueritis, viros bonos vestra esse praesidia, neq; turres, ac muros, sed virorum sapientum sapientes sententias. Ego verò censeo artes Dei munera, homines verò naturæ opera. Neq; eo nomine indignemini viri Abderitæ, nō ego vos, sed naturā ipsam me accersere exilium, vt eius opus, quod, ne morbo intereat, periculū est, sanitati restituum. A deo vt etiam vobis prior & naturæ, & Diuis obtemperē agrotū Democritū sanare, si modo agrotat, neq; vos fallacia aliquā me decipitis, id quod opto, et contingat mihi maius mea in vos benigno- lentiae specimen, etiam ex falsā suspicione fuisse perturbatum. Argentū verò venienti mihi neq; natura neq; Deus promittat, neq; vos adeo Abderitæ cogite: sed permittite vt liberalis artis liberalia etiā sint opera. Qui verò mercedē captant sciētias seruire cogūt, illas ex priori libertate quasi seruas reddetes.

θαιεν ἴσσο χίμενοι, καὶ πάλιν ἔλθειεν μὴ κληθέν-
 τες. Οὐκ ἴστος γὰρ τῶν ἀνθρώπων βίβη, ὅτι δι' ὀ-
 λυ αὐτῶς πνεῦμα χίμερον ἢ ἀφόρητο Φυ-
 λαργυρία δὲ εἰδωκεν, εἰ μὴ εἴη μακροὶ ἅπαν-
 τες ἰητροὶ σωθεῖσαν ἀποθεραπεύσασιν χαλεπώτε-
 ραν μανίης νόσον, ὅτι καὶ μακαρίζεται νοτέουσα
 καὶ κακῆσα. Οἶμαι δὲ ἔγωγε καὶ πάλιν τῆς ψυ-
 χῆς νοσήματα πάντα μανίης σφοδρῆς εἶναι ἐμ-
 ποδίσσης δὲ ἰσχυρῆς, καὶ Φαντασίας τῶν λογι-
 σμῶν, ὅτι δι' ἀρετῆς ἀποκαθαρθείας ὑγιαίνει.
 Ἐγὼ δὲ εἰ πολλοῦ ἐξ ἀπαιτοῦ ἐβλαβήμην
 ὡς ἄνδρες Ἀθηναῖοι, ὅτι ἂν ἐνεκα δέκα ἑκα-
 τὰτων διβουλίου πρὸς ὑμῶν· ἀλλ' ἵππ' ἔν-
 μόνον ἰρχόμενος Περσῶν βασιλέα, ἔνθα πόλις
 ἔλαι προσήτηεν τῆς ἐξ ἀνθρώπων δειπνίας γε-
 γεμισμένη, ἰώμην ἂν τον ἐκείνοι μὲν ἀνίω. Ἀλλ'
 ἀπηγησάμην ἐχθρῶν ἐλαδί χωρῶν ἐλευθε-
 ρώσαι κακῆς νόσον. Καὶ γὰρ τὸ μὲν ἐπ' ἐμοὶ κα-
 ταναυμαχῶ τὰς βουλίας. Εἶχον δὲ ἀναί-
 σχυλῶν τὸν βασιλέως πολλόν, καὶ πατρὶδι
 ἐχθρῶν περιεσίλω. Περιεκέμην δὲ ἂν αὐτῶς
 ἐλέπολις τῆς ἐλλάδος ἱπποκράτων. Οὐκ ἐστ'
 πολὺ τὸ πανταχῶθεν χρηματίζεσθαι. με-
 γάλα γὰρ ἰσχυρῆς ἀρετῆς ὅτι δημοσίων
 ὅτι ὀρυσοσόμενα, ἀλλ' ἐμφανέα ἔοντα,

Dein verisimile est quod mentiatur magnos, &
 negent paruos esse, quos curat, morbos, &
 accerfiti nō veniāt, & rursus nō vocati vltro
 accedāt. Miserāda profecto hominū vita, quod
 totā illā intolerabilis illa auaritia, tanquā
 ventus hyemalis, perturbat, ad quā vinā o-
 mnes medici cōuenirent, vt violentū hunc
 infaniæ morbū curarēt, eo quod aegrotā, &
 malè adflicta etiā beata iudicatur. Ego verò
 statuo. omnes animi morbos à vehementi
 infaniā oriri quæ opinionēs quasdā, & Phā-
 thasias rationi ingeneret, quā quisquis à vir-
 tute ppurgatus est curat. Ego verò si ditescere
 omnino voluissē, nō ob decē talēta ad
 vos venire, sed ad magnū Persarū regē pro-
 fectus: vbi vniuersæ ciuitates omnibus hu-
 manis felicitatibus refertæ pponc bātur, in-
 de rediēs morbū ibi curāsem. Sed recusavi
 inimicā Græciæ regionē à malo morbo li-
 berare. Et ego quidē quātū in me est, nauali
 prælio barbaros expugno. Pudori autē mihi
 forēt regis diuitiæ, & inimica patriæ meæ
 possessio. Illa enim mihi attributa haberem,
 tāquā machina bellica toti Græciæ deusta-
 dæ existens. Non sunt diuitiæ, vbi quis
 vndique opes accumulāt. Magna enim
 virtutis subsidia secundum iusticiam
 non defodiuntur, sed in aperto sunt.

ἢ ὅτε οἶεσθε ἴσον ἀμείβεσθαι μάχην πολεμικούς, καὶ φίλους μισοῦσι· ἀλλ' οὐχ ὧδε ἔχει τὸ ἡμέτερον οἴμα. Οὐ καρποῦμαι θενοῦσους, οὐδὲ δι' ἀχθῆς ἠκούσα τίνα Δημοκρίτου πῶς φρονέσιν. ὅς εἴτε ὑγρῶναι φίλος ἐστίν, εἴτε νοσῶσι, ἴσρατοῦσι φίλος παλέον ὑπαρξεί. Πρωτόνομα δὲ αὐτῶν ἐμβελήτα, καὶ σπέρρον τὰ ἡγήσα, καὶ τῆς ὑμετέρας πόλιος ἐόντος ἀκρόσμον.

ΦΙΛΟΠΟΙΜΕΝΙ ΧΑΙΡΕΙΝ.

Οἱ τίνα τῆς πόλιος Ἰπποκράτους αἰαδόντες μοι πρέσβεις, καὶ τελευτῶν ἀνέδοσαν. Ἡ δὲ δὲ καὶ Ἰπποκράτους ὑποσχνομένου σέο, ἔτι ἐπίρην διατίω. Ἐλθόμεν δὲ αἰσινή τύχη, καὶ ἀφίξομεθα ὡς ὑπολαμβάνομεν χρηστοτέρησιν ἐλπίσιν, ὡς ἐν τῇ γράφῃ πῶς ἀδελφώταται, οὐ μολίον ἀλλὰ ψυχῆς ἵνα ῥῶσιν ὑπερβάλλουσαν διόξασιν φέροντες ἀνδρῶν, μήτε παίδων, μήτε γυναικῶν, μήτε συγγενῶν, μήτε οὐσίης, μήτε ἡνίοχως ἐν φρονίδι ἐόντος ἡμέρων δὲ, καὶ διφρονίω πρὸς αὐτῶν κατεστῶτος καὶ ἰδιόζουτος πᾶσι μὲν ἐν ἀντροῖσι, καὶ ἐρμύσιν, ἢ ὑπὸ σκίπτῃσι δένδρεων, ἢ καὶ μαλθακῆσι ποταμοῖς, ἢ παρ' ἡσυχόσι ὑδάτων ῥείθροισι. Συμβαίνει μὲν οὖν τὰ πολλὰ πῆς μελαγχολῶσι πιαῦτα. Σιγηροί-

An non eiuſdē criminis esse cēsetis dato pre-
cio seruare hostes, & amicos? Sed nostrę res,
ὁ popule, non ita se habent. Non enim ex
morbis fructum capio, neq; ex voto audiui
Democriti insaniā, qui siue valeat amicus
est, siue ægrotet, ubi sanatus fuerit, magis ad-
huc amicus futurus est. Audio enim ipsum
in moribus constantē & solidum, & vestrę
ciuitati esse ornamentum.

PHILOPOEMENI S.

Legati, qui mihi ciuitatis vestrę litteras,
L etiam tuas reddiderunt. Gaius autem
sum magnopere, quod tu hospitium mihi pol-
licereris; & reliquam victus rationē. Veni-
mus ergo secunda fortunā, & perueniemus
vt spe aliqua meliori conijcimus, non, vt lit-
teris vestris indicatū, insaniā aliquam, sed a-
nimę aliquā excellentē sanitatem demon-
strantes, viri qui neq; liberos, neq; uxorem,
neq; cognatos, neq; facultates suas, neque
quidquam omnino curat: sed quid die, ac
nocte apud semetipsum versetur, &
procul ab aliis priuatim uiuat in spelun-
cis, & solitudinibus, & sub arborum
tegminibus, aut in herbis mollibus, aut
ad lenia aquarum flumina. Nam Melan-
cholicis huiusmodi multa vsu veniunt.

B 5 Inter-

ροί τε γὰρ ἄνιοτε, καὶ μὴ ἡρεεσ, καὶ φιλήρημοι τυγ-
 χάνουσι, ἀπανθρώπων ἀνταίπε, ζύμφυλον ὄψιν
 ἀλλοτριωτῶν νομίζαντες. οὐκ ἀπεικός δὲ καὶ
 τοῖς περὶ παρθεῖαν ἐπαυδακόσι ἄς ἄλλας φρον-
 τίδας ὑπομίης τῆς ἐν σοφίῃ διὰ τὴν ἐσέως σεσο-
 βῆσται. Ὡσπερ γὰρ δὲ μῶες, καὶ δὲ μαιδίτες
 ἐν τοῖσιν οἴκοισι θροῦβέοντες, καὶ εἰσαλάζοντες, ὁ-
 πότεν ἐξαπιναιίως αὐτοῖς ἠδέσσινα ὄπτιση πῆθη-
 θέντες ἐφῆσυχάζουσι, καὶ ἀπλησίως καὶ αἰλοῖ-
 πῆ αἰκαπὲ ψυχῆν ὄπτισημῆαι ἀνθρώποισι κα-
 κῶν ὑπερέπιδες. ἐπὶ δὲ σοφίης ὄψις ἐαυτῶν
 ὄπτιση, αἰ δὲ ἄλοιπα πῆθηα ἐκκεχώρη-
 κε. Προθεουσι δὲ ἄντρα, καὶ ἠσυχίαν, οὐ πάντως
 εἰμαίντες, ἀλλὰ καὶ ἡ τῶν ἀνθρώπων περηγ-
 μάτων ὑπερφρενήματα ἀταρξίης ἐπιθυμῆ.
 Ὅπταν γὰρ ὁ νοῦς ὑπερ τῶν ἐξω φρονήσιων
 κηπῆμει ὅ ἀναπύσεσται θελήση τὸ σῶμα,
 πέπταχέως εἰς ἠσυχίην μετήλλαξεν. εἶτα ἀ-
 σῆς ὄρθηρι ὅ ἐν αὐτῶν περὶ σκεπῆ κύκλω χω-
 ρίον ἀληθείης, ἐν ᾧ οὐ γυνῆ, οὐ πῆνα, οὐ μήτηρ,
 οὐ κασίγνητοι, οὐ συγγῆτες, οὐ δὲ μῶες, οὐδὲ ὁ-
 λως οὐδὲν τῶν θόρυβοι ἐμποουῶτων πάντα δὲ
 ἀποκελεισμένα πῆ προσέσσοντα ἔσηκεν ὑπο
 φόβον, οὐδὲ πησιάται τολμέοντα ὑπο
 ἀλαβείης τῶν αὐτῶν οἰκεοίτων. οἰ-
 κέουσι δὲ τὸ χωρῆλον ἐκείνο τέχνηαι, καὶ
 ἀρεπῆ, καὶ θεοὶ καὶ δαίμονες, καὶ βουλαί,
 καὶ

Interdum enim omnino sunt taciturni & solitarij & solitudinibus gaudent, & ita ab humanitate deficiunt, vt speciem naturæ suæ conuenientem alienissimam existimēt. Nec insolitum etiā illis, qui studio Sapien- tiæ incumbunt, omnes alias curas præ hęc vnâ sapientiæ réinouere. Quemadmodum enim famuli, & ancillæ in domibus, tumultuantes & contendentes, vbi euessigio domica illis superuenerit, consternati silent: Ita etiam ceteræ in animo concupiscentiæ, hominib. omnium malorum administres, vbi Sapientiæ species præsentem sese constituerit, reliqui omnes adfectus tanquam feruiles cedunt. Non autem insani solum antris & solitudinib. delectantur, sed illi etiam, qui res humanas tranquillitatis deude- rio contemnunt. Vbi enim mens externis curis fracta corpûs quietem agere voluerit, tunc statim in tranquillitatem conuertitur: Inde quasi antiluculo resurgēs in semetipso veritatis regionē quasi in circulo circūspicit: in qua nō mulier. nō liberi. nō mater. nō fratres, nō cognati. nō ferui, & nihil deniq; illorū q̄ tumultū in animo cōcitāt, sed illa ὄνια p̄ metu exclusā sūt, nec p̄p̄i accedere audēt, p̄ maiestate illorū que ibi habitāt. Illā autē re- gionē inhabitāt artes, & virtutes, & dij, & de-

καὶ γνώμῃ, καὶ ὁ μέγας πολὺ ἐν ἐκεί-
νῳ τῷ χωρῷ τοὺς πολυκινήτους ἀστέρας κατε-
στῆται. εἰς ὃ ἄρχαι καὶ Δημόκριτος ἰσχυ-
ροφίης μετακίβητος, εἴτ' ὅτε ἐθ' ὄρεων τοὺς
ἐν τῇ πόλει, οἶαγε τηλοῦ ἐκδεδημηκῶς, δε-
ξάζεσθαι μακίης νοῦσον διὰ τὸ φιλήρημον. Σπεί-
δασι δὲ Ἀβδηρητικῆς δεγνέου ἐλεγχθῆναι,
ἐπὶ οὗ ξυνίασι Δημόκριτον, ἀλλὰ σύ γε ἡμῖν κα-
τάρτις τῆν ξενίῳ ἐπάρε Φιλοποσίμῳ. οὐδέ
γὰρ ἐθέλω τετραγαμνίῳ τῇ πόλει ὄψου-
σθαι ὄχλησιν ἐκ παλαιῶ ἰδίων ἔχουσι ξένον σι-
ως οἶδα.

ΔΙΟΝΥΣΙΩΙ ΧΑΙ-

ρειν.

Ησθεῖ μὲν ἄνθρωπον με ἐν Ἀλικαρνασῶ, ἢ Φθιάσον
αὐτὸς ἐλθὼν ὡς ἐπάρε. κατὰ πάντων γὰρ
ἀνάγκην ἀπιπτόν εἰς Ἀβδηρὰ μοι Δημοκρί-
του χάριν, ἐφ' ὃν νοσέοντα με πεπόμενατό με
ἡ πόλις. Ἀλεκτῶ γὰρ τοι ἡ συμπαθείη
τῶν ἀφθράπων Διονύσιε, ὡς μία ψυχὴ συνο-
σεῖ τῷ πολίτῃ, ὥστε μοι δοκέσαι καὶ αὐτὰ
θεραπεύειν δέεσθαι. Ἐγὼ μὲν οἶμαι οὐ-
δέ νοῦσον αὐτὸ εἶναι, ἀλλ' ἀμετρίῳ παι-
δείῃ, ὅτε ἔσονται δὲ τῷ ὄντι ἀμετρίῳ, ἀλ-
λὰ νομιζομένῳ τοῖσιν ἰδιότησιν. ἐπεὶ οὐ-
δέ.

mones & cōsilia, et Sētentia, et magnus pol^o
in illa regione varij motus stellas circumdat:
Quā et ipsam Democritus forte ob sapientiā
inhabitus, inde cūm longē peregrinatus ci-
ues in vrbe vestrā non videat, eo quod soli-
tudes amet insanire creditur. At verò Ab-
derita ob pecuniam reprehensionem in-
currere nituntur, eo quod Hippocratem
non nōrint. Tu verò amice Philopocemen
hospitium mihi dispone. Nolo enim ciui-
tati aliās perturbata molestiam exhibere,
cum iam olim te proprio hospite viat,
quemadmodum nosti.

DIONYSIO S.

AVt in Halicarnassio me expecta aut ipse
festina ad me venire, ὁ amice. Nam
mihi omnino necessarium in Abderam ab-
ire Democriti causa, ad quem agrotantem
ciuitas illa me accersit. Dici enim nō potest,
Dionysi, quanta illorum hominum sit con-
dolentia, qui vt vna anima vna cum ciue suo
agrotant, adeo vt & ipsi mihi medicina in-
digere videantur. Ego verò illud morbum
esse nō cenfeo, sed immodicū sapientiæ stu-
diū: & quod reuera immodicū studiū non
est, sed idiotis videtur, cum immodicum
virtutis studium damnosum esse nequeat.
Id quod

δι' ὅποτε βλαβερὸν τὸ δρεπῆς ἀμετρον . Δὲ-
 ξασθε' νοῦσιν γινεσθαι τὰτα, διὰ τῶν τῶν κερμόν-
 των ἀπειθευσίην . Δοκιμάζει δὲ ἕκαστος ἕξ
 ὧν αὐτὸς οὐκ ἔχει , τὸ ἐν ἄλλω παλεονάζον πε-
 ριοσευξῆν . Καὶ ἴσως πᾶσι καὶ ὁ δὲ ἄλλος ἀμετρῆ ἢ τῶν
 αὐθιγῶν ὑπερβαλεῖται· καὶ ὁ φιλάργυρος τῶν
 μεγαλοψυχῶν, καὶ πᾶσα ἐλπίς ὑπερβάλλει·
 λήν δὲ καὶ τὸ δρεπῆς συμμετρον . Ἐκείνους μὲν οὐκ
 αὐτὸν ἰδόντες μετὰ πῆς ἐνθιγῶν περὶ γνώσεσθαι, καὶ
 ἀκούσαντες τῶν λόγων αὐτῶν ἀμείνων εἰσπίπτει . Σὺ
 δὲ ἔπειξον ὡς Διονύσιος, ὡς Ἰσχυρέου . Βουλομαι
 γὰρ ἐν Διφρασίᾳ σε τῆ πατριδὶ μου μέχρις ἂν
 ἐπανέλθῃς, ὡς τῶν τε ἡμετέρων φρονήσεως,
 καὶ πᾶσι τῶν ἐμῶν τῆς πόλεως . Ἐπειτ' οὐκ
 οἶδ' ὅπως ἐκ σωτηρίας ὑμῶν ἔσται ἔτι, καὶ
 τῶν δρεπῶν φύσιν ἔχον, ὥστε οὐ πολλὰ
 παρενοχλεῖσιν οὐδ' οὐκ ἔστιν ὅμως ἀέριον . Οἰ-
 κήσεις δὲ πᾶσι ἐμὴν εἰς κερμόντων οἰκίαν, ἅτε καὶ
 τοῦ γυναικίου μένοντες πᾶσι τοῦς γονέας διὰ τῶν
 ἐμῶν διαποδημίην . Ἐπισκοπεῖ δὲ καὶ τὸ ἐκείνης ὁ-
 κως διὰ γήσιν φρόνας, καὶ μὴ διὰ τῶν τῶν ἀν-
 θρώπων διαποδημίην ἄλλους ἀνδρας νομίσῃ . Κόσμιόν
 μὲν οὐκ ἦν ἐξ ἀρχῆς, καὶ τοῦς γονέας ἀσέτους ἔ-
 χε, πῶν δὲ πατέρα αὐθιγῶν τε καὶ μισοπένη-
 ρον ὑπερφυῶς γερόντιον . Ἀλλ' ὅμως αἰεὶ χρηζέει
 ἡμῶν σωφρονίζοντες . ἔχει γὰρ φύσιν καὶ τὸ ἀ-
 κέλαστον ἐν αὐτῇ . ὅπερ εἰ καὶ ἡμέρην μὴ
 ἐκείνην οὐκ ἔστιν ὡς περὶ τῶν δρεπῶν καὶ τυλομαίεσσι·

Id quod quibusdā morbose esse videtur, ob il-
 lorū qui iudicant imperitiā. Ita n. censet v-
 nusquisq; illa quæ ipse non habet, si illa aliis
 plenè adsint, abundare. Nā fortassis ignavus
 etiā fortitudinē immoderatū quid existima-
 bit: & auarus magnanimitatē, & quidquid à
 recto deficit virtutis mediocritatē in excessū
 collocabit. Nos verò cum hæc præsciamus,
 ubi illum ipsū viderimus, sermonesq; eius
 audierimus, rectius iudicabimus. Tu ve-
 rò ὁ Διονύσι ad nos accedere festina. Volo
 n. te tādium in patria mea versari, donec redie-
 rovt, & rerum mearum, & præ meis ciuita-
 tis potissimum curam habeas. Cum equidē
 ignorem quo euentu tā salutaris hic annus
 sit, qui antiquam naturam habeat, ita vt non
 multis morbis iam homines vexentur. Tu
 nihilominus accede. Inhabitabis inter ea do-
 mū meā satis commodā, vt pote vxore mea
 penes parentes suos manente ob peregrina-
 tionem meā. Cuius res tu quoq; acuratius
 inspicias, vt temperanter vitam agat, nec ob
 absentiam viri alios viros recipiat. Sanè illa ini-
 tiò moderata fuit: & parentes satis ciuiles ha-
 bebat, & patrem virum fortem, & honestū
 admodū senem. Sed tamen semper mulier
 moderatore indiget. Nam natura lasciuum
 quid

Ἐγὼ δὲ φίλον ἀκριβέστερον οἶμαι ἐς Φυλακῶν
 γυμνασίους· ἔγὰρ ὡς ἐκείνοις, καὶ ταυτέοισι σωσι-
 κῆς παρὰ τοῦ Διὸς. Διὸ πολλὰ κίς ὀπισκιάζον-
 ται πῶν ἰατρῶν. φρονημότερον δὲ ἐν παν-
 τὶ τὸ ἀπαιδέστερον, ἐὰν ἢ ὀπισκιάμενον ὑπὸ
 Διὸς.

ΔΗΜΑΓΗΤΩΙ ΧΑΙ-
 ΡΕΙΝ.

Οἶδα ὡς σοὶ χροῖμεν ἐν Ῥόδῳ, Δη-
 μάγητε, πῶν ναυῶ ἐκείνων, ἀλίαις ὀπι-
 σταφῆν ἢ αὐτῇ, πύγκαλον πῆνα, καὶ ὀπρυμ-
 νον, ἰκανῶς τε τροπισμένον. Καὶ Διὰ βασιν εἶχε
 πολλῶν ἐπιπέδων καὶ τὸ ναυτικὸν αὐτῆς ὡς ὄξυ,
 καὶ ἀσφαλές, καὶ ἐντεχνον ὑπεργήσων, καὶ
 τῶν πᾶν ὑδρομίλων. Ταυτῶν ἐκπεμψὸν ἡ-
 μῖν, εἰ αἰῶντε, μὴ κώπαις, ἀλλὰ πῆροῖς ἐρετμώσας
 αὐτῶν. Ἐπείγει αὐτὸ πῆγμα, Φιλότης, καὶ μά-
 λα εἰς Ἀβδηρῶν Διὰ πλεῦσων πᾶν τεχέως.
 βέλομαι ἰστέσων ἰσπεδῶν πόλιν Διὰ νοσηῶ-
 τα ἕνα Δημόκριτον. ἀκέρως πᾶν τὸ κλέει τῶν αὐ-
 δρῶν. τῶν πατρῶν αἰνῆται μανίῃ κεκακῶσται· ἐ-
 γὼ δὲ βέλομαι μὴ ὄντως αὐτῶν ὡς ἀκροῦσται,
 ἀλλ' ἐκείνοις δρόξων γίνεσθαι. Γελαί Φασιν
 ἀπὸ καὶ δὲ ποτε παύεται γελῶν ὅτι παντὶ πῆ-
 γματι. σημεῖον αὐτὸ τῶν μανίης δροκίης.
 ὄξεν

quid in se habet, quod nisi quotidie rescin-
 datur, tāquā arbores luxuriatur. Ego verò a-
 micū curiosiorem existimo in obseruandā
 muliere. Non enim ut illis, sic his etiā coha-
 bitat beniuolentiē adfectus. Vnde sæpius
 admonitioni tenebras offundunt. Rectius
 verò est in omnibus nullis adfectibus agita-
 ri, si beniuolentiæ coniunctum sit.

DEMAGETOS.

NOui istā nauim, Demagete, apud te in
 Rhodo cū essem, cui maris inscriptio
 erat, pulcherrimā quandā, solidā puppi, &
 satis commodo fundamēto, & transitū ha-
 buit satis magnū. Laudasti etiā eius nauale
 ædificiū ut quod acutū, acturum sit, & artifi-
 ciosē fabricatum, & nauigādi eius agilitatē.
 Hanc si fieri potest, nobis mitte, nec remis
 illā, sed velis instrue. Viget illud negotiū a-
 micitia. Nam omnibus modis Abderā quā-
 tum fieri potest velocissimē nauigare ani-
 mus est, ut ibi ciuitatē ob vnū Democritum
 ægrotātē sanē. Illum patria infaniā laborare
 cēset: Ego verò existimo non reuera ipsum
 insanire, sed illis ita videri. Ridet semper, a-
 iūt, & nūquā in vnoquoq; etiā negotio ri-
 dere cessat: id ipsum infaniē signum videtur.
 C Quare

ὄθεν λέγε τοῖς ἐν Ῥόδῳ φίλοις μετριάξιν , καὶ
 μὴ πολλὰ γελᾶν , μηδὲ πολλὰ σκυθρωπά-
 ξιν , ἀλλὰ τουτέων ἀμφοῖν τὸ μέτριον κη-
 ούσασθαι , ἵνα τοῖς μὲν χαρῆσαι ἔῃναι δό-
 ξειαι , οἷς δὲ φρονήσης πρὸς ἀρετῆς μετμερῆ-
 ζων . Ἐνὶ μὲν τοι Δημάργητε κακὸν παρ' ἑ-
 καστον αὐτοῦ γελᾶν . Εἰ γὰρ ἡ ἀμετρίη
 Φλαῦρον , τὸ Διὰ πάντος Φλαυρότερον , καὶ
 εἰπωμὲν ἂν αὐτῷ . Δημόκριτε καὶ νοσήον-
 τ' , καὶ Ἰννουμένου , καὶ τεθνεῶτ' , καὶ πολλο-
 ερκουμένου , καὶ πάντῃς ἐκπίπτουτ' κακῶ , ἑ-
 καστοντῶν πεησομένων ὕλη σοι γέλωτ' ὑπό-
 κηται . Οὐ θεομαχεῖς δὲ , εἰ δύο εἰόντων ἐν κό-
 σμῳ λύπης καὶ χαρᾶς , οὐ θρασύτερον ἐκβέ-
 βληκας ; Μακάριός τ' ἂν ἦς . Αἰδύ-
 ατον εἰ μήτε ἡ μήτηρ σοι νεύσῃκε , μήτε
 πατήρ , μήτε πᾶ ὕπερον τέκνα , μὴ γυνή , μὴ φί-
 λ' , ἀλλὰ Διὰ τὸν σὸν γέλωτα , ἵνα σώζηται
 ἀτυχεῖς ἅπαντα , ἀλλὰ νοσήοντων γελᾶς ,
 ἀπεθνησκόντων χαίρεις , εἴτι ποῦ πύθοιο κα-
 κὸν εὐφραίνεαι , ὡς πονηρότατ' εἰ Δη-
 μόκριτε , καὶ πῶρῳ γε σοφίης . Ἡ νημί-
 ζεις αὐτῷ μηδὲ κακὰ εἶναι ; Μελαγχολᾶς οὐδ'
 ὦ Δημόκριτε . Κινδύωσθαι καὶ αὐτὸς ἄβ-
 ἀρηίτης εἶναι , φρονημοτέρη δὲ πόλις .

Ἀλλὰ

Quare tu quoque amicis nostris in Rhodo
 consule , vt mediocritatem obseruent , nec
 nimium rideant , neque cōtristentur etiam
 nimium , sed horum semper mediocritatē
 spectent : vt his quidem urbanus videre , his
 verò studiosè de virtute deliberare . Malum
 profectò ipsi adest , Demagete , cum de vno-
 quoque rideat . Nam si immoderatus risus
 malum est , de omnibus ridere pessimū fue-
 rit . Cui quidem ego sic dicam : Si aliquis æ-
 grotet , ô Democrite , siue occidatur , siue
 moriatur , siue oppugnetur , & quidquid tā-
 dem mali eueniat : horū vnumquodq; tibi
 ridendi materia est . An non cum DEO cō-
 tendis , vbi , cum duo sint in mundo , dolor
 & voluptas , tu horum violentius eieccheris .
 Beatus fueris . Sed impossibile , si neq; mater
 tua ægrotauit , neq; pater , neq; posterius li-
 beri , non vxor , non amicus . Sed nimirū per
 tuū risum vt illa saluētur , tu per omnia felix
 es . Atqui vbi quis ægrotat rides , cū moritur
 gaudes , cum mali quidpiā audis , letaris : Vt
 homo pessimus es , ô Democrite , & à Sapiē-
 tiā alienissimus . An verò mala illa esse non
 cēses ? Alia ergo bile percitus es , ô Democri-
 te . Adeo vt si Abderita effem , illud fraudi
 mihi futurū sit , quāuis ciuitas sapiētior sit .

Ἄλλα πάλιν μὲν τούτων ἀκρυβέστερον ἐκεῖ λέγομεν
 Δημάγητι. Ἡ δὲ ναῦς, καὶ τὸν χρόνον τούτων, ὃν ἴππ-
 κτωσὶ χρόνιζες.

ΦΙΛΟΠΟΙΜΕΝΙ

Χαίρειν.

ΣΥ' νῆος καὶ πεφρονῆκαὶς ὑπὲρ Δημοκρίτου
 ἐκείνη τῆ νυκτὶ κατὰ δελφῶν πρὸς δέχομε-
 νητῆ ἐφ' ὅναρ ἐφάντα δέλω. ἐξ οὗ νομίζω κατὰ
 μηδὲν ἴπποφάλης γεγνηῶν. Ἐκπαλτός τε διη-
 γέρθλω. Ἐδύκειον γὰρ αὐτὸν τὴν Ἀσκληπιὸν ὄραον,
 φαίνεσθαι τε αὐτὸν πηλησίον. Ἡ δὲ δὴ πρὸς τῆς
 Ἀβδηρητέων πόλεως ἐτυγχάνομεν. Ὁ δὲ
 Ἀσκληπιός οὐχ ὡς εἰώθεισαν αὐτὰ αἱ ἐκόντες,
 μειλίχιός τε καὶ πρῶτον ἰδέσθαι κατὰ φαίνεσθαι
 ἀλλὰ διεγερμένον τῆ χάριτος, καὶ ἰδέσθαι Φο-
 βερῶν πρῶτον. Εἶποντο δὲ αὐτῷ δράκοντες, χερῆμά-
 τι ἐρπετῶν ὑπερφύες. Ἐπειρομένοι δὲ καὶ αὐ-
 τὸ μακρῶ τῷ ἴπποσύρματι, καὶ πη φρεκῶδες, ὡς
 ἐν ἐρημίῃ καὶ νάπησι κείλησιν ὑποσυλίθοντες.
 Οἱ δὲ κατὰ πινέτωροι κίτας φαρμάκων εὐ μάλα
 πειροφηνώμενάς ἔχοντες ἦσαν. ὦρεξε δὲ μοι
 τὴν χεῖρα ὁ θεός. καὶ γὰρ λαβόμενον ἄσμενον ἐ-
 λιπάρωσιν ἀνέρχεσθαι. Ἐμὴ καθυστερεῖν τι μετῆς
 θεοπραπίης. Ὁ δὲ οὐδέν τι, εἶφη, ἐν τῷ παρόντι χρόνῳ
 ἐμὸς ἀλλά σε αὐτὴ ξεναγήσει θεός ἀθανάτων τε ἔ-
 σνῃ.

Sed de his ibi plenius dicemus Demagete.
 Nautis vero, & tempus illud quod tibi scri-
 psi me remoratur.

PHILOPOEMENI GAUDERE.

SUbriftis, & cogitabūdas de Democrito
 hâc nocte dormiēs sub aurorâ infomniū
 vidi in fomnis, vnde colligo nihil omnino
 esse periculi, & non sine stupore somno so-
 lutus sum. Videbar enim ipsum Asclepium
 videre, ipsum mihi proximè astare iamq; ad
 Abderitarum portas perueneramus. Ascle-
 pius verò, non vt solent eius imagines, blā-
 dus, & mansuetus visu apparebat, sed facie
 concitatus, & visu horribilior. Sequeban-
 tur verò ipsum Dracones, qui inter serpen-
 tes excellentes sunt, & ipsi longo corporis
 tractu festinantes, & horrendū quid, vt illi
 qui in solitudinibus & montibus excauatis,
 fibilantes. A fronte comites cistas medica-
 mentis plenas probè obstructas ferentes i-
 bant. Porrigebat verò Deus mihi manum;
 quâ ego promptè recipiēs, vt mihi præsto sit
 suppliciter rogo, nec in meâ præfenti curâ re
 aliquâ me destituat. Ille verò, nihil inquit in
 præfenti operâ meâ indiges: sed te hæc Dea
 mortalium & immortalīū manu deducet.

C 3 Ego

θνητῶν . Εἴ γὰρ δὲ Ἰππικραφείας ὀρέω γυναι-
 κα καλῶ τε , καὶ μερῶν ἄσφαλές πεπο-
 κισμένον . Λαμπρῆ μὲν διέλαμπον δὲ αὐτῆς
 αἰτῶν ἁμμάτων κύκλοι καθάρουσι φῶς, ὅς ἄστ-
 ρων μαρμαρυγὰς δοκέειν . Καὶ ὁ μὲν δαίμων
 ἐχωρῶσα . Κεῖνη δὲ ἡ γυνὴ πῆξασά με τοῦ
 καρποῦ μαλθακῆντι βίτονι Διὰ τοῦ ἄστε^ϑ ἦ-
 γα φιλοφρονεμένη . Ὡς δὲ πλησίον τῆς οἰκίης
 ἦμεν ἵνα πῶ ξείλῳ ἐδόκεον ἠντιπεπιάσαι, ἀπέει-
 πώς φάσμα, μόνον εἰποῦσα· Ἄλλο· σε ᾧ Δη-
 μοκρίτω καὶ παληφου . Ἡ δὲ αὐτῆς μετὰ
 σπρεφομένης· Δέομαι, ἐφίλω, δέξισθι ἵς εἶ ; καὶ τίνα
 σὲ καλέομεν; Ἡ δὲ, Ἀλήθεια, ἐφίλω . αὐτὴ δὲ
 ἴδω πεσοδοσαν ὀρέας· καὶ γὰρ ἐξ ἀφῆνης ἐπὶ ῥῆ
 ἵς κατεφαινετο· οὐ κακὴ μὲν, οὐδὲ αὐτῆ, θρα-
 συπύρη δὲ καὶ σεσθημένη, δόξα, ἐφίλω, καλέεσθαι .
 κατοικεῖ δὲ ᾧ τοῖσιν Ἀβδηρίτησιν . Εἴ γὰρ
 μὲν οὐκ ἀνάσσει ὑπεκρινάμεν ἐμαυτῶ τὸ ὄ-
 γαρ , ὅτι οὐ δεήσοιτο ἱεροῦ Δημοκρίτ^ϑ, ὅπου
 γα αὐτὸς ἁ θεράπευον θεὸς ἀπέειπεν , ὅτι ἔχων
 ἕλλω θεραπείης· ἀλλ' ἡ μὲν ἀλήθεια τοῦ ὑγι-
 αίνειν ᾧ Δημοκρίτ^ω μένει . ἡ δὲ τοῦ νο-
 σεειν αὐτὸν δόξα παρ' Ἀβδηρίτησιν ὄντως κα-
 τοικεῖ . Ταῦτα πρὸς ἄλληθρα εἶναι , φιλοπό-
 κτω χέσθι, χέσθι ἀπογνωσκῶ ἄνεύρα^ϑ, μάλιστα
 ἵδωκατῶ καὶ ἄξιν Διὰ φυλάτῃ . Ἰητρικὴ δὲ
 πάντων

Ego verò conuersus video feminam quan-
 dam formosam , & magnam peplo accura-
 tē , & splendidè indutam : cuius oculorum
 circuli lucebant puro lumine , vt stellarum
 splendorē aliquis existimaret . Et Deus qui-
 dem disparuit . Illa verò mulier me manu
 prehensum molli aliquo impetu beniuola
 per ciuitatē duxit . Cū autē domo proximi
 effemus, vbi hospitium parāsse videbar, tan-
 quā spectrū euauit, hoc tantū dicēs: Cras te
 apud Democritū repetā . Quæ cū adhuc cir-
 cūuagaretur, oro te, inquā . ὀ optima, quæ nā
 es, & quā te dicemus esse? Illa verò : Veritas
 inquit . Illa verò, quā præcedentē cernis (nā
 repēte alia quæpiā apparebat, nec ipsa absur-
 da, sed cōfidētior & incessū fastuosior) opi-
 nio, inquit appellatur, quæ ipsis Abderitis
 cohabitāt . Ego igitur surgēs apud me ipsum
 insomniū illud interpretabar . quod Demo-
 critus medico non indigeret . Cū quidem i-
 pse Deus ipsum curare abstinuerit, materiā
 curāci non habēs . Sed veritas sanitatis apud
 Democritū remaneat , & opinio de eius a-
 gritudine Abderitis reuera cohabitēt . Hæc
 reuera ita se habere statuo, ὁ Philopœmē , &
 sunt ita , nec insomnia respuo , maximè ve-
 rò vbi ordinē conferuant . Ars verò medica

ΙΠΠΟΚΡΑΤΟΥΣ

πίνυ μανλική συγχυής εστιν , ετω ει των δρυων τε-
 χνών εις πατηρ ο Α πολλων, ο και παρορον ημιν,
 εσομενας νουσους παραγορδων και νοσεοντας
 ιαμεν.

ΚΡΑΤΕΥΑΙ ΧΑΙ-
 ρειν.

Επίστευει σε ριζοτόμον αριστον εταυρε, και Δι-
 τλω ασκησιν, και Δι το παρορον κλε.
 ως μηδεν δοτα δειν σε τυ παροπατηρ Κρατδ. α.
 Νω ου ει και ποτε αλλοτε βοτανολογησον οκ-
 σατε και οια δρωασαι. Αναγκειη γαρ ετω εγει-
 και Δι πεμιν και μαι τα ετω ανδρα ολη πολε-
 ιποσασον, Α Βοληριτλω μεν, αλλα Δημόκλειον.
 Νοσειν γαρ αυτον Φασι, και καθαρσι μαλα
 χηζειν εταυρε μακρης οντα. Μη χησαι μεθα μεν
 ου τρις Φαρμακεις, ωσπερ και πεπεισμεθ. αλλ
 ομως ετωρε παισιδω χη πανταχοθεν. Το δε
 χηματα των βοτανων πολλακις παρο σοι εταυμα-
 σα, ως και πλω των ολων φυσιν τε και Δι ταξιν,
 και τειρωτατην γης ιδρυμα, εξ ης τα ζωα, και τα
 φυτα, και τροφαι, και φαρμακα, και τυχη, και ο
 παλουτ αυτος αναφύεται. ουδε γδ ειχον οι επι-
 βηη Φιλαργυρη. ουδ αν Αδθηριται μενω δεκα
 ταλαιπις εδελεαζον, απη ιη τερα μιδα τ ελεγχον-
 τεσ. ειθε η ιδυασσ, Κρατευα, Φιλαργυρησ τ πι-
 κραιν

ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

omnino diuinandi arti vicina est, cum ha-
 rum duarum artium vnus parens sit Apol-
 lo, qui & progenitor noster futuros mor-
 bos praedicat & egrotos curat.

CRATEVAE S.

Scio te o amice herbarū collectorē lon-
 gē esse optimū, & per tuā consuetudinē,
 & per maiorū tuorum gloriā, ita vt auo tuo
 nullā in re indigeas. Iam verò, si vnquā aliās
 fecisti, herbas collige quantas & quales po-
 tes. Necessitas enim vrget, & illas mihi tran-
 smitte in vsum viri, qui eiusdem precii cum
 totā ciuitate aestimatur, Abderitæ quidem,
 sed Democriti. Aegrotare enim ipsum aiūt,
 & purgationē interiori maximē indigere, vt
 qui infaniā laboreat. Non vtemur igitur
 medicamentis, quemadmodum etiam me-
 lius esse ratus sum: sed tamen illa vndiqua-
 que studiosē colligere oportet. Cæterum
 herbarum copiam sepissimē apud te demir-
 ratus sum, vtpote vniuersi naturā, & ordi-
 nē, & sanctissimū illud terræ firmamentū,
 vnde animalia, & plantæ, & alimēta, & re-
 media, & ipsæ diuitiæ renascuntur. Nihil e-
 nim habuit, quo auaritia accederet. Neque
 etiā me iam Abderitæ decē talētis inefcaue-
 rint p medico mercenariū esse rati. vt inā ve-
 rō o Crateua, auaritiæ seuā radicē exstirpare

κερὰν ῥίζαν ἐκείνην ὡς μηδὲν αὐτῆς λείψανον
 ἀφείναι. εὐϊάτι, ἐκαθ' ἑσθ' μὲν ἀν τῶν ἀφρώ-
 των μετὰ τῶν σωμάτων πρὸς ψυχὰς. Ἀλλὰ ταῦτα
 μὲν ἀχαιί. Σὺ δ' ἡμῖν τὸ παρεὸν μάλιστ' ἔχεις ὄρει-
 ναί, καὶ ὑψηλοφύτους ῥιζοτόμει βοτάνους. Σπε-
 ρωπέροι γὰρ τῶν ὑδρηλοτερων εἰσὶ, καὶ δερμύτε-
 ραι μᾶλλον Διὰ τὴν τῆς γῆς πυκνότητά, καὶ τὴν
 λεπτότητα τοῦ ἠέρος. Ὅ, ἵ γὰρ ἔλκουσιν ἐμφυ-
 χόπερον ἐστὶ. περὶ δὲ τῆς ὁμοῦ καὶ τῆς ὄψης λί-
 μναις ἐλείσως πεφυκυίας ἀπολογῆσαι. καὶ γὰρ
 τῆς ὄψης ποταμίους, ἢ κρημνιστοὺς παρ' ἡμῖν κα-
 λεομένους ἀδενέας καὶ ἀτόνους, καὶ γλυκυχύ-
 λους εἶναι πέπεισμαι. Πάντα δὲ ὁκόσαι χυλοὶ καὶ
 ἑπαίρεοντες ἐν ὑελοῖς ἀγγείοις φερέσθωσαν. Ὅ-
 κόσαι δ' αὐτὰ φύλλα ἢ ἄνθη ἐν κώθωσι περὶ σφη-
 κωμένοις. Ὅπως μὴ διαρριπιζόμενα τῆσι πνοιῆ-
 σι ἐκλίπῃ τὸν τόνον τῆς φαρμακίης, ὡσπερ ἀπο-
 ψυχῆσονται. Ἀλλ' εὐϊάτι ἡμῖν πάντα πέμψον. καὶ
 γὰρ ἡ ὄψις τοῦ ἔτερος ἀρμόδιον, καὶ ἡ ἀνάγκη
 τῆς λεγομένης μακίης ἐπιείγει. Τέχνης δὲ πείσης
 μὲν ἀλλότριον αἰαβολή· ἰητρικῆς δὲ καὶ πάνυ,
 εἰ ἢ ψυχῆς κίνησις ἢ ὑπερβασίς. ψυχὰ δὲ
 τῶν ζεραπειῶν οἰκιστοῦ. ἢ ἡ ὄψις φυλακὴ τὸ
 πέλας. Ἐλπόμεθα οὐδ' ὑγία εἶναι Δημόκρι-
 τος, καὶ δέχαι ἰήσεως. Εἰ δ' ἄρα ἡ σφάλμα φύσις,
 ἦ

posses, vt nullas eius reliquias relinqueres:
 que ipse certò scias, cū corporibus animas
 hominū curaremus. Sed hæc tantū optari
 possunt. Tu verò solum nobis in præsentia
 maximè montanas, & in sublimi natas her-
 bas collige. Validiores enim illæ sunt illis,
 quæ in aquosis locis natæ, & acriores ppter
 terræ soliditatem & aëris subtilitatem. Quic-
 quid enim attrahunt, viuidius est. Attamen
 illas palustres etiam, quæ ad lacus natæ colli-
 gere stude. Nam quæ ad fluuios, & fontes
 natæ apud nos collectæ sunt, languidas, &
 inefficaces, & dulcis succi esse existimo.
 Omnia verò, quæcunq; succus, & humor
 fluens in vitreis vasibus adferantur. Quæ-
 cunq; verò folia, aut flores, in fistilibus vn-
 dique obturatis, ne quasi ventilata in aëre
 succum medicamenti relinquunt tanquam
 emortua. Sed subito nobis hæc mittas: Nam
 & tempus anni conueniens, & necessitas
 memoratæ infantiæ hoc ipsum vrget. Nā om-
 ni arti cūctatio inimica est, maximè verò
 medicæ, vbi si qd cūcteris, vitæ illud & animæ
 fit piculo. Anima verò medicinæ est ipsa tē-
 poris opportunitas, & ei' obseruatio ipse fi-
 nis. Spero ergo Democritū sanū futurū, etiā
 sine curâ. Sin verò naturæ, aut tēporis error,
 aut alia qdā causa fuerit, (multa enim nos

ἢ κερῶν, ἢ ἀλλήλῃς αἷμα γίνονται. πολλά γὰρ ἂν ἡ-
 μάς θνητῶν, ἔοντας λάθοι, ἄτε μὴ πᾶν χυμὸν
 ἀτρικίης ἀτρέοντας ἵππ' ἰσθ' ἀδηλον, πᾶσαν χρεῶν
 δυνάμιν ἠθροῖσθαι. οὐ γὰρ ἀρκέεται ὁ κιν-
 δυνάτων οἷς δυνάμεις, ἀλλ' ἵππι θυμῆι καὶ ἀ-
 μὴ δυνάμει, καὶ σχεδὸν αἰεὶ πρὸς δύο σπα-
 τλομεθα τελευτᾶ, τ' μὲν ἀνθρώπου, τὸ δ' ἐπὶ τέχ-
 νης. ὦν τὸ μὲν ἀδηλον, τ' δ' ἐπὶ τῆς ἵππις ἡμῆς ὠρε-
 σθαι. Δεῖ δ' ἐν ἀμφοτέροισι τ' ὑπὲρ τῆς καὶ τύ-
 χης. τὸ γὰρ ἀτεκμαρτὸν ἐν ταῖσι καθήροισι δι' ἀ-
 λαβείης ἰόντων, καὶ σωμαίου κάθαρσιν ὑφορώ-
 μεθα καὶ συμμετέλλω φαρμακείης πρὸς ἀγνο-
 ούμενῳ φύσιν σοχαζόμεθα. οὐ γὰρ ἡ αὐτὴ καὶ
 μὴ φύσις ἀπάντων ἕτερον δ' αἰεὶ πρὸς ἑαυτῶν
 ὀρίζουσιν οἰκείον. Εἴποτε δ' ἐπὶ καὶ τῆς βοτᾶ-
 νησι πολλὰ τῶν ἐρπετῶν ἐπιβολήσῃ, καὶ περὶ
 χαυνοῖσθαι τῆς ἐντος αὔρη κάκωσιν ἀπὸ ἀλέξιϑ
 αὐτῶν πρὸς πέπνυσεν. Εἰ μή τις ἄρα κηλὶς,
 ἢ σπίνθαι, ἢ ὀδμηθρηώδης καὶ ὀπωλῆς τοῦ
 γνομένου σύμβολον φανείη. Εἴθ' ἢ τέχνη δ' ἀφ'
 τὸ σὺμπλωμα τῆς τύχης, καὶ καθήροισι ἀ-
 φήμαρτε. βεβαιότεραι δ' αἰεὶ αἰ δι' ἐλεβό-
 ρων δ' ἀφ' αὐτῶν καθήροισι, αἷς καὶ Μελαμπους
 ἵππ' τῶν Προίτου θυγατέρων, καὶ Ἀντικηρῶν
 ἐφ' Ἡρακλέα ἰσορέοντα κεχρησθαι. Μὴ
 χρη-

homines cum simus latent, utpote qui non
 omnino, arte medicâ sufficiamus in rebus
 incertis) omnem facultatem in illud con-
 uocare necessarium fuerit. Non enim a-
 grotanti illa quæ possumus sufficiunt, sed
 illa etiam quæ non possumus à nobis requi-
 rit: & semper ferè pro duobus finibus con-
 certamus, vno hominis, altero artis, quorū
 ille incertus, hic scientia comprehenditur.
 In vtrisque horum etiam Fortunâ indige-
 mus. Nam quidquid coniecturâ compre-
 hendi nequit, purgationibus cautè curam⁹;
 & stomachi purgationem suspicionibus in-
 dagamus; & medicamentorum propor-
 tionem in naturâ quam ignoramus, con-
 iectura inquirimus. Non enim vna & eadē
 omniū natura. Reliquum omne, quodcūq;
 ipsa definiert, cōuenit. Interdum etiâ ipsis
 herbis multi serpētes venenū immiserunt,
 & illas arrodētes, interiori spiritu venenū p
 remedio ipsis adspirarunt: nisi forte maculâ
 aliqua, aut hulus aut odor teter & immitis
 ei⁹ q factū est indicatiū fecerit. Deinde ars p
 pter fortunæ accidēs etiâ à suo officio aber-
 rat. Longe ergo tutiores sunt ppter ea per
 Helleborum purgationes, quibus etiâ Me-
 lampus in Proeti filiabus, & Anticereus in
 Hercule sanando vsus historiis proditur:

χρησάμεθα δὲ ἡμῖς ἐπὶ Δημοκρίτου μηδὲν
 ἢ τουτέων. Ἀλλὰ γίνοιτο σκείνω τῶν δρασηκαί-
 των Φαρμάκων σφίη.

ΔΗΜΑΓΗΤΩΙ ΧΑΙ-
 ρειν.

Τοῦτο σκείνω Δημάγητε, ὅπερ εἰκάζομεν. ἐν
 παρέκτῃ Δημόκριτου. ἄλλα πάντας
 ὑπερὲς φρόνε, καὶ ἡμᾶς ἐσωφρόνιζε, καὶ δι' ὑμέ-
 ων ἐσωφρόνιζε πάντας ἀνθρώπους. Ἐξέπεμψα
 δὲ σοι, Φιλότης, ὡς ἀληθῶς τιμὴ Ἀσκληπιάδα
 νῆα, ἢ πρὸς αὐτὸν πρὸς ἀλίου ἐπίσημον καὶ ὑ-
 γαίην, ἔπει κατὰ Δαίμονα τῶ ὄντι ἰστροδρόμηκε,
 καὶ σκείνη τῇ ἡμέρῃ καθέπελσον εἰς Ἀβδηρα,
 ἢ περ' αὐτῆς ἐπεσε αὐκὴν ἐπιζέουσα. Πάντας οὖν
 ἀσπλάγους πρὸς τῶν πυχλῶν ὄρομεν ὡς εἰκὸς ἡμέας
 περιμένοντας, ὅτι ἀνδρῶν μόνον, ἀλλὰ καὶ γυναι-
 κῶν ἐν δὲ ἑπεσβύτας, καὶ παῖδια, ἢ τοὺς θεῶν,
 κατηφέα καὶ πρὸ νῆα. Οὗτοι μὲν τοὺ ὄντι εἶχον
 ὡς ὅτι μαινομένων τῶ Δημοκρίτω. Ὁ δὲ μετὰ
 ἀκρεβείας τότε ὑπερὲς φιλοσόφειν. Ἐπεὶ δὲ
 με εἶδον, ἐδόξαί μου ἡδίστους μικρὸν ἢ ἐφ' ἑαυτοῖσι
 γεγονέναι καὶ χρεῖας ἐλπίδας ἐπιέοντο. Ὁ δὲ
 φιλοπύμων ἄλλ' με ὅτι τιμὴ ξενίῳ ὄρητο. Καὶ
 κείνοισι σπεύδουκε τοῦτο. Ἐγὼ δὲ ἐφίλω ὡς Ἀβδη-
 ρῶν, ὅθεν ἐστὶ μοι πρὸς ἔργου, ἢ Δημοκρίτου θεήσασθαι.

Οἱ

Nullum autem horum in Democrito sanan-
 do utemur. Sed contingat ipsi omnium
 medicamentorum validissimū Sapientia,

DEMAGETO S.

Hoc ipsum est, ὁ Demagete, quod conie-
 ctaueram. Non insanit Democritus sed
 omnes sapientia superat, & nos sapientiores
 reddidit, & per nos omnes homines. Remi-
 si verò tibi, ὁ amice, reuera nauim illā Ascle-
 piadē, cui post maris insigne, etiā sanitatis
 adponas: cum diuinitus reuera expansis ve-
 lis cursum direxerit, & illā ipsā die Abderam
 ad nauigauerit, quā ab ipsis accersitus erā ve-
 nire. Omnes ergo ante ciuitatis portas con-
 gregatos inuenimus, vt verisimile, nos expe-
 ctantes, non viros solū, sed & mulieres, quin
 etiā senes, & Deos testor, pueros etiā follici-
 tos & infantes. Hi igitur ita adfecti erant ob
 Democritū tanquā qui insaniret. Ille verò
 eo ipso tempore exactissimè Sapiētiae studio
 inuigilabat. Vbi verò me videbant, aliquan-
 to latiores in semetipsis fieri videbantur,
 & bonam spem animis concipiebant. Phi-
 lopœmen verò me ad hospitium deduce-
 re festinabat: id quod & ipsis vnà optimū factu
 videbatur. Ego verò dicebam: Nihil mihi ὁ
 Abderitæ prius, quàm vt Democritū videā.

Quod

οἱ δὲ ἐπήνεον ἀκούοντες, καὶ ἤσθησαν, ἤγρόν τε σωτόμως Διὰ τῆς ἀγορᾶς, οἱ μὲν ἐπόμενοι, οἱ δὲ προθέτοντες ἐτέρωθεν, ἕτεροι ὡς Ζεὺς βασιλεῦς, λέγοντες, βοήθει, θεράπρωσον. Καγὼ παρηγόρωμαι ἵνα ὡς πάχα μὲν ἐδενὸς κακοῦ· πῖσυν ἔπισησιν ὠρησιν· ἐδὲ ἄρα καὶ πινῶν βραχέων ὀδύνην ἴσθαι. Καὶ ἅμα ταῦτα λέγων ἦεν· οὐ δὲ γὰρ πῖρρον ἐστὶν οἰκίη· μάλλον δὲ οὐδὲ ἡ πόλις. Παρήειμενοι δὲ· πλησίον γὰρ πύργου ἐτύγχανε, καὶ ἀνάγευσί με ἠσυχῆ. Ἐπειτα κατόπιον τοῦ πύργου βοῦνός τις ὑψηλὸς μακρῆσι καὶ λασιήσιν αἰγείοις ἐπίσκιον, ἐνθεν ἐωρᾶτο πρὸς τὴν Δημοκρίτου καταγωγίαν. Καὶ αὐτὸς ὁ Δημοκρίτης ἐπάθητο ὑπὸ πνι ἀμφιλαφεῖ καὶ χθαμελῆ πλανίσι· ἐν ἐξωμίδι παχεῖη, μουῶν, ἀνηλειφῶς ἐπὶ λιθίνῳ θώκῳ, ἀχρεακὸς πῖνι, καὶ λειπόσκιον, κούρειων τῶν γῆρα. Παρ' αὐτὸν δὲ ἐπὶ δεξιῆς λεπτόρουτον ὕδωρ κατὰ πρηνῆς τῆς λόφου θεῶν ἠρεμῆως ἐκελευσεν. Ἦν δὲ ἡτέμενον ὑπερ' ἐκείνων τὸν λόφον ὡς ἐν ἰσπανίῃ κατεκάρωνι Νυμφέων ἰδρυμένον αὐτῶν φύσει ἐπιηρέφες ἀμπέλοισιν. ὁ δὲ εἶχεν ἐν δικασμῇ πολλῇ ἐπὶ πῖνι γονάτοι βιβλίον, καὶ ἕτερον δὲ ἴνα ἐξ ἀμφοῖν τῶν μερῶν αὐτῶν παρεβέβλητο. Σεσῶρευτο δὲ καὶ ζῶα ἀνατετμημένα δι' ὄλων. ὁ δὲ ὅτε μὲν σωτόμως ἔγχετο φεν ἐγκείμε-

ν

Quod cum audiuiissent laudabant, & gaudebant, meq; compendio per forum deducebant, alij sequentes, alij praecurfantes, ex aliâ parte alii: O Rex Iuppiter, dicentes, adiuua, & medere. At ego fermone illos solabar, vt bono animo essent, tanquã nihil fere mali esset, (Etesiorum scilicet tempore fretus) aut si quid sit, breue illud esse, & facile corrigi posse. Et cū hæc dicerẽ simul pergebam: non enim procul domus erat, sed neq; ipsa ciuitas. Proximi ergo ipsi fuimus: nam muro vicina erat: & tacitè me introducūt. Inde à tergo turris collis erat altus, plōgis & dēsis alnis obūbratus, vnde Democriti habitatio cōspici poterat. Et ipse Democritus sedebat sub ingēti & humili platano, in crassâ quâdã tunicâ, solus, non calceatus, in lapideâ aliquâ sede, omnino pallidus, & macer, barbâ sibi detōdēs: Prope ipsū à dextris aqua leniter defluens è præcipitio collis decurrēs placidè resonabat. Erat vero nem⁹ aliquid in ipso colle, vt aliquis suspitione cōiectare posset Nympharum templum ibi esse ædificatū, per se genitis racemis cooperatum. Ipse verò decorè admodū in genibus librū habebat. & alii quidem ex vtrâq; parte circa ipsum iacebant: Coaceruabat verò etiam multa animalia per omnia dissecta.

D Ille

Ὁ δὲ οὐτὲ μὲν σωτῶνως ἔγραφε ἐγκείμενος, ὅτι
 Διήριμαι, πᾶ μπόλυ πὲ ἐπέχων, καὶ ἐν ἑαυτῷ
 μεμνηρίζων. Εἴτα μετ' οὐ πολὺ πύταν ἐρδομένων
 ἐξαιτίας πᾶ ἐπὶ πᾶ, καὶ πᾶ ἀσλάγχνα τῶν
 ζῶων πᾶ ἐπισκόπει, καὶ καταθεῖς αὐτὰ μετὰ
 θῶν ἔκαθεζε. Οἱ δὲ Ἀβδηρίται πᾶ ἐς ὧτες
 με καταφεύε, καὶ οὐ πόρρω πᾶς ὄψιαι διακρῦων
 ἔχοντες, Φασίν. Ὁ ρᾶς μὲν πᾶ τὸν Ἰπποκράτη
 βίον, ὡς μίμνην, ὡ Ἰπποκράτης. Καὶ οὐτε
 ὅ, ἢ θελεῖ αἰδεν, οὐτε ὅ, ἢ ἐρθεῖ. Καὶ ἕς
 αὐτῶν μᾶλλον ἐνδείξασθαι βουλόμενος τῶν
 μαίαν αὐτῶν, ὅξυ ἔκωκυσε, ἵκελον γυ-
 ναικὶ ὅτι θανάτῳ τέκνου ὀλοφυρομένη· εἶπε
 ἐπὶ μαζὲν πάλιν ἄλλ' Ἰπποκράτην πᾶ-
 ροδίτην διολέσασθαι πᾶ ὧν διεκόμεζε. Καὶ
 ὁ Δημόκριτος πᾶ μὲν ἀκούων ἐμειδία, τῶ δὲ
 ἐξεγέλασθε ἔτ' ἐδλεν γράφων. Τῶ δὲ
 κεφαλῶν θάμινά ἐμπέσειεν. Ἐγὼ δὲ, ὕ-
 μεις μὲν ἐφίω ὡ Ἀβδηρίται αὐτῶν μίμνε-
 πᾶ. Ἐγὼ γὰρ δὲ αὐτῶν καὶ λόγου, καὶ σώ-
 ματος τᾶνδρος γνηθῆς, ἰδῶν καὶ ἀκούσας
 εἰσπρητῶν πᾶ πᾶ τῶν ἀλήθειαν. Καὶ
 τῶ πᾶ ἐπῶν, κατέβαινον ἡσυχῇ. Ἦν δὲ ὁ-
 ξυ καὶ ὅτι φορον ἔκῆνο πᾶ χωρῶν. μόλις
 δὲ οὐδ' ἀσπρηζόμενος διήλθον. Ἐπὶ
 δὲ ἐπὶ λησίαζον, ἔτυχε τότε ἐπελθόν αὐτῶν
 ὅ, ἢ δῆποτε γράφειν ἐν θουσιωδῶς, καὶ μετ' ὀρμῆς.
 Εἶ

Ille verò interdum studiosè aliquid, incu-
 bens scribebat, interdum verò submissior,
 etià omnino abstinebat, & in seipso sollicitè
 cogitabat. Inde nō multo post cum hæc egis-
 set refurgēs circūibat, & intestina animalīū
 inspiciebat, & illa deponēs, & præteriēs, rur-
 sus sedebat. Abderitæ verò tristes circa me
 stabāt, & nō multo post facies suas lacrumis
 irrigātes, dicebāt: Vides nepe Democriti vi-
 tā: quātū insanit ille, ὁ Hippocrates! Et neq;
 quid velit nouit, neq; quid faciat. Et vnus il-
 loroū impēsius adhuc eius insanīā demōstra-
 re volēs, altā vocē eiulauit; nō mulieri diffi-
 milis, quæ mortuū filium deflet. Inde alius
 rursus plorare incepit, viatorē repræsentans,
 qui illorum aliquid deprdidit, quæ secum
 portauit. At Democritus horū alia cum au-
 dīret placidè renidebat, alia ridebat. Nec am-
 pli⁹ aliquid scribebat, sed crebro caput suū
 cōcutiebat. Ego verò vos, Abderitæ, dicebā,
 hic expectate; ipse viro & sermone & corpo-
 re ppior factus, videns & audiens, huius ad-
 fectionis veritatē deprehendā. Hæc cum di-
 xissem tacitè descendebā. Erat enim locus
 ille præceps, & pronus. Vix gressum obfir-
 mans eo venerā: vbi verò propior factus,
 in mentem ipsi aliquid venit, quod ma-
 ximā animi cōcitatione, & impetu scriberet

Ἐἴσηκειν οὐκ ἀειμένων ἀπὸ τῆν κηρὸν τῆς αἰα-
 παύσι. Ὁ δὲ μετὰ μικρὸν τῆς Φορῆς λή-
 ζας τοῦ γραφῆναι προσέβλεπέ τε εἰς ἐμέ προσίον-
 τα, καὶ Φησὶ χαῖρε ἔεινε. Καὶ γὰρ πολλὰ δὲ καὶ
 σὺ Δημόκριτε ἀνδρῶν σοφώτατε. Ὁ δὲ
 αἰδέσθαι εἶς. οἷμαι ὅτι ὀνομαστὶ οὐ προσεῖπέ
 με. Σε δὲ, ἔφη, τίνα καλέομεν; Ἀ-
 γνοίη γὰρ τεῦ σὺ ὀνομασθῆναι πρὸ Φασίς τῆς
 τοῦ ξείνου προσηγορίας. Ἱπποκράτης ἔφω
 ἔμοιγε ὀνομασθῆναι ἰητρός. Ὁ δὲ εἶπεν· ἡτῶν Ἀσ-
 κληπιαδῶν Ὀγγύεια, πολλὸν γέ σου τὸ κλέσθαι
 τῆς ἐν ἰητρικῇ σοφίης πεφείτηκεν ὡς ἐμέ. τί
 δὲ σε χρεῖσθαι εὐρῆ γαλῆν ἐπάρε; μάλλον δὲ
 πρὸ πάντων κάθισον. Ὁ γὰρ δὲ τὸν οὕτως
 σὺκ ἀηδῆ φύλλων θημῶνα ὡς χλοερὸς καὶ μα-
 λακός ἐστὶ καθίστη, καὶ προσωλέσθαι τῶν
 τύχης ὀπιθόνων θώκων. Καθίσαντι δὲ
 δὲ μου πάλιν Φησὶν ἴδιον οὐκ ἐστὶν, ἢ ὀπιθόν-
 μιον διζήμεναι πρὸ γμαθῆδρα ἀφίξαι; φρά-
 ζε σαφέως καὶ γὰρ ἡμεῖς ὅλη θυμαίμεθα
 σιωπεργῶμεν. Καὶ γὰρ τὸ μὲν κατ' ἀληθείαν
 ἔφω ἔνεκεν σὺ. Δεῦρο γὰρ ἤκω σοι
 συντυχῆναι αἰδέσθαι σοφῶ. ἔχει δὲ πρὸ
 Φασίς ἢ πατρὶς, ἢς προσβείαν τελεῶ. Ὁ δὲ,
 ἔει-

Restiti ergo, expectans tempus illud quo à
 scribendo desisteret. Nec diu post illum
 scribendi impetum, à scribendo desinit, &
 in me propius ad se accedentem oculos cō-
 iecit, & dixit: Salve hospes. Cui ego: E tu
 plurimum salve Democrite virorum sapi-
 entissime. Ille verò veniam deprecatus (for-
 te quod nomine me non compellasset) Te
 verò, inquit, quem vocamus? nominis e-
 nim tui ignorantia in causa est, quare hos-
 pitis nomine te compellarim. Hippocrati,
 respondebam, medico mihi nomē est. Hic
 verò dicebat: Asclepiadūm generositas, &
 magna tuæ in arte medicâ Sapientiæ laus et-
 iam ad me vsque penetrauit. Quæ verò ne-
 cessitas te huc adduxit, ô amice? Ante o-
 mnia verò prius sed eas. Vides enim hic
 non vsque adeo ingratum foliorum cumu-
 lum, quàm viridis, & ad sedendum mollis,
 & iucundior fortunæ sedibus invidiâ ob-
 noxiis. Cū ad sedissem iterū dixit: Priuatum-
 ne igitur, an publicum negotiū expediturus
 huc accessisti? Apertè dicas, nā & nos quan-
 tū poterimus auxilio tibi erimus. Et ego ve-
 rè hoc respōdebā: ppter te. Huc enim venio,
 vt tecū cum viro sapiēte cōuersarar. In cau-
 sâ est patria mea, cuius legationes obeo. Ille

Ξενίη τίνω ἔα πρῶτα κέρησα ἡμετέρη . Περ-
 ράμεν ὅτι κατὰ πάντα τὰνδρος , καὶ περ ἡ-
 σθη μοι δήλου μὴ ᾤσχεσθαι , φιλοποιμέ-
 να οἶδα , ἔφην , πολίτην εὐόντα ὑμέτερον ; Ὁ
 δὲ , μάλα ἔφη , ἐπὶ τὸν Δήμον ὅτι λέγεις υἱόν ,
 τὸν οἰκίοντα ᾤσχεσθαι τὴν Ἐρμαίδια κρήνην . Τού-
 τω εἶπεν ὅτι τυχερῶς ἐκ πατέρων ἰδιόξε-
 νος . Ἀλλὰ σὺ Δημόκριτε τῇ κρείστανί με
 Ξενίη δέχου , καὶ πρῶτον γε τί λέω τοῦτο ὁ
 γράφων τυχερῶς φράζει . Ὁ δὲ Ἰπ-
 ποκράτην ὀλίγον , πρὸς μανίης ἔφη . Καί γω , ζεῦ
 βασιλεῦ , Φημί , δικαίως γε ἀνιγράφεις
 πρὸς τὴν πόλιν . Ὁ δὲ , τί ποτε φησὶ πό-
 λιν Ἰπποκράτης . Εἰ γὰρ μὲν εἶδεν , ἔφην , ὅτι
 Δημόκριτε , ἀλλ' ὅσον οἶσθι ὅπως ᾤσχεσθαι . Ἀλ-
 λά τί πρὸς μανίης γράφεις ; τί γὰρ εἶπεν ἄλλο ,
 εἰ πᾶς πέλει , καὶ ὅπως ἀνθρώποισιν ἐγγίνεται ,
 καὶ τίνα τρόπον διαλωφέοιτο ; Τὰ γὰρ ζῶα
 ταῦτα , ἔφη , ὁκόσα ὄρας , τούτου μὲν τοιγε ἕνεκα
 αἰατέμνω , οὐ μισέω θεοῦ ἔργα , χολῆς δὲ δι-
 ζήμεν ὅτι φύσιν καὶ θεσιν . οἶδα γὰρ ἀν-
 θρώπων ᾤσχεσθαι ὡς αἰλίη Ἰπποκράτην αὐτῇ
 πλεονάσαι . Εἴπει πάντες μὲν φύσει ἐνυπάρ-
 χουσι . ἀλλὰ παρ' οἷς μὲν ἐλασσώ , παρ' οἷς δὲ
 ἰσχυρῶς . ἡ δὲ ἀμετρίη αὐτῆς νόσοι τυ-
 χαίουσι ὡς ὕλης , ὅτε μὲν ἀγαθῆς , ὅτε δὲ
 φαύλης ὑποκειμένης . Καί γω , νῆ Δία , ἔφην ,

verò: Cū primis ergo nostro hospitio indi-
 ges. Ego verò virū p omnia tentās , quāquā
 iā satis mihi notū foret ipsum non insanire.
 Philoçœmena inquā , nostine , cōciuem ve-
 strum? Ille verò , maximè respondit , si illum
 Demonis filiū dicis , qui habitat iuxta Mer-
 curialem fontē. Huius , inquā , inde à paren-
 tibus proprio vtor hospitio. Tu verò . ὁ De-
 mocrite , meliori me hospitio excipe , & pri-
 mūm mihi dicas quidnā illud sit . ἢ scribis.
 Ille verò moratus paullūm , de Insaniā , in-
 quit. Et ego , ὁ rex Iupiter , inquā , in tempore
 scribis ad hāc vrbē . Ille verò : qualē vrbē ἢ re-
 spōdit. Ego verò , nihil dicebā , ὁ Democrite ,
 sed nescio quorsum prolaberer. At quidnā
 tu de insaniā scribis? Quidnā aliud respōdet
 ille , quān quānā illa sit , & quomodo ho-
 mines inuadat , & quā ratione desinat. Ani-
 malia n. hæc , inquit , quotquot vides hāc de
 causā refeco , nō vt ofor DEI operū , sed na-
 turā bilis indagās , & sitū . Neq; enim igno-
 ras quod illa , si abundet , plerunq; hominib;
 insaniæ causa sit , cū omnibus naturā insit
 sed in quibusdā minor , in quibusdā maior.
 Quæ si modum excedat morbus euadit ,
 tamquam subiecta materia aliās bona , aliās
 mala . Et ego , Per Iouem , dicebam ,

ὦ Δημόκρῃτε, ἀληθέως τε καὶ Φρονίμως λέ-
γεις. ὅθεν Ὀδαίμονά σε κλίνω δαυλαίοντες
τοσαύτης ἡσυχίης. Ἡμῖν δὲ μετέχειν παύ-
της οὐκ ὀπιτέρα πῆαι. Ἐρομένου δὲ, Διὸς ἢ
ἰπποκράτες, οὐκ ἐπιτέρα πῆαι; Ὅτι ἔφω,
ἢ δαυτικίη, ἢ τέκνα, ἢ δὲ ἀνεα, ἢ νοῦσοι, ἢ θάνα-
τοι, ἢ δὲ μῶες, ἢ τοιαυτὰ ἵνα τίς ἀκμῆλιν δαυ-
τέμνονται. Ἐνταῦθα δὲ ὁ ἀνὴρ εἰς τὸ εἰω-
θὸς πᾶσι κατῴχεσθαι, καὶ μάλα ἀθροῦ
ἢ ἀνεκἀγγχασε, καὶ ἐπετάθασε, καὶ τὸ λοι-
πὸν ἡσυχίῳ ἦγε. Καὶ ἐγὼ, τί μὲν τοι ἔ-
φω ὦ Δημόκρῃτε κατὰ γέλωτα; πότερον τὰ ἀ-
γαθὰ ἢ ἄν εἶπον ἢ τὰ κακά; ὁ δὲ ἐπὶ μάλ-
λον ἐγέλα, καὶ ἀποθῆν ὄρῶντες οἱ Ἀβδη-
ρίται, οἱ μὲν πρὸς κεφαλῆς αὐτῶν ἔπαγον. οἱ
δὲ πᾶ μέτωπα, οἱ δὲ τὰς τρίχας αὐτῶν ἔ-
πιλλον. Καὶ γὰρ ὡς ὕπερον ἔφασκεν. πολλο-
νά ζοντι πρὸς τὸ εἰωθὸς ἐχρησάτο τῶ γέλω-
τι. πεποχῶν δὲ ἐγὼ ἔφω. Ἀλλὰ μὲν σο-
φῶν ἄρασε Δημόκρῃτε. ποθῆω γὰρ αἰτίῳ
τοῦ πρὸς σὲ πᾶσι καταλαβέσθαι. Ἦν δὲ
ἄξιον ἐφ' αὐτῶν ἐγὼ γέλωτι αὐτὸς, ἢ τὰ
λαληθῆναι; ὅπως ἢ μαθῶν πάσσωμαι τῆς
αἰτίας, ἢ σὺ ἐλεγχθῆς ἀκροῦση τοὺς ἀκαί-
ρους γέλωτας. ὁ δὲ Ἡρόκλεις, ἔφη, εἰ
γὰρ δὲ μὴ σὺ με ἐλέγξαι, θεραπέειν θερα-
πεί-

ὁ Democrite, verè hæc, & sapièter dicit: vn-
de te beatum prædico, qui quidẽ tantum o-
cij cõsecutus sis. Nobis verò huiusmodi cõ-
sequi non permittitur. Cum verò quæreret:
Nam quare, ô Hippocrates, non permitti-
tur? Eo, respondebam, quod peregrinatio-
nes, & liberi, & æs alienum, aut morbi, aut
mortes, & famuli, & nuptiæ, & huiusmodi
horū opportunitatē adimūt. Ibi verò vir ille
ad solitū suū adfectum referebatur, & effusè
admodū cachinnabatur, & ridebat, & post-
ea adqueiuit. Et ego: Nā quid rides, inquam,
Democrite? an bona illa, de quibus dixi, an
mala? Ille verò magis adhuc ridebat. Id quod de
lōginquo Abderitè vidētes, quidā capita sua
percutiebāt, alii faciē, alii capillos sibi eucl-
lebāt: Nā (vt nouissimè dixerūt) solito vche-
mentiore risu vtebatur. Ego verò tempesti-
uè respondens: Verū sapientū optime De-
mocrite, inquā, (nam causam illius tuæ ad-
fectionis cognoscere desidero) quonā risu
ego tibi dignus visus sum, aut ipse, aut illa,
quæ dixi? vt aut illa discēs à causa illa impo-
sterū desistam, aut tu reprehensus intēpesti-
uos eiusmodi risus contineas. Ille verò, me
hercule, inquit, si me coarguere poteris me-
dicinam

Ἐπιπέσης ἢ ἰδίῃ ἀδύνα πώποτε. Ἱπποκράτες. Καὶ πῶς
 οὐκ ἐλεχθεῖς, ἔφην, ὦ ἄριστε, ἢ οὐκ οἶδα ἀπ-
 πός γε εἶναι γελῶν θάνατον ἀνθρώπου, ἢ νοῦ-
 σον, ἢ πῶρα κατῆν, ἢ σφραγῆν, ἢ ἄλλο τί χερείον
 ἢ τοῦ μπαλιν γάμους, ἢ πανηγύριαι, ἢ τεκνογε-
 νίην, ἢ μυσηρία, ἢ δρχαί, ἢ πμας, ἢ πᾶν ἕλωις ἑ-
 νομα ἀγαθόν, καὶ γὰρ ἀδύνα οἰκτεροῦν γελῶν,
 καὶ ἐφ' οἷον ἡδεσθαι χερὶ καταγελαῖς ταύτων
 ὥστε μήτε ἀγαθόν, μήτε κακὸν πῶρα σοὶ Δία κε-
 κέρδαται. Ὁ δὲ, ταῦτα μὲν εὐ λέγεις, Ἱπποκράτες.
 Ἡ γὰρ οὐκ οἶδά πῶ ἡμετέρου γέλωται αἴ-
 τῆν. μαθὼν δὲ εὐ οἶσ' ὅτι κρείσσονα τῆς πρε-
 σβείας ἀντιφορποιμεν, ἀποίση θεραπείην
 τῆν ἐμὸν γέλωτα τῆ πατρὶδι, καὶ ἑαυτὸν καὶ τῆς
 αἰλικς διμῆση σωφρονίζειν. ἀνθ' ὧν ἴσως κα-
 μέ διδάξῃς ἱητρικὴν ἀμοιβήδον, γνοὺς οἷον παρ-
 ὅδην ἐπὶ τῇ ἀσπείραςτο Φιλομύμενοι πρῆσ-
 σὲν τὰ μηδενὸς ἀξία. Πάντες ἀνθρώποι τῆν
 βίον ἀχρήστως ἀναλίσκεσι, γελῶτων ἀξία διοι-
 κοῦντες. Εἰ γὰρ δὲ Φημι λέγε πρὸς θεῶν. Μή
 ποτε γὰρ Διὰ λαυθῆνέ νοσέων πᾶς ὁ κόσμος,
 καὶ ἐδὲ ἐχθ' ὅκου Διὰ πέμψηται πρεσβείην πρὸς
 θεραπείην. Τί γὰρ ἀν εἰ ἔξω αἰετῆ; Ὁ δὲ
 ἀπολαβὼν. Πολλαὶ γε Φησὶν ἀπέχθαι κό-
 σμων εἶσιν ὦ Ἱπποκράτες. καὶ μηδαμῶς ἐπι-
 ρε κατασμιμρολόγη πλῆσθην τῶν φύσιν ἐοῦ-
 σιμ. ἀλλὰ ταῦτα μὲν, ἔφην, ὦ Δημόκρτε,
 διδά-

dicinā medicus exercueris, qualē nullus an-
 te te vnquā ὁ Hippocrates. Et quomodo nō
 coarguaris, inquā, vir optime? an verò igno-
 ras quā importunum sit mortem homi-
 nis deridere, aut morbū, aut infaniā, aut iu-
 gulationē, aut si quid his deterius? Et rurūs,
 aut nuptias, aut nūdinas, aut liberorū pcrea-
 tiones, aut arcana sacra, aut principatus, aut
 honores, aut in vniuersam quidquid boni
 nomē habet? Etenim quib⁹ flere oportebat,
 tu rides, & quib⁹ latari fas erat, tu itidē rides:
 ita vt quid bonū aut malū sit parum apud te
 discernatur. Ille verò: Meritō tu quidē istuc
 dicis, Hippocrates. Fortasse enim nostri risus
 causam ignoras: quā vbi cognōris, fat scio,
 quod illā tuā legatione potiorē in te suscipi-
 ēs meū risum tāquā medicinā patrie tue re-
 portabis, & te ipsum, & alios sapiētiores red-
 dere poteris. Pro quib⁹ fortē me vicissim ar-
 tē medicā docebis, vbi cognōris quali cui ā
 de nō curādis, dū illa q̄ nullius momēti sunt
 studiosē curāt, omnes homines inutiliter
 vitā cōsumāt, illa q̄ risu dignissima sunt agi-
 tātes. Cui ego, Per Deos, dic mihi illa. Quis
 enim ignorat q̄ vniuersus mūdus laborat,
 nec habet quo legationē, vt curetur, mittat.
 Quid enim est extra ipsum? Ille verò respon-
 dēs, multę, inquit, mūdorū sunt infinitates,

ἸΠΠΟΚΡΑΤΟΥΣ

διδάξεις ἐν ἰδίῳ κρηρῶ . Εὐλαβέομαι δὲ
 μήκως καὶ πῶ ἀπειρήν διεξιῶν γελῶν δῆ-
 ξη . Ἰδίῳ τοίνυν παρὶ τοῦ σου γέλωτι τῶ
 βίῳ λόγον δῶσαν . Οἱ δὲ μάλα τρηχὺ ἀπι-
 δῶν με, δύο Φησὶ τοῦμοῦ γέλωτι αἰτίας διο-
 κείεις, ἀγαθὰ καὶ φλαῦρα . Εἰ γὰρ ἓνα γελῶ,
 τὸν ἀνδρῶπων ἀνοίης μὲν γέμοντα, κενὸν δὲ πεη-
 γμάτων ὀρθῶν, καὶ σιμιν ὀπιβολαῖσι νηπαῖζον-
 τα, καὶ μηδεμίης ἐνεκεν ἀφελείης ἀνύοντα τοὺς
 αἰλυτούτους μόχθους, πέρατα γῆς, καὶ ἀορί-
 στους μυχούς ἀμετρίης ὀπιθυμίας ὀδύοντά, ἄργυ-
 ρον πῆκοντα, ἔ χρυσόν, καὶ μὴ παυόμενον τῆς κτή-
 σι τούτης, ἀλλὰ δὲ θορυβούμενον παρὶ τὸ
 πλέον ὅπως αὐτὸς ἐλάσων γῆρηται . καὶ οὐδὲν
 αἰσχυρῶτα λεγόμενον δαίμων, ὅπχι ασμα-
 τα γῆς ὀρύσσει δισμίων χερσίν, ὧν οἱ μὲν ὀπι-
 σομφῆς πιπύουσης τῆς γῆς ἐφθάρησαν . οἱ δὲ
 πολλῶ χρόνῳ ταύτῃ ἀγοντες πῶ ἀνάγκῃ ὡς
 ἐν πατρὶδι τῇ κολάσει καταμένουσιν, ἄργυ-
 ρον καὶ χρυσόν μαστύοντες, ἔχνη κόνι καὶ
 ψήγματα ἐρδυνάντες, ψάμμον ἄλλῃ ἀλ-
 λαχόθεν ἐγείροντες, καὶ γῆς φλέβας ἐκπέ-
 μνοντες εἰς παειουσίην, ἀλλὰ βωλοποιοῦν-
 τες ἐκ γῆς μη κτός . Τῶ δὲ μίμν γελῶ, καὶ πῶ
 αὐ-

Hippocrates, & nequaquā ō amice de natu-
 ra, quæ admodum diues est, tanquam de re
 pusilla verba facias . Verum hæc Democri-
 te in quâ, suo aliquo tēpore docebis . Meuo
 enim ne de infinitate mūdi differēs etiā ri-
 dere incipias . Noueris igitur tui risus vite
 humanæ rationes reddere . Ille verò valde in-
 tentè me intuitus, duas, inquit, mei risus
 causas existimas, bona & mala . Ego verò
 vnum tantum hominem derideo stultitia
 plenum, & rectis factis vacuū, qui in omni
 suo pposito puer sit, & nullus emolumētū
 gratia vanos labores perficiat, qui terræ ter-
 minos, & indefinitos eius secessus infinito
 desiderio penetret, aurū, & argentum lique-
 faciat, nec horum possessione satietur, sed
 semper ob maiora tumultuetur, vt ille mi-
 nor euadat: nec interea felix dici erubescit,
 quod terræ viscera perfodit vincitorū homi-
 nū manibus, quorum alii in cauitatibus ter-
 ra cōcidente perierūt: alii verò multo tem-
 pore hac necessitate laborātes, in hac poena
 tanquā in patria remanēt, aurū & argentū
 cōquirentes, pulueris vestigia & arenas au-
 reas scrutantes, & aliam arenā aliunde ac-
 cumulantes, & terræ venas excidentis in
 congerendas facultates: semper glebas
 ex terra matre colligentes . Nam & vnam

αὐτῶν ἑοσάν, καὶ θυμιάζουσι καὶ παροῦσιν. ὅ-
 σθ' ἔγελως; Ἰππιοχθου καὶ κρυφίης
 γῆς ἑρώσι, καὶ τῶν Φακερῶν ὑβρίζουσι·
 Κιῶνας ἀνέονται, οἱ δὲ ἵππους, οἱ δὲ χῶρην
 πολλὴν περιερίζοντες, ἰδίην Ἰππυγρᾶφουσι, καὶ
 πολλῶν ἐθέλοντες δεσπόζειν οὐδὲ αὐτῶν
 δυνάουσι. Γαμῆν σπείδουσι, ἄς μετ' ὀλί-
 γον ἐπιβιβλήκωσιν. Ἐρώσιν, εἴ τι μισοῦσιν. μετ'
 Ἰππυγρᾶφου τεκνοῦσιν, εἴ τι ἐπιβάλλουσι τελείως.
 Τίς ἢ κενὴ παροῦσιν καὶ ἀλόγις, μηδὲν
 μακρῶς ἀφ' ἑρῶσιν; Πολεμοῦσιν ἐμφυλά, ἢ
 βεβήκωσιν οὐχ αἰρεσίζουσι. Ἀντενδρόουσι, βα-
 σιλέας ἀνδροφονέουσι, γῆν ὀρύττοντες ἀργυρον ζη-
 τῶσιν. ἀργυρον ἀρόντες γῆν θέλουσι πελαδοῦσι,
 ἀνησάμενοι γῆν καρπῶδες πιπερόσκουσι, καρπῶδες
 ἄποδιζόμενοι πάλιν δ' ἐγγύερον μεταλαμβάνου-
 ρουσι. Ἐν ὅσῃ μεταβαλαῖσιν εἰσίν; ἐν ὅσῃ κακίης
 οὐσίην μὴ ἔχοντες οὐσίην παρθέουσι, ἔχοντες κρύ-
 πτουσιν, ἀφανίζουσι. γελῶ ἐφ' οἷσι κακοπαθεῖ-
 γέουσιν, Ἰππυγρᾶφου γέλωτα ἐφ' οἷς δ' ἔχουσι.
 Θεσμοὺς γὰρ ἀληθείης παρὰ βεβήκωσιν·
 φιλοεικέοντες ἐχθρῶν παρὰ ἀλλήλους, δῆριν ἔ-
 χουσι μετ' ἀδελφεῶν τε, καὶ τρεῶν, καὶ πολι-
 τῶν, καὶ ταῦτα ὑπερτίξτων χρημάτων, ὧν ἕδ' ἔ-
 σις γενῶν δεσπότης ἐστὶ, ἀλλήλοικτονέουσι ἀδέσμο-
 βία φονεύοντες. φίλων καὶ πατρῴων ἀπορῶσιν
 ὑπερορώσιν. Πλουτίζουσι τὰ ἀνάξια καὶ ἀψυχα-
 ὀλησ

& eandē terrā & admirātur, & pedib' calcāt.
 Quām ridiculū autē q̄ terrā laboriosam,
 latentē amāt, & manifestā vituperant. Ca-
 nes, & equos emunt alii multā regionē defi-
 ciētes sibi adscribūt, & multa volētes possi-
 dere ne ppria quidē possunt. Vxores duce-
 re festināt, quas paullo post domo eiiciāt; a-
 māt, postea odio p̄sequuntur. Summo de-
 fiderio liberos gignunt, quos inde tādē ei-
 ciūt. Nā quod nā hoc vanū & stolidū studiū
 nihil ab infātia differens? Bella intestina ex-
 ercent, nec pacem expetunt. Insidias stru-
 unt, reges interimunt, terram effodiunt, au-
 rum quærunt: argēto inuento terram eme-
 re volunt; quā emta fructus vendunt, &
 fructibus redditus argentū recipiunt. Quan-
 tas autē mutationes experiuntur. & in quā-
 ra sunt malitia? Facultates quas nō habēt de-
 fiderant, quas habent, abscondunt, & occul-
 tant. Rideo illorum infelicitatem, & illorū
 miseria risum intendo. Leges enim verita-
 tis transgressi odiis inter se cōcertāt. Inimul-
 tates alūt, cū fratribus, parētibus, & ciuibus,
 idq; ob huiusmodi bona, quorū ne vllus q̄-
 dē mortuus dōminus est. Se inuicē trucidāt
 dira occidētes violentia. Amicorū, & patriā
 calamitates flocci faciūt. Homine indigna,
 & inanimata in diuitiis reponūt. Vniuersis

ὅλης τῆς οὐσίας ἀνδρίαντας ὠνέοντα, ὅτι διοκῆ
 λαλεῖν πᾶσαλαμα· τοὺς δὲ ἐλληθῆως λέγοντας
 μισέουσι. Τῶν μὴ ἰδίων ἐφίενται. Καὶ γὰρ ἤπειρον
 οἰκέοντες θάλατταν ποθέουσι, καὶ πάλιν ἐν νήσι-
 σιν ἐόντες ἤπειρον γλίχοντα. Καὶ πάντα Δία σφέ-
 ρουσι ἐς ἰδίῳ ἑπιθυμίῳ. Καὶ διοκέουσι μὲν ἐν
 πολέμῳ ἀνδρείῳ ἐποιμένεσσι νικῶντα δὲ ἐκαθ' ἡ-
 μέραν ὑπὸ τῆς ἀσελγείης, ὑπὸ Φιλαργυρίας,
 ὑπὸ τῶν παθῶν ἀπάντων, ἀνοσέουσι. Θεοσί-
 τα δὲ ἐσὶ πῦβίου πάντες. Τί δὲ τ' ἐνέμον, ἰπώ-
 κρατες, ἐμὲ μὲν γέλωτα; οὐ γὰρ αὐτοὶ τῆς ἰδίας
 αἰοίης, ἀλλ' ἄλλ' ἄλλου καταγελαῖ, οἱ μὲν τῶν
 μεθύοντων ὅταν αὐτὸν διοκέουσι νήφειν· οἱ δὲ τῶν ἐ-
 ρῶντων χαλεπῶ τέρῳ νοῦσον νοσέοντες αὐτοὶ· οἱ δὲ
 τῶν πλεόντων, ἄλλοι δὲ τῶν πρὸ γεωργίῳ ἀσχολ-
 λήθοντων. Οὐ συμφωνέουσι γὰρ οὔτε πᾶς πῆχ-
 ναις, οὔτε τοῖς ἐργοῖσιν. Ἐγὼ δὲ τῶν μὲν, ἐφίλω,
 κρήρυα Δημέκρετε, οὐδὲ ἄλλ' ἄλλ' πῆς ἂν εἴη λό-
 γ' ἄρμωδιώπερ' ἐξαγγέλλειν πελαίπω-
 ρίῳ θνητῶν· ἀλλ' αἱ πράξεις νομοθετοῦσι πῶν
 ἀναγκαίῳ οἰκοδομῆς πένεκεν, καὶ ναυπηγίης,
 καὶ τῆς ἐτέρης πολιτείης, ἐν ἧς ἡγεῶν εἶναι τὸν ἀν-
 θρωπον. Οὐ γὰρ εἰς δργίῳ αὐτὸν ἡ φύσις ἐ-
 γνά. Ἐκ τούτων δὲ πάλιν Φιλεδοξίη χρυθεῖ-
 σα ἐσφηλετ' ἀλλῶν ὀρθογνώμονα ψυχῶν, αὐτο-
 διαζόντων μὲν ἅπαντα ὡς ἐπ' ἀδραπίωσίῳ,
 μη-

scire opibus statuas emunt, & simulacrū,
 quod loqui videtur: homines verò qui re-
 uera loquuntur odio, psequuntur. Illa quæ
 propria nō sunt expetūt. Nā qui in cōtinentī
 habitant, mare desiderant: rursus qui in In-
 sulis habitant, cōtinentē cōcupiscunt. Et om-
 nia propriā suā cōscientiā puertunt. Et in
 bello quidē fortitudinē collaudare videtur:
 & vincuntur interea indies ab impudicitia,
 avaritiā, & omnibus adeo adfectibus, quib⁹
 laborant. Quid verbis opus? omnes in vita
 Therfitæ sunt. Quid verò tu ὁ Hippocrates
 risum meū reprehēdis? Nō enim ipsi suam
 stultitiā, sed alter alterius deridet. Hi ebrios,
 cū ipsi sobrii videtur: Illi amatores, ipsi inter-
 ea grauioribus morbis correpti: alii nauigā-
 tes, alii in agricultura occupatos. Non enim
 vel artibus, vel operibus inter se cōueniunt.
 Ego verò, Hæc sane vera sunt, inquā. nec ali⁹
 opinor cōmodior sermo fuerit ad demō-
 strādum calamitatē mortaliū. Verū res ipsa
 horū necessitatē imponunt, ppter domos
 & naues exstruēdas, & reliquam Remp. in
 quā hominē esse necesse est. Nō n. ad fegni-
 tiē natura hominē pduxit. vnde rursus opi-
 nio nata multorū rectissimas mētes frustra-
 ta est: q̄ qdē omnia agere studēt quām rectif-

μηκέτ' εὐγενέων δὲ πῶ ἀσηλάπητα προσε-
 παύω. Πού γάρ τις, ὦ Διμοκρετε, γομέων,
 ἢ χερσεμῶν, ἢ θάνατον προσεδόκησε; τίς δὲ ὁ-
 μοίως παύσεται; Φέαν ἀπώλεια; ἢ ἄλλ' οὐδ' ἐν γε-
 ωργίῃ, καὶ πόλει, καὶ αὐτῆι, καὶ βασιλείῃ, καὶ
 ἡγεμονίῃ, καὶ παῖδι ὅσα ὑπάρχει κατὰ τὴν αἰῶ-
 να. Οὐδὲ εἰ γὰρ προσέλαβε πῆαισιν, ἀλλ'
 ἀγαθῆσιν ἕκαστος τούτων ἐλπίζει φέρβετα.
 Τῶν δὲ γε χερσιόνων οὐ μύμηται. μήποτε
 οὐκ ὁ σὸς γέλωσ τούτους αἰσάρμος; Οἱ
 δὲ Διμοκρετες. Μάλα νωθῆς, ἔφη, τὴν
 νόον ὑπάρχεις, μακρὰν γε τῆς ἐμῆς γνώμης
 ἀπόδημος, ἰπποκρετες, ἀπαρξίης, καὶ
 ἄραχης μέτρα ἰπποκρετέων δι' ἀγνοίαν. ταῦ-
 τὰ γὰρ αἰτὰ Διανοίῃ φρενήρει διοικέοντες, αὐ-
 πτί τε ῥαδίως ἀπηλλάττοντο, καὶ τὴν ἐμὸν ἐ-
 λώφειν γέλωτα. Νῦν δὲ ὡς ἐπὶ δεηρό-
 σι τύτοισιν ἐν τῷ βίῳ φρενοελαβίῃς τετύ-
 φωνται, ἀσυλλογιστῶ Διανοίῃ ἀτακτοῦ φορῆς
 διυσιδιδασκτοι. Νουθεσίη γὰρ αὐτῶν ὑπὸ τῆς
 χεν ἡτῶν συμπτάντων μεταβολῆ, ὀξείησι τε-
 πῆσιν ἐμπίπτεσα αἰφνιδιον τερχηλασιίω παν-
 τοίλω ἐλίωσουσα. οἱ δὲ ὡς ἐπὶ δεηρήῃ,
 καὶ βεβαίη, ἐκλελησμένοι παθῶν κατὰ τὸ
 συνεχῆς συμπιπτόντων ἀλλοτε ἄλλως, ποθέον-
 τες τὰ λυπέοιτα, διζήμενοι τὰ μὴ συμ-
 φέροντα, ἐναλινδύονται πολλῆσι συμφορῆσιν.
 εἰδὲ

imè, sed incertudinem futurorū nō p̄spi-
 cere valent. Vbi enim quis vnquam, ὁ De-
 mocrite vxorē ducēs, aut viduitatē, aut mor-
 tē expectauit? Quis rursus liberos enutrens
 illorū interitū? Sed neq; illud in agricultu-
 ra, aut nauigatione, aut re nautica, aut re-
 gno, aut principatu, aut omnibus quæcūq;
 omni tēpore sunt. Nemo enim frustra se fu-
 turū existimat, sed vnusquisq; bona spe su-
 stinetur. De sinistris interea ne cogitat quidē
 Nōne ergo tuus iste risus hic admodū im-
 portan⁹? At Democrit⁹, Tu quē inquit, mē-
 te admodū bardus es, & lōge à mea sentētia
 p̄grinus Hippocrates, cōstantiæ & p̄turba-
 tionis modos p̄ ignorantiā intueris. Hęc n-
 ipsa si accurata mēte cōsiderarēt, & ipsi faci-
 lè immutarētur, & risui meo quietē conce-
 derēt. Iā verò in his tanquā optimè sibi cō-
 ueniētibus in vita stulti efferuntur, & ratio-
 ne bruta inordinati impetus aliter doceri
 nequeunt. Nā omnium rerum immutatio
 illos satis admonuisse debebat, q̄ celeri mu-
 tatione repēte incidit, variā orbitā circūro-
 tans. Iā verò illi tanquā in sibi decora, ac so-
 lida; adfectuū qui hinc inde continue cōin-
 cidunt obliiti, noxia desiderantes, & inutilia
 q̄rētes plurimis calamitatibus inuoluūtur.

ἸΠΠΟΚΡΑΤΟΥΣ

πῶς δ' ἡμερμῆριζε κατὰ δυνάμιν ἰδίῳ τὰ ζῆλον
 πάντα ἔρδην, ἀλξίπρωτον ἐφρούρει ζῶν ἑαυ-
 τὴν ἐξεπαισάμεν, καὶ σύγκρισιν ἰδίῳ σαφῶς
 κατανόησας, καὶ μὴ τῆς ὀπίσθιμης πλὴν σπου-
 δῶ ἀόριστον ἐκτείνων. Πλὴν δὲ πλουσίῳ
 φύσιν καὶ πάντων ἡδυστῶν δι' αὐταρκείης ὁδοιπο-
 ρεῶν. Κατὰ περὶ δὲ τὴν παιδείαν ἐν βεζύχῃ κίν-
 δυν, περὶ δὲ τῶν οὕτω τ' ἐμὲ τῶν βί-
 τυχημάτων ὀπίσθιαν ἀλξίπρωτον ἐστίν. Ἀρήσιμοι
 δὲ ὄντι τῆσι κακοδαίμονήσι ζῶντων οὐκ ἔστιν. Ἄλ-
 λοι δὲ τῶν πέλας μὴδὲν ἰσορέοντες, ὑπὸ τῆς ἰ-
 δίης κακοπραγίας ἀπώλοντο. Τῶν δὲ δῆλα κα-
 θάρπερ ἄδηλα μὴ θεωρέοντες ὑπὸδειγμα τῶν
 μακρὸν βίον ἔχοντες γνομένων καὶ μὴ γνομέ-
 νων, ἐξ ὧν καὶ τὸ ἐσόμενον ἔχρην κατανοήσασθαι.
 Ταῦτα δὲ ὁ ἐμὸς γέλωσ, ἀφρονες αἰθροποὶ πα-
 νηλῆς δίκας ἐκτείνοντες, φιλαργυρίης, ἀπλη-
 ρείης, ἐχθρῆς, ἐνεδρείης, ἐπιβουλής, βασκανίης,
 δόγδαλον ἐξείπειν μηχαίῳ κακῶν. Ἀπει-
 ρη γάρ τις ἐστίν. Καὶ τούτοις δολοπλοκίῃσιν ἀν-
 θαμιλλέοντα σχολιόφρονες. Ἀρετῆς δὲ παρ
 αὐτοῖς πρόπ' ἐστὶ π' ἔχειον. Φιλοψυχίῳ γὰρ
 ἀσκέουσι, φιληδονίῳ κόσμῳ, νόμοισιν ἀπειθεῖ-
 ντες. Ὅ δὲ αὐτῶν κατακρίνει πλὴν ἀπειραρε-
 σίῳ, μήτε ὀρήσι, μήτε ἀκοῆς μετέχοντας.

Μέγ.

Quod si secundum propriā suā facultatē o-
 mnia facere studeret, vitā suam sine errore
 custodiret, semetipsum cognoscens, & pro-
 priam generationē probe sciret, nec sui de-
 siderij studiū in infinitum extenderet, & per
 naturā tam diuitem, & omnium nutrīcem
 suis cōtentus iter vitæ perageret. Quemad-
 modū autem in bonā valetudine ab adfe-
 ctibus evidens periculum est: ita etiam ma-
 gnitudo felicitatis periculosior est: at cōtra
 viri fortes in calamitatibus spectantur. Alii
 verò prope se nihil periculi cernentes suā p-
 propriā malitiā pereunt. Interea quæ manifesta
 sunt tanquā obscura non vident, cū tamen
 iōgam vitā illorum quæ fiunt, & nō fiunt
 documentū habeant, ex quibus etiam illos
 futura cognoscere oportebat. Hæc ego ri-
 deo. Stulti homines pœnas luentes suæ ma-
 litia, avaritiæ, insatiabilitatis, odii, infidiarū,
 conatum, inuidiæ. Difficile est omnium
 malorū machinas eloqui: infinitæ enim
 sunt. Et in huiusmodi versutiis homines
 pravis cordibus alii alios æmulantur. Virtu-
 tis autē decor apud illos est, id quod deterius est.
 Nam mēdacia exercēt, & amore voluptatū
 mūdi legib. immorigeri sunt. Hic verò illo-
 rū temeritatē dānat, quæ quæ visu, & auditu

Μουή δ' αἰδοῦσις κισθρώπου ἀρεμὴν Διανοίας
 πηλαυγούς, τέ, τε εὐν, κη' τὸ ἐσόμενον προσορούμενοι
 δουραρεσιῶν πᾶσι, κη' πάλιν ἴσιν αὐτίσιν
 ἐμπελάζοντα. Ἀρενησάμενοι πάλαν πλέουσι,
 γεωργίαν ἀποσάμενοι αὐδης γεωργεῦσιν, ἐκ-
 βάλλοντες γεματίω ἐπέριον ἐσπίγοντα, θάψαν-
 τες ἀεθλήσιν πάλιν τρέφουσι. Ἰήρας εὐ-
 ζαντο, εἴτα εἰς αὐτὸ ἀφικέμενοι σενάζουσι, ἐν
 αὐδεμῆ κατατάσει βίβασιον ἔχουσι γνάμιν.
 Ἡ γημόνες κη' βασιλέες μακαρίζουσι πὴν ιδιώ-
 τῶν. Ὁ δὲ ιδιώτης ὀρέγεται βασιλείας, ὁ
 πολιτὸν χεροτχνέοντα ὡς αἰνί-
 σιων. Ὁ χειροτέχνης ἐκείνον ὡς ἀκένειτα
 κατὰ πάντων. Ἰὼν γὰρ ὀρθλὴν κέλευθον τῆς
 ἐρημίας ἐθεωροῦσι καθαρίω, κη' λείω, κη' ἀ-
 πωσαστασον. Εἰς ἡὲ οὐδεὶς πτελμηκεν
 ἐμμένειν. φέροντα δ' ἴππῃ πῶν ἐταίριω, κη'
 σκολιὴν τεηχυβαπύπτες, κη' καταφρόμενοι
 κη' προσκόπτοντες, οἱ δὲ πλείσοι σκοπαίπτον-
 τες ἀσθμαίνοντες ὡς διωκέμενοι, ὀρίζοντες, ὕ-
 στεριῶτες, πωρηγύμενοι. Καὶ οἷς μεν αὐτῶν
 ἐρωτες ἀγαθάλας ἰσπεπεπήχασιν, ἀλλοτρίης
 φώρας ἀνῆς, αἰαιδῆσι πινύουσι. οὐς δὲ πῆ-
 κει φιλαργυρίη νοῦσι ἀέρις, οἱ δὲ
 ἀλληλασιν αὐτεπαίθονται. οἱ δὲ ἰσπὸ
 φιλοδοξίας εἰς ἡέρα κίαιχθέντες βελίθει κα-
 κῆς εἰς βυθὸν ἀπωλείης καταφέρονται.

Καὶ

careant. Solo verò sensu hominis lucida
 rationis veritas dignoscitur. Et cum presen-
 tia, & futura prævideant; omnibus tamē of-
 fenduntur, & rursus iisdem postea implicā-
 tur. Qui nauigaturos se negarunt, nauigant:
 qui agriculturā cōdēnarunt, agrū colūt: qui
 vxorē domo eiecerunt, aliā ducūt: qui pue-
 ros quos genuere sepelierunt, alios educāt:
 Senectutē exoptāt ad quam vbi puenerunt
 ingemiscunt. Et in nullā omnino vitæ cōdi-
 tione firmā obtinent animi sententiā. Prin-
 cipes & reges priuatos beatos esse iudicāt: il-
 le qui Reimp. administrat artificē tanq̄ secu-
 rū, artifex illū rursus tāquā p̄ omnia p̄potē-
 tē Nam verā securitati, viā purā planā & om-
 ni errore vacuā, quā ne vllus quidē ingre-
 dī ausus, nō p̄spiciunt: sed in cōtratiā & tor-
 tuosā feruntur, p̄ aspera incedētes, ruentes,
 impingētes, plurimi etiā decidētes, & anhe-
 lātes tanquā qui fugentur: alii cōtendētes:
 alii tardius venerunt, alii p̄cedunt. Et illorū
 quosdam suimet impii amores, alieni lecti
 fures, impudentiā suā fretos, vendide-
 runt: Quosdam macerat avaritia infi-
 nitum malum. Alii aliis insidiantur.
 Alii ambitione in sublime elati malitiæ
 p̄dēre in perditionis profundum ferūtur.

E 4 Alia

Κατασκάπτουσι ἐπιπεδομένους· χαρίζοντα ἔ-
 τα μετ' αὐτοῦσι, καὶ ἀφαιρέοντα παρὰ Φιλίης δι-
 καῖα κακοπραγέοντες εἰς ἔχθρην, ἧς συγγροῖσι
 πολέμοισι. Καὶ τούτων αἴτιον ἢ Φιλιαργυ-
 ρίη. Τί νηπίων ἀθροέονταν; Διαφέρουσι, παρ-
 ὅτις ἀμρῆται μὲν ἢ γνώμη, τὸ δὲ περὶ αὐτῶν
 τερπνόν. Ἐν δὲ τοῖσι θυμοῖς ἢ περὶ αὐτῶν ζώοις
 ἀλόγοισι ὡς ἡλεοίπασσι; Πλὴν ὅτι ἐν ἀπ-
 παρκείῃ μένουσιν οἱ θῆρες. Ἦς γὰρ λεόντων εἰς
 γῆν κατακουψὲ χρυσάνθους ταῦρα πλεονε-
 ξίῃσι ἐκαστῶν; τίς παρὰ θαλάσσης ἀπλησίῃσι
 κελύφεται; Διψῶ μὲν ἄγρῃ σὺς ὅσον ὕδα-
 τῶν κερειῶν. λύκῳ δὲ θαλάσσης παρὰ
 περὶ αὐτῶν τῆς ἀναγκαίης τροφῆς, ἀναπέπτω-
 τα. Ἡμέρησι δὲ, καὶ νυξὶ σωματικῶν ἐπι-
 στήσεων ἔχει χρόνον ὁ ἀνθρώπος. Χρόνων μὲν
 ἐπιτασίων ὡς οἱ οὐρανῶν ἀλόγων ἐστὶ πέρας· ὁ δὲ
 τὸ δίκαιο οὐρανῶν ἔχει τῆς ἀσελείης, ἢ ὡ-
 σὸν ἄστροις. Μὴ γελᾶσω τὸν κλαίοντα δι-
 ἔρωτα, ὅτι συμφερόντως ἀποκλεισται; Μάλι-
 στα δὲ ἂν ἰψοκινδυνῆ, καὶ φέρηται κατὰ
 βυθῶν, ἢ κρημῶν πελάγους, ἵπτενῶ τὸν
 γέλωτα. Μὴ γελᾶσω τὸν τῶν νῆα πολλοῖσι
 φοβήσοισι βαπίσαντα, ἔτα καὶ μεταμεμφόμε-
 νον τῇ θαλάττῃ ἔπικτεβύθισε τῶν πλήρη;
 Εἰ γὰρ

Alia solō æquāt, alia ædificāt: & gaudēt, mox
 iisdē dolent. Quin etiā amicitia legibus pri-
 uantur: & suis odiis miseri sunt, & cognatio-
 nis iura violant: Et horū omniū vna auaritia
 causa est. Nā quid à pueris ludentibus diffe-
 runt, quorū voluntas ratione caret, & quid-
 quid illis in mentē venit, gratū est? In horū
 verò animis quid excellentius quàm brutis
 animalibus relictum? Nisi quod ferē illis
 que habēt cōtentæ viuunt. Quis enim Leo-
 nū terrā aurū abscondit? Quis taurus auari-
 tiā excitauit? Quis Pardus vnquā infatiabili
 desiderio captus fuit? Sitit quidē aper tantū
 aquæ, quanto satiatur: Lupus necessarios ci-
 bos qui in promptu sunt, vbi depastus est, ad-
 quiescit. Homo verò diebus & noctibus iū-
 ctis nō satiatur. Brutis animalibus certis an-
 ni temporibus constitutio Veneri finē præ-
 scribit: Homo verò cōtinuò infano libidi-
 nis furore correptus est, Hippocrates. Non
 rideam illū qui ob amorē flet, si suo magno
 cōmodo exclusus sit? Maximè verò vbi se in
 picula cōiecit, & in profunda, & præcipitia pe-
 lagi fertur, rifum intendo. Non rideā enim,
 vbi quis multis mercibus nauem demergit,
 postea mare incusat, & plenā profundo sub-

Ἐγὼ μὲν σὸς ἀξίως δοκέω γελᾶν· Ἐξ ὄρειν δι-
 κατ' αὐτῆς ἤθελον ἡλυπηρόν· Ἀλλ' ἔδ' ἰατρι-
 κην ἵπ' ἑρ' ἑστων ἔχρην εἶναι μὴ τεχνωμένην Παι-
 ῶνια φάρμακα· Ὅσος παρ' ἄνθρωπον ἄσκλη-
 πειὸς νοσησίου σοι γινέσθω, σῶζων ἀνθρώπους,
 κεραινοῖσιν ὄχαρισεῖται· Οὐχ ὄρας ὅτι κα-
 γὰ τῆς αὐτῆς μοίρης ἐμὴ μακίης διζήμεῖ ἄι-
 ἴην, καὶ ζῶα κατακτείνω καὶ ἀνατέμνω, Ἐχρη-
 θὲ ἔξ ἀνθρώπων τίν' αἴλιον ἐροῦνῆσαι· Οὐχ ὄρας
 ὅτι καὶ ὁ κοσμοῦ μισανθρώπιος πεπληρωται,
 καὶ ἀπ' αὐτῶν αὐτῶν παρ' ἑσων σωθήσονται; ὅλ' ἄν-
 ἄνθρωπον ἔκ' ἄνθρωπος νοσῶς ἐστὶ, τρεφόμεν ἄ-
 ἄχρητος ἰκίτης βοθητής, ἀξιοῦμεν ἀτά-
 ἄταλ' ἄφρων Διὰ χειρὸς παρ' ἀγαγωγίης,
 θεοσὺς ἀκμάζων, παρ' ἀκμάζων οἰκτερός, τὸς
 ἰδίους χρόνους ἀλογισίη γεωργήσας· Ἐκ μητρῶων
 γὰρ λυθρῶν ἐξέθρε πιούτ'· Διὰ πύτ' καὶ οἱ
 μὲν θυμικοί, καὶ ὄργης ἀμάρτερον γέμοντες· οἱ δὲ
 ἐν φθόρῃσι καὶ μαιχρήσι Διὰ παντός· οἱ δὲ ἐν
 ὀπιθυμίῃσι τῶν ἀλλοτρίων· οἱ δὲ ἐν ἀπωλείῃ τῶν
 σφετέρων· ὦφελε δὴ μάμεις ἵπ' ἄρχε τὰς ἀπάν-
 των οἰκησίας ἀνακαλύψαι, ἄμην ἀφῆναι τῶν
 ἐν τῆς παρ' ἀκαλύμματα, εἴθ' οὕτως ὄραν τὰ περὶ
 σόμενα ἐνθόν· Εἶδομεν ἂν τὰς μὲν ἐσθίοντας, οὐς ἵ
 ἐμείοντας, ἐτέρως ἵακίησι σρεβλοῦντας, τὰς ἵφθρ-
 μακα κυκείσας, ἵακίησι σωνοῦντας ὀπιβολῶν, ἵακίη
 ἵψηφίοντας, ἀλλῶς χαίροντας, τὰς ἵκλαίοντας,
 οὐς

merferit? Nō ergo merito his ridere videor
 sed cōtra huiusmodi aliquid triste poti⁹ in-
 venissē mallē. Sed neq; horū medicinā esse
 oportebat, q̄ nō p̄sonia pharmaca machina
 retur. Progenitor tu⁹ Asclepi⁹ hoc ipsū te ad-
 monuisse debebat, q̄ homines sanās, fulmi-
 ne gratiā reportat. Nōne vides & me eiusdē
 fati q̄ infantiē caussas inquirō & animalia oc-
 cido, & disseco? Fas n. erat ex ipsis hominib⁹
 caussas indagare. Nōne vides, q̄ ipse mūdus
 oīo hominis plen⁹ sit? & infinitos morbos
 cōtra ipsū accumulet? Vniuers⁹ homo inde
 à nativitate sua morb⁹ est: cū educat, sibi au-
 xiliū implorare nō potest, vbi creverit stoli-
 d⁹ est. cū puer manu ducitur stultus, cū ad
 pubertatē accessit temerari⁹, vbi ad seniū cru-
 delis, & vitē suę tēpora imprudēter collocat.
 Ex materno n. sanguine talis exsiliit, & p̄inde
 alij iracūdi sūt & immoderata ira feruēt, alij
 p̄ ὄρια corruptionib⁹, & adulteriis: alii aliena
 desiderāt, alij sua perdūt. Facultatē ad esse o-
 portebar, vt q̄s omniū domos retereret, ni-
 hilq; eorū q̄ int⁹ abscondita sunt relinqueret, &
 sic ὄνια q̄ int⁹ agerētur videret. Ibi verò cer-
 nerem⁹ alios edētes, alios vomētes, alios ca-
 lamitatibus torqueri, alios venena miscere,
 alios in aliorum insidias conspirare, alios
 computantes, alios gaudentes, alios flentes,

οὓς δὲ ἐπὶ κατηγορίῳ ἐὼν Φίλων συγγραφέον-
 τας, οὓς δὲ ἀπὸ φιλοδοξίῳ ἐκφρονας, καὶ τῶν
 γε βαθυτέραι πενήσιες τῶν κατὰ ψυχῶν κευ-
 θομένων. Καὶ τούτων ἀκόσοι μὲν νέοι, ἀκόσοι δὲ
 πρεσβύτη, αἰτιοῦντες, δεινύμενοι, πενόμενοι, πε-
 ρουσιάζοντες, λιμῶν θλιβόμενοι. οἱ δὲ ἀσώτῳ
 βασανημένοι, ἠρώσαντες, δέσμοι. οἱ δὲ τευφῆσι
 γαυριώντες, τρέφοντες, ἄλλοι δὲ ἰσχυρόντες ὑπε-
 ρρέοντες ἀέχουσι πρὸς πᾶσι ἐλπίζομένας πενή-
 ξιας ὀρμώμενοι. οἱ μὲν ἀναίχνητοι, οἱ δὲ φιδω-
 λοί, οἱ δὲ ἀσπληγῆσι οἱ μὲν φονεύοντες, οἱ δὲ τυπώ-
 μενοι, οἱ δὲ ὑπερηφανέοντες, οἱ δὲ ἐπιγρόμενοι
 κενδοσίζῃ. καὶ οἱ μὲν ἵπποισι παρεσῶτες, οἱ δὲ
 ἀνδράσιν, οἱ δὲ κυσίν, οἱ δὲ λίθοισιν ἢ ζύλοισι.
 καὶ οἱ μὲν πρεσβεύουσιν, οἱ δὲ στρατηγίῳ, οἱ δὲ
 ἱερωσῶντες. οἱ δὲ σεφαιηφορέοντες, οἱ δὲ
 ἐπιτάλασιν, οἱ δὲ ἀποκλινόμενοι. φέρονται δὲ
 τούτων ἕκαστοι οἱ μὲν ἐπὶ ναυμαχίῳ, οἱ δὲ ἐπὶ
 στρατηγίῳ, οἱ δὲ ἐπὶ ἀγροικίῳ, ἕτεροι δὲ ἐπὶ
 νῆας, οἱ δὲ ἐπὶ ἀγρῶν, οἱ δὲ ἐπὶ ἐκκλησίῳ, οἱ
 δὲ ἐπὶ θέητρον. οἱ δὲ ἐς φυγαδαίῳ, ἄλλοι ἀλ-
 λαχόσῃ. οἱ μὲν ἐς φιληθονίῳ, καὶ ἡδυπα-
 θείῳ, καὶ ἀκρασίῳ. οἱ δὲ ἐς δεινίῳ, καὶ ῥαθυ-
 μίῳ. τὰς ἀναξίεις οὖν, καὶ τὰς δυσίεας
 παρὰ τὰς τοιαύτας ὀρώντες πᾶσι μὴ κλωδάσωμεν
 τῶν

alios suorum amicorum accusationes con-
 scribere: alios ambitione delirare. Quam-
 uis longè profundiora opera ex illis. quæ in
 animo recõdita sunt. Et horum quotquot
 sint, siue pueri siue senes, alii aliquid optāt,
 alii recusant, alii mendicant, alii diuitiis ad-
 fluunt, alii inediã cõtabescunt, alii luxu dif-
 fluunt, alii in sordibus, alii in vinculis. alii in
 deliciis superbiunt. Alii nutriunt, alii sepe-
 liunt: alii illis quæ habent cõtēntis, ad alia
 sperata opera impelluntur. Alii impuden-
 tes sunt, alii sordidi, alii auari. Alii interfici-
 unt, alii vapulant. Alii superbi sunt alii va-
 nã gloriolã efferuntur. Et alii quidem equis
 adhistunt, alii viris, alii canibus, alii lapidi-
 bus, alii ignis. Alii rursus in legatio-
 nibus, alii in exercitu, alii in sacer-
 dotio. Alii item coronati, alii in armis, alii
 occisi. Atq; horũ quilibet feruntur, alii ad
 naualem pugnã, alii ad exercitum, alii ad a-
 griculturam, alii ad naues, alii ad forum, alii
 ad conciones, alii ad theatra, alii in exilium,
 alii aliò. Rursus alii ad voluptatis studi-
 um, alii ad mollitiem & incontinenti-
 am: alii ad ignauiam, & socordiam. E-
 iusmodi igitur indigna, & misera mor-
 talium studia intuentes, quĩ fieri potest:

τῶν ἀκροασιῶν ἔχοντα βίον αὐτῶν . Κἀγὼ δὲ
 γὰρ ἐλπίζω μηδὲ τίω σὺν ἰατρικῶν αἰδάνειν
 αὐτοῖς . Δυσχερῆσιν γὰρ ἀκρόησαι, καὶ
 καὶ καὶ τίω σοφίαν νομίζουσι . Ἦκουσα
 γὰρ ὑπὸ νοσημάτων σαφέως λαβάζεσθαι σου
 τὰ πολλὰ τῆς ὀπισθήμας, ἢ ἀπὸ φθόνου, ἢ δὲ
 ἀχαριστίᾳ . Οἱ τε γὰρ νεότεροι ἅμα τῶν
 πάλαι, τίω αἰτίᾳ ἢ θεοῖσιν ἢ τύχῃ περ-
 σνέμουσι . πολλὰ δὲ τῆ φύσει περσνέμουσι
 οὐκ ἔχθραινουσι τὴν διεργετησάντα μικροῦ
 δεῖν περσνέμουσι, εἰ νομίζοντα χρεώ-
 φιλῆται . εἰ τε πολὺ τε τῆς ἀτεχνίης ἐν ἑ-
 αυτοῖς ἔχοντες, αἰδμήεις τε ὄντες κατατροῦσι τὴν
 κρείσσον . ἐν αἰαθηταῖσι γὰρ εἰσιν αἱ ψῆ-
 φοι . οὔτε οἱ πύχοντες ἐξομολογέειν ἐθέ-
 λουσι, οὔτε οἱ ὁμοτεχνέοντες μαρτυρεῖν . φθό-
 νος δὲ ἐπίσταται . οὐκ ἀπειροῦ τῶν τοι-
 οῦτων λεγέων, ταῦτα σαφέως εἰδὼς ἐν ἀναξιο-
 παθείᾳ σε πολλὰ κίς ὑμνηθέντα, καὶ δὲ οὐσίᾳ
 τε καὶ βασκανίᾳ φιλοτάτασον . ἀρεμίας
 γὰρ οὐδεμίας γνώσις, οὔτε μαρτυρή . λέγων
 ταῦτα ἐπεμειδία, καὶ μοι Δημαγητε θεοειδής
 τις κατεφαίνετο, καὶ τίω περσνέμουσι αὐτὸν μαρ-
 φῶν ἐξελεθήσῃ . καὶ φημι . ὦ Δη-
 μακρίτε μεγαλοξεί, ἐμεγάλως γὰρ τῶν
 πάντων ξενίων δωρεάς εἰς κῶν δόσεις μοι .

Πολύ

ut illorū vitam non irrideamus, in quā tan-
 tum incontinentiæ . Validè enim iam spero,
 ne tuam quidē medicinam amplius eis pla-
 cere: offenduntur enim illam audire, & Sa-
 pientiam insaniam esse existimant . Per-
 spiciuè enim audiui tuam artem sapissimè
 ab ægrotantibus calumniosè improbari, aut
 ob inuidiam, aut ingratitude . Aegro-
 tantes enim simul sanitati restituti sunt, cau-
 sām eius aut Diis, aut Fortunæ attribuunt:
 multi etiam naturæ illud adfingentes bene-
 factorem odio profsequuntur, leuem illis
 gratiam deberi cum indignatione referen-
 tes, non secus ac si debitores essent: & quī
 omnis artis rudes & indocti sunt, id quod
 melius est è medio tollunt . Nam in brutis
 tantum ratio inest . Nec qui patiuntur illud
 fateri volunt, nec qui vna agunt testari .
 Inuidia enim obstat . Harum calumniarum
 cū ignarus non sim, certo hoc scio te in vita
 tædia sepe incidere, & ppter opes tuas & pro-
 pter inuidiā, quæ cōiitiis gaudet . Veritatis
 enī nulla cōgnitio, neq; testimoniū Cū hæc
 dixisset subridebat: Et mihi, Demagete De-
 cidā similis videbatur, & priorē ei⁹ formā
 oblit⁹: O Democrite, iquā hospitii maxime:
 magna enī tui hospitii munera in Co referā .

Nam

Πολλῶν γὰρ με τῆς σοφίας θαυμασμῶν πεπολή-
 ρωκας. Ἀπονοσῶ τέ σευ κήρυξ ἀληθείην ἀνθρω-
 πίνης φύσεως ἐξιχνύσων, καὶ νοήσων,
 καὶ λαλήσων, ἡραπειὴν τε λαβῶν παρὰ
 σευ τῆς ἐμῆς Διανοίας ἀπαλλάττομαι, τῆς ὥρης
 τῆς ἀξίωσης, καὶ τῆς τῆ σώματι τημελίας.
 Αὔριον δὲ κατὰ πρῶτον ἐξῆς ἐν ταυτῶ γνησόμεθα.
 Ἀνισάμην ταῦτ' ἐπιών. Καὶ ὅς ἐτοιμῶν ἴω
 ἐπακλασθῆν. Προσελθόντι δὲ ἴνι, σὺν οἷδ'
 ὄθεν, ἐπεδίδρα πρὸ βιβλία. Καὶ γὰρ σαυτονότερον
 ἐπιείχας πρὸς τὰς ὄντας Ἀβδηρίτας ἐπὶ τῆ σκο-
 πῆ ἀναμένοντάς με ἄνδρες, ἔφην, τῆς πρὸς με
 πρῆσβείης χάρις πολλή. Δημόκριτον γὰρ εἶδον
 ἄνδρα σοφώτατον σωφρονίζον ἀνθρώπων μόνον
 διωκόμενον. Ταῦτα ἔχω σοι περὶ Δημοκρίτου Δη-
 μάγητε φεράζον, γηθόσω πάνυ. Ἐρῶσα

ΔΗΜΟΚΡΙΤΟΣ ἸΠ-
 ποκράτη.

Ἐπὶ ἄλλοις ἡμῖν, ὡς Ἰπποκράτες, ὡς μεμνημέ-
 σιν ἐλλίβορον δάσων, παιδαίους ἀνοήτοις ἄν-
 δράσι, παρ' οἷς ὁ πόντος μακρὴ κρῖνετα. Ἐ-
 τυγχάνομεν δὲ περὶ κόσμου ἀγαθέσι, καὶ
 πλυγραφίης, ἐπιτε ἀσρῶν ἑρανίων συγγραφευτες.
 Ἰνῆς

Nam plurimâ me sapientiae admiratione
 impleuisti: Et tuus præco reuertor, qui so-
 lus humanæ naturæ veritatem indagasti, &
 cognouisti, & elocutus es. Iam ergo cum
 meæ rationis à te remedium sumferim, ab-
 eo, cum hora & corporis cura idipsum iu-
 beat. Cras & deinceps rursus conuenie-
 mus. Hæc cum dixissem, surrexi, vt qui
 & subsequi paratus essem. Ille vero nescio
 unde accedenti libros tradebat: Ego autem
 vehementius festinans ad Abderitas quæ
 me in specula expectabant: O viri, in-
 quam, pro vestra ad me legatione magnas
 habeo gratias. Nam Democritum vidi
 virum sapientissimum, qui solus homi-
 nes sapientes reddere potest. Hæc habui,
 Demagete quæ tibi de Democrito dicerem
 lætus admodum. Vale.

DEMOCRITVS HIP-
 pocrati.

Accessisti ad nos, Hippocrates, tâquam
 infans Elleborū daturus, persuasus à stultis
 hominibus, quibus labor & studiū infania
 creditur. Nos verò de mūdi situ, & descripti-
 one poli, & porro cœlestib' stellis scribim'.

F Quorum

Ἴνους δὲ πῶν τούτων φύσιν, ὡς ἀτρεκέως κἀδέτα
 ἢ δεδημιουργημένα, καὶ ὡς τηλοῦ μαλῆς καὶ
 πῶρον φρονήσι καθεσθήκει, ἐμὸ μὲν φύσιν ἐ-
 παήνεσας ἀπώλειας δεῖ, καὶ μεμλυότας ἐκείνους
 ἐκρινους ἐκόσα γὰρ ἰσθλαμοῖσι διαλλάσσοντα
 ἀνά πῶν ἡέρα πλάζει ἡμέας, αἱ δὲ ἢ κέσμιῶ
 σωσθῶται, καὶ ἅμα μοίρης μῆς ἔοντα πίτευ-
 χε, ταῦτα νέε ἐμὸς φύσιν ἐρευνήσας ἀ-
 τρεκέως εἰς φάσιν ἤγαγε. μαρτυρες δεῖ
 τούτων βιβλοὶ ὑπὸ ἐμὸν γραφῆσται. Χρῆ
 σθὶ καὶ σε ὡ Ἰπποκράτες, μὴ τειυτοθερόποιον
 αἰδράσιν συνέρχεσθαι καὶ συμμιλίειν, ὡν
 νέε ἀκρόπλο, καὶ ἀβιβλοὶ καθεσθήκει.
 Εἰ γὰρ παιδεις τούτοιςιν, ὡς μεμλυότα με ἐ-
 πώπρας, ἢ πιτυῶ μαλῆ ἀν ἐχρονει, καὶ σέο
 πῆλι ἀν κατεμύμφαντο ὡς περαμῶν πῶρον
 κωπῆς γενημῆνιν. Ἐλέβορ γὰρ ὑγι-
 αίνεσι μὲν δλοθεῖς ὀπισκοτεῖ διανοιῶν. με-
 μλυόσι δεῖ δλοθεῖς, κάρτα ὠφελει. Γνωθι γὰρ
 ὡς, εἰ μὴ καταλελαβήκεις με γράφοντα, ἀλλ'
 ἀνακεκλημένον, ἢ ἀδέστω παρπατοῦντα καὶ
 προσομιλεῦντα ἐαυτῶ, καὶ πολλακίς ὅτε μὲν
 δυσχεραίνοντα, ὅτε δὲ μειδιῶντα ὅτι τοῖςιν ἐνο-
 ευμένοισι ὑπὸ ἐμὸν, ἔ τοῖσι μὲν προσομιλεῖσι τῶ
 γνωρίμων ἢ προσέχοιλα, ἐφισάνοιλα ἢ τῶ διανοιαν,
 ἔ σπεπῆ μείον ἰκανῶς, ἐγνωῖς ἀν Δημόκριτον κτῶ
 ὄψιος κέσιν ἐκ τῶ ἔρομένων μαλῆς εἰκῶν ἐοικέναι.

Χρῆ

Quorum naturam cum non ignores, quod
 verè & solidè admodum fabricata sint, &
 quàm procul ab insaniâ & stultitiâ absint,
 meâ naturâ collaudâsti: illos contra crude-
 les & infanos iudicâsti. Quæcunque phan-
 tasmatis inducta in aère nos seducunt, quæ-
 cunq; in mundo cernuntur, & vnius sortis
 sunt; illa mens mea naturam humanam
 perscrutans reuera in lucem produxit. Te-
 stes sunt libri à me conscripti. Quare & ne-
 fas est ὁ Hippocrates, cum ita animatis ho-
 minibus familiariter viuere & conuersari,
 quorum mens in superficie rerum tantum
 heret, & incostans est. Si enim illis fidè ha-
 bens, tanquã infano remediũ mihi ppinãf-
 fes, illa potio mihi in insaniã cessisset & arte
 tuã reprehēdissent, tanquã q̄ insaniã causã
 fuisset. Elleborus n. sanis datus rationi cali-
 ginẽ inducit: sin v. infanis, valdè pdest. Cer-
 tò enim scio, q̄ si me scribentẽ non depre-
 hendisses, sed iacentẽ, aut pedetẽtim ambu-
 lantem, secumque conuersantem, & fa-
 pius mox indignari, mox ridere, & fami-
 liares mecum cõuersantes non curare, sed
 Sapientiã curiosè adpetere, & studiose in-
 quirere: Iudicasses utiq; Democritũ ex vi-
 sis & vultus iudicio infano persimilẽ fuisse.

ΔΗΜΟΚΡΙΤΟΥ

Χρήσιμὸν τὸν ἰατρὸν μὴ μόνον ὄψει τῆς πάσης κρεί-
νειν, ἀλλὰ καὶ πρᾶγμασι τὰς τε ἐρώγμας ἀνα-
κρίνειν ὡς ὀπιτοπλεῖσιν, καὶ πότερον ἀρχιτο-
πὸ πάθῃ, ἢ μεσσιζοί, ἢ λήγροι, καὶ διαφορῶν, καὶ
ἄρλων, καὶ ἡλικίῳ πρᾶσθηρέειν. εἰς ἰατρῶν τὸ
πάθῃ, ὁλομελίῳ τε τῶ σκήνεως. Ἐκ γὰρ τετέων
ἀπάντων ὄχερῶς ἀν τὰς νύσας ὄρησῆς. Ἀ πῆσῃ-
λα δέ σοι τὸν πῆσι μακίης λόγον.

Ἰ Π Η Κ Ρ Α Τ Η Σ Δ Η Μ Ο -
κρίτω.

Ἰητρικῆς τέχνης, ὦ Δημόκριτε, κατορθώματα
μὲν οἱ πολλοὶ τῶν ἀνθρώπων οὐ παντὸς πασι
ἐπιμένεσι, Θεοῖσι δὲ πολλὰ κίς προσεργῶσι. ἀν δὲ
πῆ φύσις ἀντιπρᾶξῆ, καὶ ἀπολεσῆ τὸν θεραπευό-
μενον, τὸν ἰητρὸν καταμέμφοιν, πᾶρ έντες τὸ θεῖον.
Καὶ ἐγὼ δοκέω πλείονα μεμφοίμενον ἢ πῆσιν
κεκληρωῶσιν τῆς τέχνης. Ἐγὼ μὲν γὰρ ἰητρικῆς
εἰς τέλῃ, ὡς ἀφίγμῃ, καὶ περ ἤδη γῆραλέῃ
κατεσῶς. Οὐδὲ γὰρ ὁ τῆσσι εὐρετῆς Ἀσ-
κληπιός, ἀλλὰ καὶ αὐτὸς διεφώνησε, καθεῖπερ ἡ-
μῖν συγγραφέων βίβλοι πρᾶσδε δεικνῶσιν. ἢ
μὲν οὖν ἰσὺ σὺ δόσοσιν εἰσὶν ἡμῖν ὀπιτο-
λή κατὰ μέμφοται τῆς Φαρμακείης τῶ εἰλεβόρη.
Εἰ.

Decet ergo Medicum non solum ex facie
adfectiones diiudicare, sed etiam ex operi-
bus, & eruotiones plerumq; considerare,
& num inceperit morbus, an in medio iam
sit, an desinat, & differentiam, tempus, & a-
tatem obseruare: Dein medicamenta adhi-
bere ad morbū & vniuersi corporis structu-
ram. Ex his enim omnibus morbos facile
deprehendes. Et sic tibi de infantiâ sermonē
misi.

H I P P O C R A T E S
Democrito.

Artis medicæ officia, ὦ Democrite, mul-
ti hominum non omnino laudant,
sed Diis sanitatē acceptam referunt. Quod
si natura repugnet, & illum qui curatur in-
teremerit, medicum incusant, & DEVM præ-
tereunt. Et ego sanè sentio plus querelarū,
quàm laudum artem medicam fortiri. Ego
enim ad artis medicæ finem non perueni,
quamuis iam senior. Sed neque huius in-
uentor Aesculapius. Sed & ipse dissen-
sit, quemadmodum ex historicorum
libris accepimus. Literæ igitur à te nobis
missæ curationem Ellebori reprehendunt.

Ἰ Π Η Κ Ρ Α Τ Ο Τ Σ

ἐπιχθίνῳ μὲν αὖ, ὡς Δημόκριτε, ὡς μεμνηνότες
 ἐλλεβορέων, οὐ καταμαντευσάμενοι ὅς τις πό-
 ῖς εἴη. Ὡς δὲ ἐντυχῶν εἶδον, ἔμαθον, ὡς Φρο-
 νήσεως ἔργον, ἀλλὰ σχεδὸν ἀποδοχῆς πάσης, καὶ
 ταύτῃ φύσιν ἐπήνεσα, ἀόριστον τε ἐρμηνείᾳ φύ-
 σι καὶ κόσμου ἔκρινα. Τοὺς δὲ εἰσαγαγόντας
 με ἐμεμφάμεν ὡς μεμνηνότες. Φαρμακείης γὰρ
 αὐτοὶ δέονται. Ἐπειδὴ τῶν πτωχῶν τῶν ἡμέας
 εἰς ταῦτ' οὐκ ἀγαγόντων, ὁρῶν πρὸς τῶν ἄλλων
 ἡμῖν πυκνότερον, καὶ μεταδίδεσθαι ὑπὸ σοῦ γε-
 γραμμένων σωτηριαμάτων. Ἐπεὶ λαθεῖς καὶ αὐ-
 τὸς τὴν ἐπιχθίνῳ λόγον. ἔργω σοῦ.

Ε Π Ι Σ Τ Ο Λ Α Ι.

47

Veni enim ad te, Democrite, tanquam
 insanum Elloboro curaturus, cum non-
 dum satis explorassem, quis esses. Cum ve-
 rò præsens coram vidi, non per Iovem, na-
 turam, tanquam ob insanie, sed omnis lau-
 dis & commendationis opus, maxime per te
 collaudavi, teque infiniti naturæ & mun-
 di artificem iudicavi. Qui verò me introdu-
 cebant, tanquam insanos reprehendi. Nam
 illi ipsi medicinam indigent. Quia igitur
 casu ita vna convenimus, rectè feceris,
 si crebrius ad nos litteras miseris, &
 libros à te conscriptos mihi com-
 municaveris. Atque ita tibi & ipse
 de curatione per Elleborum
 sermonem misi.

Vale.

F 4 HERA-

ΗΡΑΚΛΕΙΤΟΥ

ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ.

ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΔΑΡΕΪΟΣ ΗΡΑ-

κλειτον Εφέσιον άνδρα σοφόν

πρωτογερβίω.

Αταξέβληση λόγον γραπτόν περὶ
Φύσεως δυσνόητον τε καὶ δυσζή-
γητον. Ἐντισι μὲν οὐκ ἑρμηνευό-
μεν κατὰ λέξιν σιωπῶν, δοκεῖ μοι
διώμιν ἵνα πρὸς Φέρεον θεωρίας

κρίσμεν τὸ σύμπαντον καὶ τῶν ἀπὸ τῶν συμβαι-
νόντων, ἀπερὲς ἐν θειότητι κείμενα κινήσῃ τῶν
ἢ πλείστων ἐποχῶν ἔχοντα πρὸς ζήτησιν καὶ μά-
θησιν. ὥστε ἔτι μετεοχηκότας γραμματέων
ἐλλληνικῶν, καὶ τὰς ἄλλας τὰς ἀρχαίαν ἑλληνικὴν
τῶν μετεώρων πρὸς σελῶν καὶ φιλομαθίαν, ἀπο-
ρεῖσθαι τῆς ἐν ἀρετῇ γνώμης ἀφ᾽ ἧς σοὶ δοκῶσιν κατὰ
γεγραμμένην διηγήσεως. Βασιλεύς οὐκ Δαρεῖος Ἰ-
σάσπης βλάστη ἀκροάσεως μεγαλαβείαν, καὶ παρδεί-
σας λογικῆς. Ἐρχε δὴ σιωπῶν πρὸς ἐμὴν ὄψιν, ἔ-
βα-

HERACLETI EPISTOLAE.

REX DARIUS HERACLETVM EPHE-
sium virum sapientem compello.

Didisti sermones de naturâ
conscriptos, intellectu & inter-
pretatu difficiles. In quibusdâ
igitur secundum tuum dicen-
di modû differens, videris mihi facultatem
aliquâ adferre cōsiderationis vniuersi mû-
di, & eorû quæ hinc proueniunt, & cōstitu-
ta sunt in diuinâ aliquâ motione, & pluri-
mos in horû inquisitione & cognitione re-
morantur. A deo vt etiâ qui multum in Græ-
cis literis profecerunt, & plurimum in Me-
teororû cōsideratione studii & diligentia
posuerunt, tractatum illum nō percipiunt,
qui tamen solidis rationibus à te conscri-
ptus est. Rex igitur Darius Hystaspis fi-
lius te audire, & secundum rationem à
te informari cupit. Velociter ergo in cō-
spectum meum & aulâ regiam peruenias.

F 5 Græci

ΗΨΑΚΑΕΪΤΟΥ

Βασίλῃον αἶκεν . Εἰλίτες γὰρ ὡς Ἰπποπλεῖσον
αὐτεπισήμαντοι σοφίζόμενοι ἀδράσιν ὄντες, πα-
ρορῶσι ἔκαλῶς ὑπὸ αὐτῶν σιδεκνύμενα πρὸς
καλλῶ ἀγωγῶ καὶ διαγταν . Παρ' ἐμοὶ δὲ
ὑπάρξει σὺ πᾶσαι μὲν προσεδρία· Καθ' ἡμέραν δὲ
καλλὴ καὶ ἀπεδαῖα προσαιγόρευσις, ἔβίβῃ εὐδέ-
κιμῃ σαῖς παλαιέσων .

ΗΨΑΚΛΕΪΤΟΣ ΔΑΡΕΪΩ

Βασιλεῖ πατρός Ἰσάσσεως
Χαίρειν .

Ὅκρόσοι τυγχάνουσιν Ἰππάρχονιο τῆς μὲν ἀλη-
θείης καὶ δικαιοσύνης ἀπέχονται· ἀπλη-
σίη δὲ καὶ δοξοκρατῆ προσέχουσι κακῆς ἕνεκα ἀ-
νοίας· ἐγὼ δὲ ἀμνησίλει ἔχων πάσης πονηρίας καὶ
κέρρον Φεύγων παντός οἰκιδόμενον φθόνου ἀφ-
τίω ὑπερηφανίει, ὅτι ἀν' ἀφικόμενοι εἰς Περ-
σικῶν χωρῶν, ἐλίγοις δεκόμενοι κατ' ἐμῶν
γνώμην .

ΒΑΣΙΛΕΥΨ ΔΑΡΕΪΟΣ

Ἐφεσίοις .

Ἄνῃρ ἀγαθός μέγα ἀγαθὸν πόλει, λό-
γοις καλοῖς ἔνόμοις ψυχῆς ἀγαθῆς ποιῶν,
καρῆς ἀγωνίης ἀγαθῆ . Ἔμεις δὲ Ἐρμόδαρον,

ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

49

Græci enim plerumq; nullis sapientum vi-
rorum laudibus clari, illa quæ pulcherrimè
ab ipsis ad vitam rectè instituendam & de-
gendam tradita sunt, contemnunt. Apud
me verò in omnibus primas obtinebis, &
singulis diebus pulcra & honesta conuersa-
tio, & vita tuis præceptis minimè displi-
citura.

HERACLETVS DAREO REGI PATRIS

Hyrtaspis filio. S.

Quotquot viuunt mortaliū à veritate &
iustitiâ alieni sunt: Sed insatiabilitate
& iactantiâ aguntur propter malâ amentiâ.
Ego verò cum omni malitia valedixerim, &
rerum abundantiam vitem, quæ ob super-
biam omnem sibi inuidiam adiunctam ha-
bet, in Persicam regionem non venero,
cum secundum meam sententiam paucis
omnino indigeam.

REX DAREVS EPHESTIS.

Vir bonus magnum Reip. bonum est,
honestis sermonibus & legibus ani-
mas bonas reddit, illas tempestiuè ad
bona perducens. Vos autem Hermodorū,
non

Η ΠΑΚΛΕΪΤΟΥ.

Ἐ μόνον αὐτὸν βέλιον, ἀλλὰ καὶ Ἰωνῶν πάντων ἐξέβαλετε ἐκ πατρίδος αἰσχρὰς αἰτίας ψυχῆ ἀγαθῆ ἡρώσι πάντες. Εἰ μὲν οὖν διεγνώκατε βασιλεῖ πολεμῆν δεσπότη, εἰτοιμάζεσθε. Δόποσιν ἄν γὰρ στρατιάν, ἢ ὑμῶν οὐ δυνήσεσθε ἀντιπύσασθαι. Αἰσχρὸν γὰρ βασιλεῖ μεγάλῳ μὴ δέκεσθαι φίλοις. Εἰ δὲ μηδὲν τοιοῦτο ἐγχειρήσετε, κατήξατε Ἐρμόδωρον, καὶ δώδοτε αὐτῷ πατρῶων κτήσιν, μνημονόοντες ἃ ὑμεῖς ἐκείνῳ δυνόεισιν εὐεργέτησα, φόρος ἐλάττους ἑξῆς ἢ ἐφέρετε, καὶ γλυττώσασθε πολλὰ ἕως πρὸς ἡ ἐκείνησθε. Ἰὼν δὲ ἐοικατε χαλεπὸν Φείλην. Οὐ γὰρ ἄν ποτε Ἐρμόδωρον φίλον βασιλέως ἐφυγαδύσατε. Ἀποσεύλατε οὖν ἄνδρας τῶν ἐρωῦτας πρὸς με τὸ δίκαιον ὑπερῶν ἐγκαλεῖτε Ἐρμόδωρον. Ἴν' εἰ μὲν ἐκείνῳ ἔπιδειχθῆ κακοφρονῶν, ἔπι μνησθῆ. εἰ δὲ ὑμεῖς, ἔπι νοῦν βέλιον θῶμεν, καὶ εἰς τὸ λοιπὸν ἀμαρτάνειν καλύσω εἰς ἀγαθούς ἄνδρας. Καὶ γὰρ βασιλεῖ ἡμετέρῳ συμφέρει πάντως, καὶ ὑμῖν.

Η ΠΑΚΛΕΪΤΟΣ ΕΡ-
μοδώρου.

Ἡ δὲ μηκέτι ταῖς ἑαυτῶν χαλέπωνι Ἐρμόδωρε.
Εὐθύκλεις ὁ Νικοφῶντι τῶν συλησάντων
τινῶν

ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ 50

non modo ipsum virum optimum, sed omnium etiam Ionum e patria ciecistis, turpissima crimina optimae animae adfingentes. Si igitur contra regem Dominum vestrum arma capere constituistis, parate vos: Mittam enim exercitum, cui vos resistere non poteritis. Turpe enim magno regi suis amicis opitulari non posse: Sin nihil eiusmodi tentabitis, reducite Hermodorū, ipsiq; paternam possessionem reddite, recordati, quanta beneficia eius benivolentia adductus in vos contulerim, tributa vobis minora imponens quam ferebatis, & magnam vobis terram donans ad illam quam possedistis. Cui nullam omnino gratiam referendam statuistis: alias enim Hermodorum exilio non multastictis. Mittite ergo viros, qui apud me iustitiam dicant, de illis, quibus Hermodorum accusatis: Ut si ille malitiae conuictus fuerit, puniatur: sin vos, ad meliorem mentem vos reuocem, & in posterum in viros bonos aliquid delinquere prohibeam. Nam & vestri regis hoc interest, & vestra.

HERACLETVS HERMODO'RO.

Non ampli' tuū propriū infortuniū molestè feras, Hermodore. Euthycles Nicophontis

πῶ θεὸν ἀσεβείας με γέγραπται ἀνδρα σθ-
φία πρῶχοντα ἀποδηλοσίου νικῶν . ὧς ὅτε
ἐπέγραψα τῷ βῶμει , οὐ ἐπέσησα τὸ ἔμρον ὀ-
νόμα, θεσποϊῶν ἀνθρώπων ὄντα ἑμαυτὸν , ἔτα
κρηθρομαι ἑαυτὸ ἀσεβῆς ἐν ἀσεβείῃ . Τί
οἶε ; Δόξω αὐτοῖς ἀσεβῆς εἶναι, ἐκαιλίκα Φρό-
νῶν οἷς αὐτοὶ πρὸ θεῶν νομίζουσιν; εἰ καὶ πεπη-
ραμένῳ ἔφρον ὄψιν, τυφλότητα ἀν ἔλεγον
πῶ ὄρασιν ; Ἀλλ' ὧ ἀμαρτῆεις ἀνθρώποι,
διδάξατε πρῶτον ἡμᾶς ; τί ἐστὶν ὁ θεὸς ἐν τοῖς
ναοῖς ἀποκεκλεισμένῳ . Ἀσεβῆς γὰρ εἰ ἐν τῷ
σκότῃ τὸν θεὸν ἰδρύετε . Ἀνθρώπῳ λαιδορῆαν
παίεται, λίθινῳ εἰ λέγεται· θεὸς δὲ ἀληθῶς ἔ-
ται, ὡς τοῦτο τὸ εὐώνυμον ἐκ κρημῶν χηναί-
ται . Ἀπῆδευτοι, ὅσοι ἴτε ὅτι ὅσοι ἐστὶ θεὸς
χρότμητῳ ; οὐ δὲ ἐξ ἀρχῆς βάσιν ἔχῃ
οὐδὲ ἔχῃ ἕνα πρὸ βολον, ἀλλ' ὅλοῦ ὁ κόσμῳ
αὐτῷ ναὸς ἐστὶ, ζώοις, καὶ φυτοῖς, καὶ ἄστροις
πεποικιλμένῳ . Ἡρακλεῖ ἐπέγραψα τῷ
ἐφείσω τὸν βῶμον, πολιτογραφῶν ὑμῖν τὸν
θεόν, ἔχ Ἡρακλείτω : Ἀν δὲ ὑμεῖς ἀξιωετή-
τε γραμματα, ὅσοι ἐμὴ ἀσεβεία τὸ ὑμῶν ἀ-
πῆδευτον . Μανθάνετε σοφίην, καὶ σωίετε·
ἔλλ

Cophontis illius sacrilegi filius impietatis
me accusavit, virum Sapientiâ præstantem
linguæ proccacitate superâs: Quasi aræ, quod
cōstitueram, meum nomen adscripserim,
meipsum homo cum sim Deum faciens.
Inde iudicabor ab impiis in impietate. Quid
censes? Videborne illis impius, cum aliter,
quàm illi de Diis sentiâ, & si faciem mutila-
tam iudicem, & visum cæcitatem dicam?
Verum ὀ rudes homines docete nos prius
quid sit ille Deus, qui in templis concludi-
tur? Nempè pii estis, qui in tenebris Deum
collocatis. Et homo quidem opprobrium
duxerit, si lapideus diceretur: Deus autem ve-
rè huiusmodi est, tanquam sancta illa res è
rupibus nascatur. O indocti! non scitis quod
Deus manufactus non sit, neque ex prin-
cipio fundamentum suum habeat, neque
circūferentiam habeat, sed vniuersus mū-
dus eius templum est, animalibus, plantis,
& stellis variegatus? Inscripti aram Herculi
Ephesio, vobisq; hūc DEVM reliquis adiun-
xi, nō Heraclito. Quod si vos literas ignora-
tis, vestra ignorātia mea impietas cēseri non
debet. Discite ergo sapientiâ, & cognoscite.

ἀλλ' οὐ θέλετε, οὐδ' ἐγὼ ἀναγκάζω . Γηράτε
 παύσασθε χαίροντες ἰδίοις κακοῖς . Η-
 ρακλῆς δὲ ὅκ' ἀνδρῶν ἐγεγόνει, ὡς μὲν Ὀ-
 μηρὸς ἐψάλλετο καὶ Ξενοκτῆνος ; Ἀλλὰ τί
 αὐτὸν ἐθεωροῖσεν ; Ἡ ἰδία καλοκαγαθία,
 καὶ ἔργων τὰ γυναιότατα τοσούτους ἐκτελέσαν-
 τα ἄφθλους . Ἐγὼ οὐκ ὄνδ' ἀνδρῶν, ὅκ' αὐ-
 τὸς ἀγαθὸς εἰμι ; Ἡ μάρτον ἐρώμενος ὑ-
 μοῖς . Καὶ γὰρ εἰ τὰ ἐναντία ἀπεκρίνασθε, ὁ-
 μως ἀγαθὸς εἰμι . Καὶ ἐμοὶ γέ πολλοὶ καὶ διυ-
 χειρέσονται ἄφθλοι κατώρθωνται . Νενίκηκα
 ἡδοναῖς, νενίκηκα χρεῖματα, νενίκηκα Φιλολι-
 μίῳ, κατεπάλαισα δολίῳ, κατεπάλαισα
 κολακείῳ, ὅκ' ἀπὲλθέ μοι φόβος, ὅκ' ἀν-
 ἠλέγη μοι μέτη . Φοβῶμαι με λύπη, φοβῶ-
 μαι με ὄργη . Κατὰ τέτων αὐτῶν καὶ αὐτὸς
 ἐσεφάνωμαι, ἐμαυτῶ ὀπίσθητων, ἐχέτω
 Εὐρυθέως . Οὐ πώσεσθε σφίλει ὑβρίζον-
 τες, καὶ ἴδια ἀμαρτήματα καὶ ἴδια ἐγκλή-
 ματα ἡμῶν περὶ στερνόμενοι ; Εἰ ἐδύνα-
 σθε μετ' ἐναυτῶν ἐκ παλιγγεσίας πεντα-
 κησίους ἀναβιῶναι, κατελάβετε ἂν Ἡράκλει-
 τον ἐπιζῶντα . Ἰμῶν δὲ οὐδ' ἔχον ὀνό-
 ματ' . Ἰσοχρηόσω πόλεσι καὶ χώραις Διὰ
 παρὰ δολίαν, οὐδ' ὅτε σιγῶμενος, καὶ ἢ Ἐφεσίων
 ἀνα-

Sed non vultis, neque ego vos cogō. Quare
 in ruditate vestra confenscite, propriis mal-
 lis delectati . Hercules autem non homo
 natus est, ut Homerus ipsum mentitus est; &
 hospites suos trucidavit . Quid ergo ipsum
 DEVM fecit? Propria honestas & præclaris-
 sima illa opera, quæ talia certamina perfec-
 runt. Ego ergo, ô homines, nonne ipse bo-
 nus sum? Sed peccavi, qui vos interrogem.
 Nam si negaretis, tamen bonus sum, mihiq;
 plurimi & difficillimi labores cum laude
 superati sunt. Superavi voluptates, superavi
 diuitias, superavi ambitionem, prostravi ti-
 miditatem, prostravi adulationem: non
 contradicit mihi timor, non contradicit mi-
 hi ebrietas; timet me dolor, timet ira. Hęc i-
 psa mihi coronam promerentur, eadē mi-
 hi ipsi, non Eurytheo subdita feci. Non de-
 finitis Sapientiam contumeliâ adficere, &
 vestra peccata & scelera in nos conicere?
 Si possetis post quingentos annos è genera-
 tione postliminio reuiuiscere, deprehende-
 ritis Heracletum adhuc viuere: Vestri atue
 nominis ne vestigium quidem superfutu-
 rum . Aequali tempore cum vrbibus &
 regionibus propter doctrinam viuam, nec
 tacebor vnquam, quamuis Ephesiorum
 G ciuitas

πυρρπιδῆ κέλις, καὶ οἱ βαμοὶ διαλυθῶσι πάν-
 τες, αἱ ἀνθρώπων ψυχὰ καὶ τῆς ἐμῆς ἔσονται χω-
 ρία μνήμης. Ἀξιομα δὲ αὐτὸς γνωαῖκα Ἡ-
 βλω, καὶ τὴν Ἡρακλεως. Ἐκεῖν ὁ αἰ ἔσται με-
 τὰ τῆς ἐαυτῆ· ἐτέρα δὲ ἡμῶν γνησεται. Πολ-
 λὰς δὲρετὴ γηνα, καὶ Ὁ μήρω ἔδωκεν ἀλλῶ, καὶ
 Ἡ ποδῶ ἀλλῶ, καὶ ὅσοι ἀγαθοὶ γηωνται ἐνὶ ἐκά-
 στῶ στωικίξει ποιηλείας κλέε. Ἀρ σὸκ εἰ-
 μι εὐσεβῆς Εὐθύκλεις, ὅς μόν ὁ οἰδῶι θεόν;
 σὺ δὲ καὶ θεοσὺς εἶναι οἰόμεν, καὶ ἀσεβῆς
 πὴν μὴ ὄντα διοκῶν. Ἐὰν δὲ μὴ ἰδρυθῆ
 θεοῦ βαμοὺς, σὸκ ἐστὶ θεός; Ἐὰν δὲ ἰδρυθῆ
 μὴ θεοῦ, θεός ἐστίν; ὡσε λίθοι θεῶν μδέτρες.
 ἔργα δὲ μαρτυρεῖν οἶα ἡλίου, νύξ αὐτῶ καὶ ἡ-
 μέρα μαρτυροῦσιν; ὦραι αὐτῶ μαρτυρες, γῆ ὅλη
 καρποφορεσσα μαρτυς. Σελεύης ὁ κύκλ ὁ σκεί-
 νε ἔργον, ἐρανεῖ μαρτυρία.

ΗΡΑΚΛΕΙΤΟΣ ΑΜΦΙ-
 ΔΑΜΑΝΙ.

Νοσῶμεν ἀμφιδάμα νόσον ὑδρωπία, ὡ-
 σε ὅσα ἐν ἡμῖν ἐκαστου τῶ κρεῖτ ὁ νό-
 σημα, ὑπερβολὴ θερμοῦ πυρε-
 τὸς, ὑπερβολὴ ψυχροῦ παρὰ λυσις,
 ὑπερ-

ciuitas diripiatur, & omnes aræ destruan-
 tur, animæ hominum meæ memoriæ sedes
 erunt. Et ipse Iuuentam uxorem ducam: Nō
 illam Herculis: Nam ille semper apud suam
 erit. Alia verò nostra erit. Multas enim vir-
 tus producit & Homero aliam dedit, & He-
 siodo aliam, & quotquot boni fuerint, illo-
 rum vniciq; cohabitatur doctrinæ gloria. An
 nō ego pius sum Euthycles, qui solus DEVM
 noui? tu verò temerarius, qui ipsum esse
 censes, & impius qui ipsum censes esse qui
 non est. Nunquid nisi à Deo extruantur
 Deus non erit? nunquid si cui ara erigatur
 qui DEVS non est, ille DEVS erit? Nempe
 lapides DEÛ testes. Opera DEVM testentur
 oportet, quale Solis; nox & dies ipsum te-
 stantur. Horæ ipsi vniuersa terra fructum
 producens testis, lunæ circulus eius opus,
 cœleste testimonium.

HERACLETVS AM-
 PHIDAMANTI.

LABORAMUS, Amphidamas, morbo hy-
 drope :- adeo vt quidquid in no-
 bis, eius virtus morbus sit. Excessus
 caloris febris, excessus frigoris paralyfis,
 G 2 excessus

ὑπερβολὴ πνύματα. Ἡ νυῖ ἐμὴ
 ὑγρὰ ἰός. Ἀλλὰ θεῖόν τι ψυχῇ, ἢ ἀρμόζου
 αὐτῷ. Ὑγεία ἐστὶ τῶν πρώτων ἰατρικῶν τῶν
 φύσις. Οὐ γὰρ ἐκαλεῖται ἢ πρώτη ἀνεχία τὸ
 παρ' αὐτῷ, ἀλλὰ ὑστερον. Ἀλλὰ μιμούμε-
 νοι οἱ ἄνθρωποι ἔπισημῶν καὶ ἀγνοίαν ἐκά-
 λεσαν. Ἐγὼ εἰ οἶδα κόσμου φύσιν, οἶδα
 καὶ ἀνθρώπου, οἶδα νόσους, οἶδα ὑγείαν, ἰα-
 σσὴν ἑμαυτοῦ, μιμήσεσθαι θεόν, ὃς κόσμου ἀμε-
 τείαν ἐπανοσιήλιος ἔπισημῶν. οὐχ ἀλώσε-
 πη νόσῳ Ἡρακλείτῳ. Νόσῳ Ἡρακλεί-
 τῳ ἀλώσεπη γνώμη καὶ ἐν τῷ παντὶ ὑγρὰ ἀυ-
 αίνεπαι, θερμὰ ψύχεπαι. οἶδεν ἐμὴ σοφία ὁ-
 δὸς φύσεως, οἶδα καὶ νόσου παύλαν. Ἐὰν
 δὲ φθῆσιν ὑπεραντλεῖ γρήπαι τὸ σῶμα, δύ-
 σεπαι ἐς τὸ ἐμαρμένον. ἀλλὰ οὐ ψυχῇ δύσεπαι,
 ἀλλὰ ἀθάνατον οὐσα χεῖμα ἐς οὐρανὸν αἰα-
 πήσεπαι μετ' ἄριστῳ. Δέξοντῃ δὲ με αἰθέριοι
 δέμοι, καὶ Ἐφεσίους συνεφαντήσω. Πολιτῶν
 μου ἐν ἀνθρώποις, ἀλλ' ἐν θεοῖς, καὶ οὐχ
 ἰδρύσω ἄλλων βασιλεῖς, οὐδὲ ἐμὸν ἄλλοι. οὐ
 δὲ ἀπειλήσει μοι ἀσέβηται εὐθυκλῆς. ἀλλ' ἐ-
 γὼ ἐκείνῳ χολῶ. θαυμάζουσι πῶς αἰε-
 σκύθρωτῳ Ἡρακλείτῳ, οὐ θαυμά-
 ζουσι πῶς ἐκ πονηρῶν ἀνθρώπων. μικρὰ τῆς
 κακίας ὑπαίεπαι, καὶ γὰρ ἄχα μετ' ἄριστῳ
 καὶ

excessus spiritus suffocatio. Meus iam mor-
 bus humore abundat. Sed diuinum quid a-
 nima, quæ ista temperat. Sanitas est quod
 principaliter hominem curat natura.
 Non enim prima artis ruditas eius opera
 repræsentat, sed posterior. Sed homines il-
 lam æmulati, scientias & ignorantias appel-
 larunt. Ego si mundi naturam perspexi, per-
 spexi etiam hominis, noui morbos, noui san-
 nitatem, meipsum curabo, Deum imitabor,
 qui mundi inæqualitates adæquat, dum illas
 vni soli subiicit. Nō Heraclētus morbo ca-
 pietur, sed morbus Heraclēti Sapiētia capie-
 tur. Et in vniuerso humida sicca, calida fri-
 gida redduntur. Nouit Sapiētia meā naturæ
 vias, nouit & morbi pauſam. Vbi verò iam
 declinās corpus humore abūdauerit, in fatū
 incidet. Anima verò non incidet, nam illa
 immortalis sublimis in coelū deuolabit. Ibi
 me cælestes domi suscipient, & Ephesios ca-
 lumniabor: Et Rempub. geram, non inter
 homines, sed Deos, nec ego aliis aras ere-
 xere, sed mihi alii. Nec Euthyces mihi
 impietatem minabitur, sed ego illi iram.
 Mirantur cur semper morosus sit Héra-
 cletus, non mirantur cur homines
 semper mali sint. Paullum tantum à mali etiā
 veſtr a

καὶ τῆς πρώτης ἐν τῇ νόσῳ νυῖ ἐχθρόμιον, ὅ-
τι σὺ ἐντυγχανάς αἰθρώπεις, ἀλλὰ μόνον
νοσῶ. Τάχα καὶ ψυχῇ μαντεύεται ἀπό-
λυτον αὐτῆς ἡδὴ πότε ἐκ τῶν δεισματοθηρίων
πύτων, καὶ σιομένου τοῦ σώματος ἐκλύθη-
σαι αἰαμιμνήσκεται τὰ πύτερα χωρῆα. Ἐν-
θεν καταλθοῦσα πειεβαλλετο ῥέον σώμα τε-
θνεὸς τούτο, ὁ δὲ οὐκ εἴς ἄλλοις ἐν φλέγμασι,
καὶ χολῇ, καὶ χυμῶσι, καὶ αἵματι, καὶ νεύροις,
καὶ ὀστέοις, καὶ σάρκεσι πεπιλημένον. Εἰ γὰρ μὴ
τὰ πύθη ἐσφίζετο πῶν κέλασιν, σὺ ἂν ἡδὴ
περὶ πύλας καὶ ἀλιπώντες τὸ σῶμα ἐξήληθμεν
ἀπ' αὐτῆς.

Τ Ω Ι Ἄ Υ Τ Ω Ι.

Συνήλθον οἱ ἰατροὶ Ἀμφιδάμα, καὶ πᾶ-
νυ προθύμως γε ἵπτι πῶν ἐμὴν νόσον,
οὔτε τέχνῳ, οὔτε φύσιν εἰσίοτες. ἀλλὰ
τὸ μὲν οὐδὲ ἐβούλοντο, τὸ δὲ ἐδέκων, ἄμφω
δὲ ἠγούω. οὐδὲν ὡλεόν ἢ κατεμάλαξά
μου πῶν γαστέρα πᾶς ἀφάις ὡς ἀσκέν.
οἱ

vestra cessate, & ego statim ridebo; quāvis
iam in ipso morbo mansuetior redditus
sim, eo quod non conuersor cum homini-
bus, sed solus ægrotem. Nam & ipsa anima
mihi vaticinatur fore vt breui ex hoc carce-
re corporis liberer; quæ extra hoc vndique
conquassatum corpus oculos attollens,
patrias sedes recordatur. Vnde il-
la descendens fluxum hoc & mortuum
corpus induit, quod alii inhabitant in
phlegmate, & bile, & tabo, & sangui-
ne, & neruis, & ossibus, & carne coa-
gulatum. Nisi enim corporis adfectus pœ-
nas mihi quibus homines adficiunt, demō-
strāssent, non iam olim corpus relinquen-
tes illud deseruissēmus.

E I D E M.

CONuenerunt medici, Amphidamas, &
quidem sic satis promptè ob morbum
meum, neque artis, neque naturæ periti: Et
aliud quidem fieri volebant, aliud optimū
illis factu videbatur: vtrumq; verò igno-
rabant. Nec aliud, nisi quod corpus meū in-
star vtris inflati tactu mollirent, egērunt.

G 4 Quid-

Οἱ δὲ καὶ θεραπεύειν ἤθελον· ἀλλ' οὐκ ἐπέτρεψα.
 Ἀλλὰ λόγον αὐτοὺς παρέπερον ἦτοια τῆς νόσου,
 καὶ οὐκ ἔδοσαν, οὐδ' ἐπειγέμενον, ἀλλὰ ἐγὼ
 αὐτῶν. Πῶς ἂν οὐ ἔβλεψα δυνάσασθαι αὐλη-
 τὰ πεχνύτα εἶναι ὑπὸ μὴ αὐλητῶν ἡττημένοι; Εἰ-
 μαυτὴν ἰάσασθαι, ἢ ὑμεῖς, εἰάν με διαλέξετε, πῶς
 ἐπομβρίας αὐχμὸν πιητέον. Οἱ δὲ οὐδὲ
 σπουδόντες τ' ἐρώτημα ἠσόχασαν, διαπορόμενοι
 ὀπίστημης ἰδίου. ἔγνωσαν ὅτι καὶ τοὺς ἄλλους
 οὐκ αὐτῶν, ἀλλὰ τύχη ἰάσασθαι. Οὗτοι ἀσε-
 βούσιν Ἀμφιδάμα, καταψυδόμενοι πεχνῶν
 ἀς οὐκ ἔχουσι, καὶ θεραπεύοντες ἀμὴ ἴσασι, καὶ
 διακτιωνόντες ἀνθρώπους δι' ὀνόματι θε-
 χνης, ἀδικουῦτες καὶ φύσιν καὶ τέχνῳ. Αἰ-
 σχρὸν ἐστὶν ἐμολογεῖν ἄγνοιαν, αἰσχρὸν ὀπίστη-
 μένῳ οὐκ ἔχοντι. Τί ἡδὴ αὐτοῖς τὸ ψυ-
 δεῖσθαι; ἢ ἵνα δι' ἀπάτης χενημαλίσσονται.
 Ἀμείνους ἂν ἦσαν μεταφωῦτες. Ἡλεουῦτο
 γοῦν ἂν. νυῦ δὲ μισουῦται, καὶ βλάπτοντες, καὶ
 ψυδόμενοι. Εὐτυχέστεραι αἱ ἄλλαι τέχναι,
 πεχέως ἐλέγχονται. Δυσελεγκτότερα τὰ
 κρείττω. Ἐλελήθεσάν με οἱ τοιοῦτοι ἐν τῇ πόλει.
 οὐ-

Quidam etiam medicinam adhibere volue-
 runt, sed non permisi: Sed primum ab ipsis
 morbi rationem perquisivi, quam non de-
 derunt. Neque illi me curarunt, sed ego il-
 los: Et quomodo, inquam, poteritis artifi-
 ces esse in tibiis canendis, si ab aliquo, qui
 tibiicina non est superemini? Meipsum cu-
 rabo: aut vos, si me docueritis quomodo ex
 humiditate siccitas fiat. Illi vero cum non
 intelligerent quid quererem, tacebant, de
 propria sua scientia dubitantes. Ibi vero co-
 gnoui, quod alios etiam non ipsi, sed fortu-
 na curasset. Impii illi, Amphidamas, qui ar-
 tes, quas non habent, mentiuntur, & curant
 illos, quos non norunt, & homines sub no-
 mine artis interimunt, & naturam, & artem
 iniuria adficientes. Turpe profecto est i-
 gnorantiam profiteri, turpius autem scien-
 tiam, quam quis non habet. Quo ergo no-
 mine mendacio delectantur? an ut per fraudes di-
 uitias adquirant. Meliores profecto forent,
 si illas exposcerent. Nam aliquis illos misera-
 retur. Iam vero odio habetur, utpote pnicio-
 si & mendaces. Feliciores aliae artes, quae ci-
 tius reprehensionem incurrunt: Nam quae meliora,
 minus reprehensionem obnoxia esse debent.

ἔδεις αὐτῶν ἰατροὺς, ἀλλὰ πάντες ἀπατεῶνες, καὶ
 Φαίνακες, σοφίσματα τέχνης δὲ γυρμαί πεισά-
 σοντες. Ἡρακλεόδωρον τὸν ἐμὸν φίλον οὕτως ἀπέ-
 κτήσαν, καὶ μισθὸν ἔλαβον, οἱ δὲ ἐδωκὴν ἠθροῦν ἐ-
 μῆς νόσῳ λόγον εἰπῶν, ἔδδ' ἐξ ἐπομβρίας πῶς ἀν-
 αἰχμὸς γήραιτο. σὺκ' ἴσασι ὅτι θεὸς ἐν κόσμῳ με-
 γάλαι σάματα ἰατρῶν ἐπανιστῶν αὐτῶν τ' ἀ-
 μετρον, τὰ θρυπτόμενα ἐνοποιεῖ, τὰ ὀλιγοθέσταντα
 ὑποφθῶς πῖεζαι, σπυγγὰ τὰ σκιδνώμενα, Φαι-
 δρωεῖ τὰ ἀπερῶνη, κατέργει τὰ ληφθέντα, διώ-
 κει τὰ φθιόντα. Φωτὶ μὲν ἀναλάμπει τὸ ζοφε-
 ρόν, περατὶ δὲ τὸ ἀπειρον. καὶ μορφῶν μὲν ὀπι-
 βάλλει τοῖς ἀμόρφοις, ὄψεως δὲ ἀναπίπτωλησι
 τὰ ἀναιδήτα. Διὰ πάσης γὰρ ἔρχεται τῆς ἐσθῆς,
 πλῆθων, ἀριμαζόμενον, ἀλλὰ λύων, πηγνύς, χέων,
 τὸ μὲν ξηρὸν εἰς ὑγρὸν τήκει, καὶ εἰς λύσιν αὐ-
 τὸ καθίστησι. καὶ λιβάδας μὲν ἐκδυμῖα, πα-
 χυαίαι δὲ χαλαρῶν τῶν ἀέρα. καὶ συνεχῶς τὰ
 μὲν ἀνωθεν διώκει, τὰ δὲ κάτωθεν ἰδρύει.
 ταῦτα κάμνοντ' ἐκ κόσμου θεραπεία. Τοῦ-
 τιν ἐγὼ μιμήσομαι ἐν ἐμαυτῶ. τίς δὲ ἄλλοις
 χαίρειν λέγω.

ΕΡΜΟΔΩΡΩΙ

Πυθάνομα Ἐφεσίως μέλλαν εἰσαγεῖσθαι νόμον
 κατ' ἐμοῦ ἀνομιῶτα. οὐδεὶς γὰρ νόμος
 ἐφ'

Huiusmodi in ciuitate ad me veniebant.
 Nemo illorum medicus, omnes imposto-
 res, & deceptores, qui i sophismata artis ar-
 genti vendunt. Illi Heracleodorum diuinū
 illum amicum meum occiderunt & preciiū
 insuper acceperunt. qui mei morbi rationē
 reddere non poterant, nec quomodo ex
 humiditate siccitas fieret: & ignorant quod
 DEVS in mundo maxima corpora sanat,
 dum quicquid in illis inæquale adæquat,
 fracta coniungit, & casura præueniens re-
 primit, sparsa colligit, inornata decorat. quæ
 relicta sunt propellit. & fugientia compre-
 hendit. Tenebras luce illustrat, infinitum
 terminat, rudibus formam indit, quæ omni
 sensu carebant oculis implēt. Nam omnē
 substantiam penetrat, percutiens, tempe-
 rans, dissoluens, densans, fundens, aridum
 in humido liquefacit, idque vt soluatur dis-
 ponit, & guttas quidem per vaporem extra-
 hit, solutum aërem condensat. Et conti-
 nuò alta deprimat, & infima erigit. Hæc sunt
 ægroti mundi remedia. Hunc ego in mei-
 pto imitabor, & alios valere iubeo.

HERMODOΡΟ

AVdio Ephesios cōtra me legē laturos
 maximè illegitimā. Nulla enim de vno
 homine

ἄνδρος, ἀλλὰ κρείσσις. Οὐκ ἴσασι Ἐφεσίοι ὅτι ἕτερον δικαστῆς νομοθέτου, καὶ τὸ δὲ ἄριστον, ἕπειά ἀμαθῆστρον παρὲς ἄσθηλον τὸν μελλόντα πράξειεν. Οἱ δικάζων δὲ ὄρεα πικρηνόμενον ὦ σωάπιετα τὸ παιδί. Ἰπασί με Ἐρμόδιωρε σιωτεχνητὸσυντα σοι τοὺς νόμους, καὶ με ἐλάσση βούλοντα, ἀλλ' οὐ παρῆτερόν γε ἢ ἐλέγχσαι αὐτοὺς. Ἐὶ ἀδικία ἐγνώκασι τὸν μὴ γελῶντα, καὶ πάντα μισσηφρασωπιῶτα παρὲς ἡλίου δὴώαντα ἐξέναι τῆς πάλεως. Τοῦτο νομοθετῆν βουλόντα οὐδέεις δὲ ἐστὶν ὁ μὴ γελῶν Ἐρμόδιωρε, ἢ Ἡρακλεῖτα, ὥστε με ἐλαίνουσιν. ὦ ἀνθρώποι, οὐ θέλετε μαθεῖν διὰ τί αἰεὶ ἀγελασῶν αὐ μισῶν ἀνθρώπους, ἀλλὰ κακίαν αὐτῶν. Οὕτω γράψατε τὸν νόμον, εἴ τις μισῶ κακίαν, ἐξίτω τῆς πάλεως, καὶ πρώτῃ ἐξεῖμι. Φυγαδευθήσομαι οὐ πατρίδι, ἀλλὰ πονηρίας ἄσμεν. Μετὰ γράψατε τὸ διὰ πάγμα. Εἰ δὲ ὁμολογεῖτε Ἐφεσίοις κακίαν εἶναι, καὶ ὑμᾶς μισῶσιν, πῶς σὶν ἂν ἐγὼ δικαστῆρ νομοθέτης εἴλω, τοὺς πηήσαντας Ἡρακλεῖτα τὸν διὰ πονηρίαν ἀγελασῶν ἐξέναι τῷ ζῆϊ;

Μάλ-

homine lex sed iudicium: Neque norunt Ephesii, quod aliud iudex, aliud legislator. Et hoc melius, cum stolidum sit contra illum de quo obscurum est, quid velit agere. Iudex verò accusatum intuetur, cui crimen imputatur. At verò norunt illi Hermodore, quod unà tecum leges condiderim: hinc me patria eiicere volunt, sed non prius, quam ipsas leges reprehenderint. Deinde iniuste decreuerunt hominem non ridentem, & per omnia hominum osorem, antequam Sol occidat, ciuitate egredi. Huiusmodi legum condendarum consilium inierunt. Nemo autem est qui non rideat Hermodore, præter Heracletum, quod me ita expellant. O Homines, nonne aliquando discere vultis cur nunquam rideam? Non quod homines oderim, sed vitia illorum. Ita legem conscribite: Si quis malitiam oderit, ciuitate egrediatur: Et ego primus exibo. Et lubens, non è patriâ, sed malitiâ exfulabo. Corrigite ergo edictum vestrum. Si verò confitemini quod Ephesii malitia adsit, & vos oderim, qui ego non melior legislator sim, si vos inquam oderim, qui per malitiam vestram efficitis, vt Heracletus nunquam ridens è vitâ migret?

Qui

Μάλλον δὲ μολίαις ζημιούσθαι, ἐὶ πλέον ἀνιά-
 δε δόρυλοι καλαζόμενοι. Τοῦτο ὑμῶν ἐστὶ
 Φυγή, πῦτο θάνατος. Ἡ δίκη κατέ με ἀφελό-
 μνοι ὁ θεὸς ἔδωκε, καὶ φυγαδὴν ἐπέ με ἀ-
 δικως. Ἡ τοῦτο ὑμᾶς πρῶτον ἀγαπήσω, ὅτι
 μου τὴν ἡμέραν ἐξέκοψατε, καὶ οὐ πάραθε ἐ-
 παγωνίζεσθε νόμοις καὶ φυγαδίαις; Ἐν
 γὰρ τῇ πόλει μένων οὐ πεφυγαδίσθημι ἀφ'
 ὑμῶν; Ἦνι συμμοιχάω; Ἦνι συμμοιχ-
 φονῶ; Ἦνι συμμοιθῶ; Ἦνι συμφθείρο-
 μος; οὐ φθείρω, ὅσα ἀδικῶ οὐδένα τῶν ἀπάν-
 των. Μόνος εἰμι ἐν τῇ πόλει, ἐρημίαν αὐ-
 πτῶν πεποιήκατε διὰ κακίας. Ἡ ἀγορὰ ὑ-
 μῶν Ἡρακλεῖτον ἀγαθὸν ποιεῖ; ὅσα. ἀλλὰ
 Ἡρακλεῖτος ὑμᾶς, πόλιν. ἀλλ' ὅσα ἐθέλετε
 ἐγὼ μὲν βουλομαι, καὶ νόμος εἰμι ἄλλων, εἰς
 ἃν ὅσα δόρυλοι πόλιν καλάζην. Θαυμάζετε
 εἰ μηδέπω γελάω; ἐγὼ δὲ τοὺς γελώντας ὅ-
 τι ἀδικωῦτες χαίρουσι, σκυθραπαζέειν δέον οὐ
 δικαιοπραγούτας. Δότε μοι κερὸν γέλωτος
 ἐν εἰρήνῃ, ὥστε μὴ ὄπι πᾶς δικαστήρια στρα-
 τείωσθαι, ἐν ταῖς γλώτταις ἔχετε τὰ ὀ-
 πλια, ἀπεσερηκότες χεῖρας, γυναῖκας
 φθεί-

Qui ipsi tamen infinitis rationibus magis
 punimini, si magis me excruciamini argen-
 to puniti. Hoc vestrum est exilium, hoc
 mors. Iniuriā me adficitis dū aufertis quae
 Deus dedit, & iniuste me vrbe eiicitis. An
 verò hoc ipso primūm vos amabo, quod
 desiderium ciuitatis mihi abscederitis, nec
 desinatis legibus & exiliis contendere?
 Nam in ciuitate si mansero nonne à vobis
 itidem exilio mulctor? Cum quo enim
 vnà mochor? cum quo cæde manus cruen-
 to? cum quo me inebrio? cum quo vnà cor-
 rumpor? Nullum omnium corrumpo, nec
 iniuriā adficio. Solus sum in ciuitate, &
 hanc solitudinem malitiā vestrā effecistis.
 An forum vestrum Heraclietum meliorem
 reddit? Minimè. Sed Heracletus vos, ciui-
 tatem. Sed non vultis: Ego quidē volo, & a-
 liis lex sum, & vnus cum sim, ciuitatem pu-
 nire non possum. Demiramini vos quod
 ego nunquam rideam: ego verò demiror
 illos qui rident, quod alios iniuriā adficien-
 tes gaudent, cū cōtristari oportebat: nō illos
 qui iuste agunt. Date mihi in pace occasio-
 nem ridendi, vt in iudiciis non concer-
 tetis, dum in linguis arma habetis, opes
 auferentes, feminas corrumpentes, amicos
 venenis

Φθέραντες, Φίλους Φαρμακώσαντες, ιεροσό-
 λήσαντες, προαγωγώσαντες ὄχλοις, ὄραφέντες
 ἄσπισοι, τυμπανίσαντες. Ἄλλ' ὅ αὐτοῦ πλὴ-
 ρησ κακοῦ. Ταῦτα γελάσω ὄρων αἰθρώτους
 ποιουῦτας ἐσθῆτα, καὶ γυμνά, καὶ κεφαλῆς
 πόνους ἀπημελήτους; ἢ γυναικὰ Φαρμα-
 κέως ἐπειλημμένω τέκνου; ἢ μερῶν τῆς οὐ-
 σίας ἐκβεβρωμένα; ἢ πολίτην γαμετῆς ἀ-
 Φηρημένον; ἢ κέρην βία Διαπρηνευθεῖσαν
 ἐν παννυχίστιν; ἢ ἐταίρου ἐῦπω γυναικὰ καὶ
 γυναικῶν ἔχουσαν πᾶσθην; ἢ Διὸ ἀσελγείαν νεά-
 νισκον εἶναι πώλεως ἐραστὴν ὄλης; ἢ τῶν ἐλαι-
 ῶν Φθορὰς ἐν μύροις; ἢ τοὺς ἐν ξυωδείπιοις
 γηρομένους Διὰ Σταντύλων πλείονας; ἢ τῶν δι'
 ἐσθῆσμάτων πολυτελείας, καὶ γαστέρας ρεού-
 ρας; ἢ τοὺς ἴππιν σπληνῆς ἀγνοοθεταμέ-
 νους δὴ μους τῶν μεγάλα δίκου; Ἄφησεν
 εἰς μου πῶν ὄψιν δρετὴ χυθίωαι, ὕστερα πο-
 νηρίας τετραγμένη; ἢ τοὺς ἀληθινούς ὑμῶν πο-
 λέμους γελάσω, ὅτε προφαίσεις ἀδικημάτων
 ποιησάμενοι καταμαίαι φονεῖσθε δούλους, ἐξ
 ἀνθρώπων θηρία γεγονότες, αὐλοῖς καὶ
 μάστιγι Διὰ Μουσικῆς εἰς ἄμασσα πᾶσθην παρο-
 ξυώμενοι; Σίδηρον δὲ δρότερον καὶ μαργίνας δι-
 κητότερον ὄργανον σφαγῆς ἐθανάτων ἠυτέρεται.
 γ' βελ

venenis necantes, sacrilegia perpetrantes,
 vos populo prostituentes, infideles, tympa-
 na pulsantes: Alius aliâ malitiâ plen°. An ne
 ridebo, cum videam homines talia facere?
 Vestes, & barbam, & capitis labores negle-
 ctos? An mulierem quæ venenum filio
 præparat? An pueros suis facultatibus eic-
 ctos? an ciuem qui vxore suâ priuatus est?
 an virginem vi in pernoctationibus constu-
 pratam? aut meretricem, quæ femina
 nondum est, & feminarum tamen adfecti-
 bus agitur? aut per lasciuiam vnum pue-
 rum vniuersæ ciuitatis amatorem? an
 cum oleum vnguentis corrûpitur? an illos,
 qui in cōmessationibus per sedis vitia mor-
 tui sunt? an illos luxus in ferculis, & fluen-
 tes ventres? aut qui in theatris ad pugnan-
 dum producuntur populi? An faciem meâ
 exporrigi virtus permittet malitiæ postpo-
 sita? An vera vestra bella ridebo, cum
 iniuriarū caussas confingentes vos crudeles
 ca dibus polluitis, ex hominib° bestix facti,
 dum tibiis & crepitaculis per Musicâ cōso-
 nantiâ in dissonantes adfectus excitamini?
 Ferrum verò, aratro & agriculturæ debitū
 instrumentum cadis & mortis præparatur.

Ἡ βέλζεπα δι' ὑμῶν θεός, Ἄθλω ἄ πολέμια καὶ
 Ἄρης ἘνυάλιⓄ καλέμειⓄ . Φάλαγ-
 γας δὲ αἰψήσαντες ἀνθρώποι κατ' ἀνθρώ-
 παν ἀλλήλων σφαγὰς εὐχεσθε, ὡς λειπτήκτες
 τὸς μὴ μιαιφρονοῦντας τιμωρούμενοι, καὶ ὡς
 θεῖστας τοὺς ἐμπαλεονάσαντας αἵματι ἡμῶν-
 τες . Λέοντες δὲ οὐχ ὀπλιζομαι κατ' ἀλλή-
 λων, οὐδὲ ξίφⓄ ἀναλαμβαίουσιν οἱ ἵπποι,
 οὐδ' ἐπὶ θωρακισμένοι ἰδοὺς ἀετὸν ἐπ' ἀετῶ, οὐδ' ἐν
 ἄλλο ἔχει μάχης ὄργανον, ἀλλ' ἐκάστω τῷ μέρει
 καὶ ὅπλα τοῖς μὲν κίραται τὰ ὅπλα, τοῖς δὲ
 ῥυγχῆ, τοῖς δὲ πτερά, τοῖς δὲ τὰχⓄ, ἄλλοις
 μέγασⓄ, ἄλλοις δὲ ὀλιγότης, οἷς δὲ νήξισ,
 πολλοῖς δὲ πνεῦμα . οὐδ' ἐν ξίφⓄ ἄλο-
 γα ποιεῖ ζῶα χαίρειν, ὁρῶντα φυλαττόμενον
 ἐν αὐτοῖς φύσεως νόμον . Ἄλλ' ὅσα ἐν ἀν-
 θρώποις . Μᾶλλον δὲ τὸ πλεῖον ἀν' εἴη
 τῶσβάβασις, ἐν κρείττοσι τὸ ἀβέβαμον . Τέ-
 λⓄ δὲ πολέμων π' ὑμῖν βικτεῖον ἄρα ; Ἡ
 δι' ἐκείνο πάσσετέ με κατηφείας ; Πόθεν ;
 ἐχὶ δὲ πλεόν ὁμοφύλων σφῶν ; καὶ δὲν-
 ὄροτομουμένη καὶ ἀναρπαζομένη πόλις,
 καὶ

Dii verò vestri contumeliâ à vobis adficiū-
 tur, Pallas belli præses, & Mars bellicus ap-
 pellatus. Dum autem homines contra ho-
 mines phalanges instruitis, alter alterius
 trucidationes exoptat; illos qui minuscæ-
 de manus cruentant, tanquã aciei desultores
 punientes, cōtra tanquã bello optimos san-
 guinarios laudâtes. Leones verò contra leo-
 nes nō armantur, nec equi gladios assumūt,
 nec aquilam in aquilã alterã thorace indu-
 tam videas; nullum aliud animal pugnæ in-
 strumentum habet. sed vniciūque sua mē-
 bra etiam arma sunt. Aliquibus cornua ar-
 ma sunt, quibusdam rostra, quibusdam alæ,
 quibusdam velocitas, aliis magnitudo, aliis
 paruitas, quibusdam celeritas, quibus-
 dam natatio, multis etiam spiritus. Nul-
 lo gladio bruta animalia delectantur, quæ
 in semetipsis naturæ legem obseruari vidēt,
 sed non in hominibus. Id quod longè ma-
 ius peccatum fuerit. Nam in præstantiori-
 bus eiusmodi inconstantia deprehenditur.
 At qualem belli finem vos vobis exoptastis?
 An p̄ illū mœrori meo quidē dabitur? Quo-
 modo? Nōne magis adhuc, cū omnes eius-
 dē generis sitis? Depopulata & spoliata ciui-
 tas, senect̄o cōiitiis petita, mulieres abreptæ,

καὶ γῆρας προσηλακίζομενον, καὶ γυναικὲς ἀπαρτόμεναι, καὶ τέκνα ἐξ ἀγκαλιῶν ὑποσώμενα, καὶ θελαμοὶ διαφθειρόμενοι, καὶ παρθένοι παλλανδύομεναι, καὶ μαιράκια θηλυόμενα, καὶ ἐλαθέροι σιδηροσφετούμενοι, καὶ ναὶ θεῶν κατασώμενοι, καὶ Ἡρώα δαιμόνων κατερυτρίμενα, καὶ Παιῶνες ἀνοσίων ἔργων, καὶ χαρῆς ἡμεῖς θεοῖς ἀδικίας. Ταῦτα ἀγελάσως ἐν ἐριμῇ πολεμῶτε διὰ λόγων, ἐν πολέμῳ πολιτεύεσθε διὰ βιῆς, ἀρπάζετε τὸ δίκαιον ἐν ξίφεσι. ἐρημόσφατος ἐλαύνεται νόμος γράφων. Ἡράκλειτος ἐλαύνεται ἀσεβείας, αἱ πόλεις ἐρημοὶ καλοκαγαθίας, αἱ ἐρημῖαι πρὸς τὸ ἀδικεῖν. Ὀχλοὶ τείχη ἐσηκνεν, ἀνθρώπων σύμβολα πονηρίας, δοκλεῖοντα πύβαν ὑμῶν. οἰκίαι περιβέβλυται πᾶσιν, ἔτερα τείχη πλημμελείας. οἱ ἔνδον πολέμιοι, ἀλλὰ πολίται. οἱ ἐκτὸς πολέμιοι, ἀλλὰ ξένοι. πάντες ἐχθροὶ, οὐδέτινες φίλοι. Δύναμις γελάσαι ἐχθρὸς ὄρων τοσοῦτους, τὸν ἀλλοτριον πλοῦτον ἴδιον οἶεσθε. τὰς ἀλλοτρίας γυναικὰς ἰδίαις νομίζετε. τοὺς ἐλαθέρους ἀνδραποδίζετε, τὰ ζῶντα καταδύετε, τὰς νόμους ὠδύβαινετε, ὠδύνομίας νομοτεθεῖτε, πάντα βιάζεσθε, ἀ μὴ πεφύκατε πρὸ μάλας δικαιοῦτα ὑμῶν δικαιοσύνης εἶναι σύμβολα.

οἱ

pueri ex vlnis parentum ablati, thalami corrupti, virgines scorta agentes, pueri effeminati, liberi ferro vincti, templa Deorum expilata, & monumenta heroum effossa, & Praeones in turpissimis operibus, & iniustitia donaria Diis oblata. Hec vos sine risu in pace verbis depugnatis, in bello Rempub. ferro administratis, & iustitiam ferro rapitis. Hermodorus quod leges scripserit exilio multatur: Heracletus quasi impius vrbe eiicitur: Vrbes omni bonitate vacuae & iniustitia omnia vastat. Homines muri sunt, malitia hominum signa, quae violentiam vestram concludunt: Vnicuique dein domus circumdata alii peccati muri. Qui intus sunt hostes sunt, sed ciues: qui extra sunt, hostes sunt, sed hospites. omnes hostes, nemo amicus. Possunne ridere tot hostes intuitus? Alienas diuitias proprias existimatis, alienas vxores proprias ducitis, homines liberos mancipia redditis, & viuentes deuoratis, leges transgredimini, iniustas leges conditis, omnia vi agitis, quae etiam contra naturam sunt, & vobis tamē ipsius iustitiae opera esse videntur.

H 3 Leges

ΗΡΑΚΛΕΙΤΟΥ

Οινόμοι ἀδικίας ἐσὶ πικρῆλον. Εἰ γὰρ μὴ ἦσαν, αἰὲδλυ ἀν' ἐπορθεύαδε. Νῦν δὲ ἡ καὶ μικρὸν ὄπι-
 σμιζέσθε Φοβῶ κολάσεως κατέχεσθε εἰς πᾶ-
 σαν ἀδικίαν.

ΗΡΑΚΛΕΙΤΟΣ ΕΡΜΟ-

δώρα.

Δὴ λουμοὶ Ἑρμόδωρε πότε ἀπὸ τὴν κέρει-
 κας εἰς Ἰταλίαν δέξαντ' ἰσὶ οἱ ἐκείνης τῆς
 χώρας θεοὶ καὶ Δαίμονες ἠδέως. Ὅναιρ ἐδοκίμω
 τοῖς σοῖς νόμοις τὰ πρὸς τῆς οἰκισμένης Διὰ
 δῆματα προσέειπαι, καὶ κατὰ τὸ εἶδος τῶν Περσῶν
 ἐγκλείοντας τὸ σῶμα προσκυμῶν αὐτῆς. οἱ δὲ
 σμνῶς πᾶν καθεῖς ἤκουσαν. Προσκυμῶσυσί σε Ἐ-
 Φέσιοι μηκέτι ὄντω, ὅταν οἱ σοὶ νόμοι πᾶσιν ὄπι-
 πῶσι, καὶ τότε γρήσονται αἰτοῖς ἀναγκαζό-
 μενοι. Θεὸς γὰρ ἐκείνους ἀφείλετο ἡγεμονίαν, καὶ
 ἑαυτοῦς ἐνόμισαν ἀξίως ἀελοῦν. Τῆτο με-
 μάθηκα καὶ ἐκ πατέρων. Ὅλη Ἀσία κτῆ-
 μα ἐγένετο βασιλείας, καὶ πάντες Ἐφέσιοι λαί-
 Φυον. Ἀἱθεῖς εἰσὶν ἐλοφθερίας ἀληθοῦς
 τοῦ ἀρχεῖν καὶ νῦν ὡς τὸ εἰκὸς ἐπακχόνται κατ-
 λευόμενοι. οἱ μὴ πεισθέντες οἰμώζονται.
 κη

ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ.

Leges enim iniustitię indicia sunt. Si enim non essent sine pudore, liberè passim eua-
 garemini. Iam verò paullùm adhuc pœnę metu revocamini, ne furioso impetu in om-
 nem malitiam efferamini.

HERACLETVS HERMODORO.

Significa mihi Hermodore, quando in I-
 talem discedere iudicaris. Accipiant te
 illius regionis Dii & Dæmones lubentes.
 Nugarum instar tuis legibus visum est vni-
 uersi orbis diademata adire, & ex Persarum
 more ore obuoluto reges adorare. Illæ verò
 venustè admodum constitutæ sunt. Ephesii
 te, cum mortuus non eris amplius, adora-
 bunt, vbi tuæ leges omnibus hominibus
 impetrabunt, & tunc illis coacti vtentur.
 DEVS enim principatum ab illis abstulit, &
 qui seruirent dignos iudicauit. Hoc ipsum
 ex patribus meis didici: Vniuersa Asia regis
 possessio euasit, & omnes Ephesii eius spo-
 lium. Insolentes sunt veræ libertatis im-
 perandi, & nunc, vt verisimile est, vbi
 iussi fuerint obtemperabunt: & qui
 nondum calamitate pressi plorabunt.

ΗΡΑΚΛΕΪΤΟΥ.

καὶ μέμφονται θεοὺς ἄνθρωποι, ὅτι αὐτοὺς
 ἔπιπλυνον ἀγαθὰ, καὶ μέμφονται ἴδιον ἢ τὸ
 ἀφροσύνης; τυφλῶν ἐπὶ μὴ δέξασθαι ἀθ-
 ῶσι χρησάμενον. Σιβύλλα ἐπιπέμει καὶ
 τὸ ἐφραδίη.

Ἐξ Ἰάδων ἡρώης ἔξεν ἰταλίην.

Εἶδέν σε πρὸ τρεῖς αἰῶν Ἐρμόδωρε ἢ
 Σιβύλλα ἐκείνη, καὶ τὸ πηδᾶ. Εφῆσαι δὲ εἶδέν
 νῦν βέλοντα ὄραν, ὃν Διὸς θεοφορουμένης γυναι-
 κὸς ἀληθεῖα ἐβλεπε. Σοφὸς μεμαρτύρησεν Ἐρ-
 μόδωρε. Εφῆσαι δὲ ἀπιπέμει θεῶν μαρ-
 τυρία. Ἀποτίσονται ἑαυτῶν ὑβριν, καὶ νῦν
 ἀποκινῶνται, γνάμης ἀναπιπέμει ἡμῶς
 κακῆς. Οὐκ ἀφαιρούμεν τὸ πλοῦτον κελεύει
 θεός. ἀλλὰ καὶ μᾶλλον δίδωσι πνηροῖς,
 ἵν' ἔχοντες δι' ὧν ἀμαρτάνουσιν ἐλαχθήσων-
 ται, καὶ περὶ σιᾶζοντες σκωβατῶσιν αὐτῶν
 πῦρ μὲν χθελίαν. Ἡ δὲ ἀπορία πᾶσι
 λυμῆ ἐστιν. Μὴ ἀπλήρη ὑμᾶς τύχη, ἵνα
 ὄνειδίζησθε ποιηρόμενοι. Οὔτοι μὲν χαί-
 ρόντων. Σὺ δὲ μοι δήλου τίν' καιρὸν πῆς
 ἐξόσθου, πάντως ἐπιπυχεῖν σοι βούλομαι, καὶ
 πεί.

ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

64.

Quid autem Deos homines accusant,
 quod se bonis non ditent, & proprios stul-
 titie mores non accusant? Caecorum est
 bona non accipere quae Deus offert. Sibylla
 ut plurima, hoc quoque vaticinata est:

Venturum Ioniae sapientem ex urbe Latinis.

Vidit illa Sibylla te, Hermodore, tanto
 tempore ante, & tum temporis fuisti:
 Ephesii verò ne nunc quidem videre vo-
 lunt, quem per mulierem numine adfla-
 tam veritas vidit. Sapiens Dei testimonio
 probaris. Ephesii verò DEI testimonio cō-
 tradicunt. Sed huius suae contumelie pœ-
 nas luent, & iam luent, dum malâ men-
 te pleni sunt. Non DEVS punit ubi diui-
 tias aufert, sed illas malis potius indulget,
 ut habentes per quæ peccant, etiam puni-
 antur, & diuites suam nequitiam omni-
 bus notam faciant. Paupertas verò hanc
 tegit. Non destituit vos fortuna, ut ma-
 li cum sitis contumeliâ adficiamini. Et
 hi quidem sermones discedentium. Tu
 verò significa mihi profectionis tuae tēpus,

H 5 nam

ΗΡΑΚΛΕΪΤΟΥ

καὶ γὰρ ἄλλων πά.υ συγῶν, καὶ περὶ αὐτῶν νόμων
 βραχεία εἶπεν. Ἐγραφον δ' ἂν αὐτῶ, εἰ μὴ περὶ
 παντὸς εὐπορίμῳ διαπόρρηται μείναι. οὐδὲ δὲ ἔτα
 πτωπῶται, ὡς ἐνὶ λαλῶν εἶς, καὶ ἔτι μᾶλλον Ἡρά-
 κλειτῶ. Ἐρμολόγῳ. Πολλοὶ ἔτι διαφέρουσι κερ-
 μίων σαφῶν, ὡς μὴ δὲν ἐνὶ διώμαται, ἀλλ' ἔτι
 γλωσσολογίας διαφέρουσι. Ἀφ' ἡμῶν οὐκ αὐτῶ
 ἴσους ἐγνωσαν φύσιν αἰθρώπων, ὅτι γινόμενοι ἐκ
 γῆς, ἐστ' ὅτε διεργάζονται ἐκαστοὶ νοῦ. Τῆς ἐπι-
 δεύσαν φυλακῆς διαπόρρητων διαμνησίων, ἵν'
 ὡς φοβῶσι γῶσιν, ἀλλ' ἔτι κερμῶ. Καὶ μηκέτι χαλε-
 πὸν ἢ μελετήσῃ τῇ ψυχῇ Ἰωπῶν.

Τῶν Ἡρακλείτου Ἐπιστολῶν πλ. 10.

ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

63

nam omnino prius te conuenisse volo, vt
 tum de multis aliis, tum verò de ipsis legi-
 bus ad te pauca dicam. Scripsissem tibi il-
 la, nisi omnino censuissem vt in occulto
 maneat. Nihil autem tantâ fide siletur,
 quàm si quid vnus vni dicat, maximè verò
 si Heracletus Hermodoro. Multi verò ni-
 hil differunt à pertusis vasibus, ita vt nihil
 continere possint, sed ob garrulitatem
 perfluât. Athenienses è solo suâ patriâ na-
 ti, nôrunt naturam hominum, quod è ter-
 râ nati essent, etiam interdum pertusam, &
 corruptam mentem habent. Illos autem ar-
 canorum custodiam per Mysteria, vt
 tanquâ metu taceant, si minus
 iudicio, nec difficile amplius
 sit animæ tacendi faculta-
 tem excogi-
 tare.

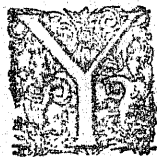
Heracliti Epistolarum

FINIS.

ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ
ΔΙΟΓΕΝΟΥΣ
 ΤΟΥ ΚΥΝΙΚΟΥ.

α'.

ΣΙΝΩΠΕΥΣΙ.

Μῆς μὲν ἐμῶ Φυλίω κατεψηφί-
 σαιδ' ἐγὼ ἢ ὑμῶν μονίῃ. Οἰκήσαι-
 πρὸς Διὰ τοῦτο, ὑμεῖς μὲν Σι-
 νώπῳ, ἐγὼ δὲ ἐλευσίαις τῆς ἐστίν,
 ὑμεῖς μὲν μὲν τῶν ἐμπορίων, ἐγὼ δὲ
 μὲν Σόλων, καὶ τῶν τῶν ἐλλάδα ἐλευθερω-
 κέτων ἀπὸ τῶν Μηδικῶν. Καὶ ὑμεῖς μὲν λυγίοις
 καὶ ἀχαιοῖς χρώμενοι, ἐκ τοῦ ἐχθροῦ γένους ἐλ-
 λησιν ἐγὼ ἢ Δελφοῖς, καὶ Ἡλείοις, μεθ' ὧν καὶ
 οἱ θεοὶ πολιτεύονται, ἀλλ' ὠφελετ' ἄτο μὴ νῦν ὑμῶν
 δοῦναι, ἀλλ' ἐπὶ παλαι, καὶ ὅτι τῶ πατρὸς ἱκέτης.
 Νυνὶ δὲ ἐν τούτῳ δέδοικα, μὴ Διὰ τί τῶ πατρὸς ἱκέτης
 ἀπισηθῶ μέτρη. εἶναι. Τὸ μὲν οὖν πρὸς ὑμῶν
 μὲ

EPISTOLAE
DI OGENIS
CYNICI,

Interprete Eilhardo L bino.

I

SINOPENSIBVS.

Os quidem exilio me multa-
 ftis, ego verò vos patria. Habi-
 tate igitur propterea vos qui-
 dem Sinopam, ego verò A-
 thenas: hoc est, vos quidem cum mercatori-
 bus, ego verò cum Solone, & illis adeo qui
 Græciam in libertatem vindicarunt à Medis.
 Vos inquam aurigis & Achiuis vtentes, ge-
 nere hominum infesto Græcis: Ego verò
 Delphis & Eleis, cū quibus etiam Dij Resp.
 administrant. Verum oportuit hoc nō iam
 demum de me vobis videri, sed iam olim
 etiam de patre Hiceta. Iam verò vnici hoc
 vereor, ne propter patriam minus mode-
 stus esse credar. Quod igitur à vobis
 aufugerim

ΔΙΟΓΕ' ΝΟΥΣ

μὲ Φυραδεύθεις αἰσωνηγερεῖ, ἔπιστύω αὐτῷ μάλα
 λον ἔπειθε. Κρεῖττον γὰρ ὡρθε πολὺ Διδάσκαλον
 πρὸς ὑμῶν, ἢ ἰπαινεῖσθαι. ὁ μὲν γὰρ δέδοικα ἔστο,
 μὴ με ὁ κενὸς πρὸς παρὶδ' ὁ λόγος ἔλαψῃ· ἄλ-
 λ' ἀδελφὸς δὲ λόγος. Κρεῖττον γὰρ πρὸς ἀπὸ τοῦ
 κενὸν, ἢ πρὸς ὑμῖν ἔστω ἡμῖν πρὸς σενεχθῆσιν.

ΑΝΤΙΣΘΕΝΕΙ

β.

ΑΝέβαινον ἐξ ἄστου Πύραου, καὶ πρὸς τὸν ἄ-
 νδρα μετ' ἐκείνου ἄπαιθρον ἴμενα, ὅσοι συμποσί-
 ῳ ἔσθον ἔσθον, ἔστι σφίσι τὸ αὐτοῖς, ἐπεὶ ἀγχι ἔ-
 σθον ἔσθον. Ἀνάγωμεν, ἔλεγον, ὅσοι ἔσθον, καὶ γὰρ
 ἐπὶ ἔσθον ἔσθον. Ἐπὶ ἔσθον, ἔσθον ἔσθον
 τεύτλα ἔσθον. Οἱ δ' ὡς τὸ ἔλεξα, ἰπαινεῖσθαι
 ἐλύοντες, ἔσθον σφίσι οὐκ ἔσθον πρὸς τῇ κεφα-
 λῇ καὶ τῷ τραχήλῳ. Διδάσκοντες ἐξέβαλον, ἔ-
 σθον χλαιδας ὁπότε μὲν πρὸς ἐβαλλοντο, καὶ ἔσθον
 εὐμάλα ἔσθον εἰς ἄσθον ἔσθον, ἐπαινεῖσθαι
 τῶν λόγων, ἔσθον πρὸς ἔσθον διεξήν.

Ἰ Π Π Α Ρ Χ Ι Α Ι :

γ'

ΑΓαμαί σε ὀπιθυμίας, ὅτι πρὸς Φιλοσοφίας ὀρέ-
 χθης γυνῆ ἔσθαι, καὶ ὅτι τῆ μετέρας αἰρέσεως ἐγε-
 νήθης.

ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

atufugerim adprobat, & ipsi à me maior fi-
 des, quàm alii. Longe quippe præstabilius
 vituperari à vobis quam laudari. Attamen
 & hoc vereor, ne mihi communis de patria
 fermo noceat; alius cuiuspiam nulla mihi
 cura. Satiusenim vbiuis locorum degere
 quam vobiscum, sic erga nos adfectis.

ΑΝΤΙΣΘΕΝΙ.

II

Α Scendebam in urbem ex Piræo, & ob-
 uiam fiunt mihi adolescentuli quidam
 delicati, è conuiuio quodam congregati: &
 inter se, cum propius accessissem, Receda-
 mus, inquit, à Cane. Atego cum hoc
 audissem, Bono animo esse, inquit, hic Ca-
 nis betam non mordet. Hi verò cum hoc
 dixissem, quiescebant consternati, & ferta
 quæ habebant circa caput & collum discer-
 pentes abiiciebant, & lænas suas decorè cir-
 cumiiciebant, & taciti admodum in ciuita-
 tem vsque sequebantur, auscultantes ser-
 mones, quos ad memetipsum emittebam.

ΗΙΡΡΑΡΧΙΑΙ.

III

Α Dmiror te propter illud desiderium,
 & quod Philosophiam appetieris fœ-
 mina cum sis: & quod nostræ sectæ
 facta

ὡς Δία τὸ αἰσιρὸν καὶ οἱ ἄνδρες κατεπλάγησαν.
ἀλλ' ὅπως καὶ τέλος ἔπιθῆς τῆ ἀρχῇ ἀξίωσιν.
ἐπιθήσεις εὐδοκίαν, εὐκράτητος τε τοῦ σωδόνετου
μηδολίποιο, ἀμύνε τε τοῖς εὐεργέταις τῆς φιλοσο-
φίας Ἰαμινῶς ἑπιπέλλοις. Διώονται γὰρ ἑπι-
στολαὶ πολλὰ, καὶ ἔχ' ἠπιοναί πρὸς παρόντας Δία-
λέξεως.

ΑΝΤΙΠΑΤΡΩΙ.

Δ΄.

ΜΗ' μέμφο με, ὅτι σοι μεταπεμπομένω ἡ-
μάς ἑπὶ Μακεδονίαν ὅσα ἐπειθήμεν,
ἐξ ἧς ὅτι τὸς ἀθλήσειν ἄλας περὶ κρινάμεν τῆς
πρὸς σου ἀσπίδος. ἐγὼ δὲ ὑπεροψίαν τῆς ἐ-
πειθήμεν, ἀλλ' ἐδὲ Δία φιλοδοξίαν, διὰ τὸ πᾶν
ἴσως ἕτεροι ἀν' ἐποίησαν, ἵνα πᾶσι τοῖς πολλοῖς με-
γάλοι δόξωσιν, βασιλεῦσι διενέμενοι ἀνιλέγην.
Συγγίνωσκε οὖν. Καὶ γὰρ ἀν' ἐπὶ βασιλῆα ἡ-
μεν, σωδόνετος ἀν' ἐπὶ ἀσπίδι, ὅτι ὅσα ἡμε-
βάτω τε προφῆ, καὶ βασιλεῦσιν ἡ αὐτῆ. φυλα-
κῆ οὖν τῆς ἐστίας μάλλον ἀντίπαμὲν σοι, καὶ ἐχ'
ὑπεροψίαις. Ἐὰ οὖν ἕκαστον ὅπου δυνά-
ται ζῆν. βασιλικὸν γὰρ τοῦτο, καὶ οὐ τὰ ἕτε-
ρον.

Π Ε Ρ.

facta sis. quàm ob auferitatem viri etiam
abhorrerunt. Verum vt etiam finem prin-
cipio imponas, da operam. Impones au-
tem fat scio, si & Cratetem coniugem non
deserueris, & nobis benè de Philosophia
meritis, crebro literas miseris. Multum
enim valent literæ, nec minora quàm ad
præsentes colloquium.

ΑΝΤΙΠΑΤΡΩ.

ΙV.

ΝΕ mihi vitio veritas, quod tibi accersen-
ti nos in Macedoniam non parueri-
mus, neue quod falem, qui nobis Athe-
nis, prætulimus apud te mensæ. Non e-
nim ex contemptu hoc fecimus, at neque
ex ambitione; qua adducti alii forte fece-
runt, vt magni quidam multis videantur,
regibus contradicere valentes. Proinde
ignosce. Etenim si oues foremus, vtique
veniam dares non obtemperantibus, quod
non idem alimentum fit oui, & regibus.
Custodia igitur facultatum potius contra-
diximus tibi, & non contemptu. Quare per-
mitte vnumquem vbi potest viuere. Regiū
enim hoc, & non alterum.

I

PER.

Εἰ μὲν πᾶς δόξαις ἤδη πολεμῆς λέγω ἢ πῶς ἰσχυρωτέροις ἐχθροῖς, ἢ πλείονα καταβλάπησῖσι σε Θρακῶν τε, καὶ Παιόνων · κατασφραζόμεν ἡμῶν αὐθιγῶν πᾶσι, μεταπέμπε με. Διῶμαι γὰρ ἐς τὸν παρὰ αὐτὰ πολέμον, καὶ σφραγίσαι. Εἰ δ' εἴ σοι πᾶς αὐθιγῶν ἔργα καταλείπεται, καὶ τῆσδε τοῦ πολέμου ἀποδοῦναι, ἔα μὲν ἡμᾶς Ἀθηνῶσι κατ' ἐξουσίαν μεταπέμπε, ἢ τῶν Ἀλεξάνδρου σφραγίσαι, οἷς καὶ κείνῳ Ἰππικῶσι χρωμένῳ Ἰλλυρίαις καὶ Σκυθῶν ὑπερέβη.

ΚΡΑΤΗΤΙ.

ς'.

Χωρεῖσθε μὲν ἐν τῇ Θήβῃ, ἀνέβαινον ἐκ Πειραιῶς ὑπο μῆσιν ἡμέραν · καὶ διὰ τῆσδε λαμβάνει με διὰ τὸν κεντρὸν. Ὁρμησάτω οὖν ἡμῶν τῆσδε Παιῶν καὶ κερῶν, καὶ ἔως ἐγὼ τὸ ποτήριον ἐκ τῆσδε πῆρας ἐξηροῦ, ἢ καὶ τῶν θεῶν σφραγίσαι, τῶν πᾶσι χώρων ἐργαζομένων, καὶ σωμάτων καὶ τῶν χερῶν, ἠρύετο δὲ τῆσδε κερῶν, καὶ οὕτως ἔπιπεν. Καὶ ἐγὼ, διόξω μοι

Siquidem cum opinionibus iam tibi bellum, dico autem fortioribus hostibus, & plus te lædentibus quam Thracæ & Pæonès, subigens humanos adfectus, me accerse: Valeo enim in contra illos pugnâ & bello gerendo. Sin adhuc cum hominibus negotia tibi restant, & hoc bellum iam ferme sentis, finas nos quidem Athenis confidere, accerse verò Alexandri milites, quibus & illè Epicuris vñus Illyrios & Scythas subiugavit.

ΚΡΑΤΗΤΙ.

VI.

Cum tu Thebas secederes, ascendebam ex Piræo sub meridiem, & ideo sitis me inuasit vehemens. Quare festinò propero ad Panopis fontem; & interea dum poculum ex perâ eximo, venit aliquis Theon famulus, ex illis qui agrum colebant, & complicans cauas manus, hauriebat ex fonte, & sic bibebat. Ibi ego quod

ΔΙΟΓΕΝΟΥΣ.

μοι ποτηρία σοφώτερον εἶναι, ὅτι ἠδέσθην διδάσκαλῳ αὐτῶ τῶν καλῶν γρηγορά. ἀπερίφρατος οὖν τῷ ποτήριον, ὃ εἶχον, καὶ σοὶ εὐρών ἵνας ἵππῃ θύβην ἀνερχομένους τῷ σοφὸν τὸ ἀπέταλκα, & δὲν βελλόμενῳ τῶν καλῶν δόξα σε ἐπίστασθαι. Ἀλλὰ καὶ σὺ διὰ τῆς περιώεις τὴν ἀγορῶν ἐμβάλλεις, ἵνα πολλοὶ δὴ τριβασιν ἀνθρώπων. Ἔστι γὰρ ἡμῖν ἔγω καὶ ἄλλα σοφὰ πῶρος τῶν καλῶν μέρῳ ἀίρειν. Πολλή γὰρ ἡ φύσις, ἢ ἐκβαλλομένη ὑπὸ τῆς δόξης ἐκ τῆς βίης, ἵππῃ σωτηρία ἀνθρώπων κατὰ γαμινῆμεις.

ΠΑΤΡΙ ΓΚΕΤΗΙ.

Ζ΄.

ΜΗ ἀϊῶ, ὡ πάτερ, ὅτι κύων λέγομαι, καὶ ἀμπίχομαι τριβῶνα διωλοῦ, καὶ πήραν φέρω κατὰ ὤμων, καὶ ῥάβδον ἔχω διὰ χειρός. οὐ γὰρ ἄξιον ἵππῃ τις πιούτης ἐπίστασθαι, μάλλον δὲ ἠδέσθαι, ὅτι ὀλίγοις μὲν δεκτικῶν ὁ παῖς σου. Ἐλάττω δὲ ἐστὶ δόξης ἢ πάντες διουλοῦσιν, Ἕλληνας τε καὶ Βαβυλωνίους. τὸ γὰρ ὄνομα παρὰ τὸ συμπεφυκέναι τῆς πλάγματος, σύμβολον δὲ εἶναι, ἐνδοξόντως ἐστὶ. Καλοῦμαι γὰρ κύων.

ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

70

dogma hoc, poculo mihi scitius esset, nihil veritus sum ipso præceptore bonorum uti. Abieci igitur poculum quod habebam, & cum inuenerim qui Thebas redirent, sapiens inuentum hoc mitto, Nihil volens illorum quæ pulchra sunt, sine te cognoscere. Quare & tu, tentabis in forum diuulgare, vbi plurimi versantur homines. Licebit enim nobis & alia præclara ab his partim inuenire. Latissimè enim patet natura, quam eiectam ab opinione ex vitâ, in salutem hominum nos reducimus.

PATRI HICETAE

VII.

ΝΕ contristeris, ὁ pater, quod canis dicar, & induor pallio duplici, & peram fero in humeris, & baculum in manu: Neque enim dignū propter talia moerore adfici, sed lætari potius, quod paucis contentus est puer tuus: Liber a. est ab opinione cui omnes famulatur, Græci simul & Barbari. Nomen enim quod rebus cōueniat, quin & omne fit, gloriosum quodammodo est. Vocor n. canis, sed coeli, nō terræ; quod ipsi assimilē meipsū

I 3 viuens

κύων, ὁ ἔβρανε, ἔχ' ὀγῆς. Ὅτι σκεῖνω ἐκάλειζο ἑμαυ-
πὴν, ζῶν ἐ κατὰ δόξαν, ἀλλὰ κατὰ φύσιν ἐλάθην.
ῥ. Ἐποδὸν πὴν Δίος, εἰς αὐτὸ ἀατετικῶς τ' ἀγα-
θόν. Τίλω δὲ σόλιον καὶ Ὀμηροῦ γραφεῖ τὴν τῶν
Ἑλλήνων σαφώτατον φορεῖσθαι, λεῖκα οἶκασθαι
ἑσπανάει ἐξ Ἰλίου, ἀθλιωτάτῃσθε μοσούησιν. Οὐ-
τω καλή ἐστι, ὡς μὴ ἀνθρώπων εὐρεμα ὁμολογεῖ-
σθαι, ἀλλὰ θεῶν.

Φάρμακον μὲν οἱ περὶ χιτῶνάτε, ἑματ' ἔδωκε
λευγαλέα, ῥυπόωντα, κακῶ μεμορυγμένα καπνῶ.
Ἄμφι δὲ μιν μετὰ δέρμα τρυχέης ἕως ἑλάφοιο.
Ψιλόν δ' ἄκεῖ οἱ σκῆπτρον, Ἐαικέα πῆρῶν
Θάρρει οὐδὲ πᾶσι τὴν ὄνοματι, ὡ καλῆσιν ἡ-
μαῖς, καὶ ἐπὶ τῆ σέλη. Ἐπεὶ ὁ μὲν κύων ἐστὶ πρὸς θεῶν,
ἡ δὲ εὐρηματὶς θεῶν.

ἡ

Ἦκον εἰς Κόρινθον ἐκ μεγάρων, καὶ ἀνα-
πορεύομεν τὴν ἀγορὰν, περισεμῶ δι-
δασκαλείῳ λυσιπύδων καὶ μοι ἑσπεῖ ὡς ἐρ-
ραϊφώδω, ἔδωξε πύθεσθαι, τίς ἦν ὁ διδάσκων
αὐτῶν. Καὶ ἀπεκρίναντο, Διονύσιος Σικελίας τυ-
ραννοῦ. Καὶ γὰρ δόξας αὐτῶν ἐρεσχελεῖν πρὸς ἑμῶν,
καὶ

vivens non iuxta opinionem , sed iuxta
naturam liber sub Ioue , in ipsum erectus
Bonum . Stolum verò , etiam Home-
rus scribit sapientissimum Græcorum ge-
stasse , cum domum ex Illo rediret , Pal-
ladis admonitu . Usque adeo ergo honesta
est , vt non hominis inuentum confitendū
sit , sed Deorum : Pallium quidem ei pri-
mum, & tunicam vestes dedit,

*Humidas, sordidas, malo fœdatis fumo.
Cum vero ipsum magnam pellem celeris induit cervi,
Nuda: dedit vero et baculum & asperam peram.*

Securus igitur esto ὁ pater de nomine quo
appellant nos , & de habitu . Cum canis
quidem sit à Diis , hic verò inuentum Deo-
rum.

VII

Veni Corinthum Megara , & pertransi-
ens forum , accedo ad ludum ali-
quem litterariū puerorū : & mihi , cum nul-
la carmina recitaret , visum quærere , quis il-
los doceret? Et respōdebant, Dionysius Sici-
ciliæ tyrān⁹. Et ego ratus illos me ludificari,

καὶ τῦτο οὐκ ἀπλῶς ἀποκεκρίσται, παρελθὼν
 ὅτι ἡ βαθρον, ἐκάθισα δὴ κόσμῳ ἀειμένων
 αὐτῶν. Ἐλέγετο γὰρ πρὸς τὴν ἀγορὰν ἄρρη-
 κέναι. Καὶ δὴ οὐ διαγίνετο πολὺς χρόνος,
 καὶ ὅτι σπρέφεται ὁ Διονύσιος. Καὶ γὰρ ἐξανα-
 σὰς παροπαρῆσθαι αὐτὸν τε, καὶ ὅτι πλέγω. Ὡς
 σὺ εὖ Διονύσιε διδάσκεις. Ὁ δὲ μὲν δόξας
 συναχθεῖσθαι αὐτῶ ὅτι τῆ πρόσει πῆς τυραννί-
 σι, καὶ τῶ παρόντι πῶ εἰς ἀήμαλι, τριαῦτα εἶ-
 πεν. Ὡς Διογῆνες εὖ ποιεῖς συναλλαγῶν ἡμῶν.
 Καὶ γὰρ παροπαρῆσθαι τῶ σὺν εὖ, πῶ ἀληθῶς. Ἀλλ'
 ἐγὼ μὲν οὐκ ὄν τῆς τυραννίσι ἀφῆρησε ἀχ-
 θουσι, ὡς Διονύσιε ἀλλ' ὄν ἐλθῆς θερμάεις ἐν τῆ ἐλ-
 λάδι τῶ νῦν, καὶ παροπαρῆσθαι ἀπὸ τῶν ἐν Σικελίᾳ
 κακῶν, οἷς ἔδει σὲ ἀποθανεῖν, τριαῦτα ἐργαζόμενον
 Φαῦλα γλῶ καὶ θάλασσαν.

ΚΡΑΤΗΤΙ.

θ'

Ἐπιθύμειν σὲ πῶ οὐσίαν ἀπάσαι κατε-
 νεγκεῖν εἰς πῶ ἐκκλησίαν, καὶ παροπαρῆ-
 σαι τῆ πατρὶδι, καὶ εἶναι ἐν μέσῳ κηρύ-
 ζαι. Κράτης Κράτησι Κράτησι ἀφίησιν ἐ-
 λθῆσθαι. Ἡδὲ λέγει οὐδ' ὅτι τῆ δωρεῶ τὴς πάντας
 αἰ.

& illud non liquido respondisse progressus
 ad subsellium, decorē assideo, expectans i-
 pium. Dicebatur enim ad forum properaf-
 se. Et sanè nō multum interponitur tempo-
 ris, & reuertitur Dionysius: Ibi ego assurgēs,
 ipsum & compello, & dicendo superaddo:
 Quam non benè, Dionysi doces! Hic vero
 me sibi cōdolere ratus, q̄ regno excidif-
 set, & ob præsentē vitæ statū talia dixit: O
 Diogenes rectè facis, nostram vicem nobis-
 cum dolens. Et ego ipsi Non bene, adieci
 Haud dubiè. At ego non quod tyrannide
 sis spoliatus doleo, ὁ Dionysi, sed quod li-
 berè degas in Græciâ hoc tempore, & inco-
 lumis conferueris post illa in Sicilia mala,
 quibus te interiisse oportuit, tanta perpe-
 trantem mala terrâ & mari.

CΡΑΤΕΤΙ.

IX.

Adiui te vniuersam substantiam con-
 tulisse in concionem, & patriæ con-
 cessisse, & stantem in medio proclamaf-
 se: Crates Cratetis Cratetem dimittit
 liberum. Gauisos igitur hac donatio-
 ne ciues omnes, & cum stupore nos de-

I 5

mira-

ἄσπυς, καὶ ἀγαθὴ αἰὶμα ἡμᾶς τὸς τῶν τοιούτων ἀνθρώπων ποιητής· Ἐξελήσθη δὲ Διὸς πύργον Διόκλειαν ἅνθρωπον. Σε δὲ ἴππιστα μενον τίλ' ἡμέτερον κέρειν κωλύσει. Ἐνταῦθα μὲν οὐδ' ἐποιήσω σέ τόνου· ἴππ' δὲ τῆσδε δόσει πῆς ἐστίας καὶ ἀγαθῆ. Ἐπεὶ ἄπειρον ἢ περσεδοκῆσαι κρείττων ἐχθρῶν τῶν δόξων· ἀλλὰ Διὸς παχέων ἐπαύηκε. Ὅτι γὰρ σοὶ δεῖ περσε τ' ἀλλὰ σπασκῆσεως, καὶ χρονίζειν ἐνθά. μή εἰσιν ὅμοιοι σὸκ ἀσφαλές.

ΜΗΤΡΟ' ΚΛΕΙ.

ί.

Μὲν ἐπὶ τῆσδε ἐντλή, καὶ τῶν ὀνόματι, καὶ τῆσδε ἀιτητῆσδε Μιτροκλείς· ἀλλὰ καὶ ἴππ' τῶν αἰτεῖν ἀνθρώπων ἐσώθησθε. Οὐ γὰρ αἰχρόν· Βασίλεις γὰρ τῆσδε δυνάσει πύργον τῶν ἴππ' ἐπιγόμενων αἰτῆσδε χρέματα, σπασκῆσεως, ναῶς, σίτην καὶ οἰκάνοντες πύργον τῶν ἴππ' ἀφάρμακα, καὶ ἐμόνον πυρετῶν, ἀλλὰ καὶ Φρίκης καὶ λοιμοῦ· καὶ οἰερασθῆσδε τῶν παιδικῶν Φιλίματα, καὶ ἀπαφίματα. Τὸν δὲ Ἡρακλῆα πύργον τῶν ἀνασθητῶν Φασί καὶ ἴππ' λαμβανειν. Οὐ γὰρ περσε καὶ αἰτεῖν, οὐδὲ ἴππ' χρονίζειν ἀνθρώπων, ἀλλὰ ἴππ' τῶν σπασκῆσεως πάντων, ἐστὶν ἀνθρώπων ἐσώθησθε τῶν σπασκῆσεως ἐπὶ τῶν παιτεῖν Ἡρακλῆϊ δὲ Διὸς, καὶ ἴππ' αἰμαί.

miratos eiusmodi hominum effectores. Voluisse pinde Athenas transmittere; te autē ut qui nostram sententiam pernoscas, impedisse. Et hic equidem laudo te ob mentem: Ob donationem verò facultatum, etiam demiror: Cum citius quam expectassem superior euaseris opinionibus. Verum celeriter redi. Adhuc enim ad alia adsuofactio: ne tibi opus est. Et morari, ubi nullos habes similes, non satis tutum.

ΜΕΤΡΟΚΛΙ.

X.

Νon solum in præceptis, & nomine; & diata confidenter persevera Metrocles, sed etiam in poscendo homines salutaria. Neq; enim turpe. Reges sane & potentes, à suis subditis poscunt pecunias, milites, naues, commeatum; Et ægotante: à medicis remedia, non solum ad æstum igneum, sed & horrorem febrilem & pestem; Et amatores à pueris adamatis oscula, & contrectationes. Quin & Herculem etiā ab inanimatis robur sumfisse ferunt. Neque enim gratis poscere est, neq; ob viliorē remunerationem, sed potius in salutem omnium, ab hominibus quæ secundum naturam sunt.

& iij

ἀμείβεσθ' πολὺ κρείττονα ὧν λαμβάνεις αὐτῆς.
 τίνα πύκα; μὴ πρὸς τίμω ἀλήθειαν εἶναι σοὶ τίμω
 μάχῳ, τὸ πρὸς ὅσοντι, ἀλλὰ πρὸς τίμω δόξαν, ἢ
 πάντῃ μάχῳ, καὶ μὴ δέν σε ἐπείγῃ. καλὸν γὰρ τὸ ἐ-
 ἶσθαι, ἔο' πρὸς τῷ ριᾶντα πολέμου. Σωκράτης ἦ
 λεγε μὴ αἰτεῖν τὰς ἀπαρτίας, ἀλλὰ ἀπαρτεῖν. εἶναι
 γὰρ αὐτῶν τῷ πᾶν τῷ ὡς περ καὶ τῶν θεῶν. καὶ τὸ ἐ-
 παρτεῖν σωφρονεῖν ἐκ τῶν κυρίως μὲν ἀρχεῖν
 τῶν πάντων τὰς θεῶν· κρινὰ δὲ τῷ τῶν φίλων· φί-
 λον δὲ εἶναι τῷ θεῷ τὸν ἀπαρτεῖν. Αἱ τῷ τῶν φίλων
 πᾶσι δὲ.

ΚΡΑΤΗΤΙ.

ιδ'.

Καὶ τὰς ἀιδεμαῖτας τὰς ἐν τῇ ἀγορᾷ παρσιῶν
 αἰτῆ τῷ ἀλφίται. καλὴ γὰρ πρὸς ἡ τοιαύτῃ με-
 λέτῃ. Ἐν τῷ ξῆ γὰρ ἀνδράποισ ἀπαρτεῖται τῶν ἀν-
 δριᾶντων. καὶ ὅταν σε μάλλον Γάλλοις ἢ κιναιθρο-
 λόγοις μετὰ δίδωσι, μὴ θύμαζε. Ἰμᾶ γὰρ ἕκαστος
 πᾶν πηλοῖον. εἰσὶ γὰρ τοῖς πολλοῖς θρέσκοντες Γάλλοι
 καὶ μάλλον, ἢ φιλόσοφοι.

ΤΩΙ ΑΥΤΩΙ.

ιβ'.

Ὅτι πολλοὶ τὸν ἐδαίμονισμὸν, ὅταν μὲν σὺ το-
 μὸν ὄδον ἐπ' αὐτὸν φέρεσαι ἀκέρως ἴεν')

& in hoc idem facere cum Hercule Iouis fi-
 lio, & habere quæ retribuas, longe præcla-
 riora quam quæ acceperis ipse. Quæ hæc?
 Cum non contra veritatem tibi sic agenti,
 sed contra opinionem, cum qua ubique pu-
 gnas, licet nihil te cogat. Hæc n. consue-
 tudo (hæc) & contra talia bellum. Socrates
 verò dicebat: Non petere homines virtute
 præditos, sed reperere: Esse n. illorum omnia
 velut & Deorum; Et hoc conabatur collige-
 re ex eo, quod Dii rerum omnium sint Do-
 mini. Amicorum autem omnia sint com-
 munia. Porro Deo esse amicū virtute præ-
 ditum; Et proinde propria illos petere.

CΡΑΤΕΤΙ.

XI.

ETiam statuas in foro prætergrediens
 posce alimenta: pulchra etenim & hæc
 meditatio. Incidas enim in homines stupi-
 diores statuis. Et cum Gallis potius & tur-
 pissime loquentibus, quam tibi elargiun-
 tur, nihil admireris. Colit enim unusquisq;
 suum cognatum, Qui à multis probantur,
 Galli potius, quàm Philosophi.

ΕΙΔΕΜ.

XII.

MVlti Beatitudinem, cum quidem cō-
 pēdiosām viā ad illā ducētē audiūt fe-

καὶ περὶ ἡμῶν ὅτι φιλοσοφίαν. Ὅταν δὲ ὅτι
 πτωχὸν ἀφικωνται, καὶ αὐτῆς πτωχολογίᾳ
 θεάσωνται, ὡς οἱ ἐσθινοῦντες ὁπίσω ἀναχωροῦσιν,
 εἶτα μέμφοντά ποτε, ἐξ αὐτῶν τῆς μαλακείας,
 ἀλλὰ τῆς ἡμῶν ἀπειθείας. Ἐὰ οὐκ ἔτι μὲν ὅπως
 ἐσθῆδασαν, τῆς ἡδοναῖς συγκαθ' ἑαυτῶν. Καταλή-
 ψεται γὰρ αὐτὰς ζῶντας ἐχέειν, ὃν ἡμῶν διαβάλλου-
 σι πᾶσι, ἀλλὰ μείζονες, δι' ἐξ πᾶσι περὶ σφί-
 δελάειν αἰσχρῶς. Σὺ δὲ ἐπιμένε ἐν τῇ ἀσκήσει
 ὡσπερ ἡρῶν, ἔσθῆδαζε κατ' ἴσιν ἡδονῆ ἀνελκίσθη-
 σθαι, καὶ πόνω. Ἐπεὶ καὶ κατ' ἴσιν ἀμφοτέρω πολε-
 μῶν ἡμῶν πέφυκε, καὶ εἰς τὰ πρῶτα μὴ ποδίζειν. Ἡ-
 μῶν, διατὸ ἐπιτελεῖται αἰσχρῶς ἄλλο ὅδε, διατὸ δὲ σπουδῶν
 καλῶν ἀπὸ γὰρ τῶ φοβῶ.

Α' ΠΟΛΛΗΞΙΑΙ.

ιγ'

Απεθήμεν τὰ πολλὰ πτωχολογίαν βαρυνόντων,
 πίναντα μὲν διὰ χεῖρας ἐν ἄρτω τῷ κείλον ἐ-
 νοῦ ποτήριον δὲ, τῆς χεῖρας καὶ οὐκ ἐστὶν αἰσχρῶν,
 πὸν ἐπιστάτω εἰπὲν ὅτι πᾶσι ἴσιν ἐπὶ. οὐκ ἔδει δὲ
 πτωχολογίαν εὐχρηστοῦ ἔσθῆδαζε πτωχολογίαν πα-
 ρελθεῖν, ἀλλὰ περὶ σφίδεσθαι.

Α' Ν-

runtur quemadmodum & nos ad Philo-
 sophiam. Cum verò viam ingrediuntur,
 & eius difficultatem contemplantur, non
 secus ac languentes retto cedunt. Postea
 reprehendunt non suam ipsorum molliti-
 e, sed nostram stupiditatem. Permite igitur
 hos quidem ut studuerunt, voluptatibus
 confopiri. Inuadet enim illos viucentes non
 vnus, quem nobis calumniosè obiectant,
 labor, sed maiores, quibus omni ex parte in-
 feruiunt turpiter. Tu perseuera in exerci-
 tio: quemadmodum cœpisti, & enitere ex
 æquo voluptati repugnare, & labori: Cum
 etiam vtrumque nobis aduerfari contingat,
 & inprimis impedimento esse. Illa quid-
 e, eo quod ad turpia ducat: hic verò, quod
 ab honestis abducatur, timore.

ΑΠΟΛΛΕΞΙΔΙ.

XIII

DEposui multa illorum quæ peram ag-
 grauabant scutellam quidem, cum di-
 dicerim in pane cauum esse: Poculū verò,
 manus. Nequæ pudet preceptorem referre
 quod puer esset adhuc. Non enim decet in-
 uentionem vtilem propter etatem reiicere,
 sed recipere.

ANTI-

Με' μφη με τ' εν βίον, ως ε' π' απονον, ε' α' χα-
λεποτητα' ε' τω' ε' δ' ενος' επιτηδευσησ' μενον.
Ε' γ' ω' ε' κων αυ' τ' εν' επιτηδ' εν' α' γ' ω' σιν οι μιμ' ε' μενοι
με, μη τελον η' δυπα' ε' ις ε' εν' α'.

ΤΩΙ ΑΥΤΩΙ,

Ακ' ε' ω' λε' γ' αν' σε, μηδεν' με ποιειν' ε' τω' ε' δοξον δι-
α' πολω' κ' ε' βανα' φοροω' τα', ε' π' η' ραν' εξημ-
μεν' ω'. ε' γ' ω' ε' τω' μασ' ο' ν' μεν' ε' δ' εν' φημι' τ' ε' των, κα-
λον' ε' εκ' α' τερον' αυ' το' εν' απο' α' ε' ε' σσεως' ε' π' η' τηδευο-
μενον. ε' γ' ο' μονον' το' σω' μα' τ' η' λι' πο' τητι, α' λ' λ' α' κ' ε' τι' ω'
ψυχ' η' ω' σω' αυ' τ' ω'. * Ε' π' α' γ' γ' ε' λ' λ' ε' ο' ε' μ' εν' πολλ' α',
π' ε' α' π' η' εν' ε' μηδ' ε' π' α' δε' κ' ω' τα', α' λ' λ' α' α' μα' τ' ω' λε' γ' ω'
τ' εν' β' ιον' α' κ' ε' λα' ρον' ε' πα' ο' δ' ε' κ' εν' υ' ο' ε' ε', ο' δ' ε' ι' π' η' ρ' ω' μ' ω' ποιειν'
κ' ε' μαρ' τυρειν' μοι. Ι' σ' ω' ε' ι' σ' ω' ε' λ' η' ψ' η' με' λε' γ' αν' τ' ω' εν' Α'-
θ' η' ω' α' ι' ω' εν' δ' η' μον, η' τ' ω' εν' Κορ' η' ν' θ' ι' ω' εν' α' δ' ι' κ' ο' υ' ε' μ' ε' δε' τυ-
ρα' ε' τι' ω' ε' μαυ' το' ω' ψυχ' η' ω' φημι, λε' ω' ε' σ' κ' ε' σ' τι' λα' θ' ε' εν'
α' μαρ' ε' γ' ο' ν' ο' ν' τ' α'.

ΑΠΟΛΛΗΞΙΔΙ.

Ενε' τυ' χ' ο' εν' σοι' ε' π' ε' ι' οικ' η' σ' σε' ω' ε' κ' ε' χ' α' ρ' ε' ι' σ' ο' χ' η' με-
νω, κ' ε' χ' η' λ' ι' ω' εν' ε' τ' ε' α' σ' ο' μ' εν' ε' ω', ε' υ' ρον' ο' ι' η' σ' η' σ' η' εν' α'-
λε' ε'.

Reprehendis vitam meam, vt laborio-
sam, & ob difficultatem à nullo adfe-
ctatam. Ego verò mea sponte ipso intendo,
vt sciant imitatores mei, non omnino vo-
luptatibus indulgendum.

E I D E M

AVdio dicere te, nihil me facere admira-
bile, qui gestem duplex pallium, & pe-
ram alligatam. Ego verò mirandum nihil
dico horum; pulcrum verò vnumquod-
que horum, habitu exercitatum. Non e-
nim solum corpus tenuitate; sed & ani-
mam cum ipso. Polliceri quidam multa,
sed nec facere illa quæ par est, sed simul
verbis vitam consentaneâ exhibere. Quod
sane facere tento, & testimonium exhibe-
re mihi. Forte suspicaris me dicere Athe-
niensem populum, aut Corinthiorum in-
iustos testes. Meam ipsius animam dico,
quam non est vt celem peccans.

ΑΠΟΛΛΗΞΙΔΙ.

Conueni te de habitatione, & gratia
pollicitanti. Cochleâ verò cōspicatus,
Κ inueni

ΔΙΟΓΕ' ΝΟΥΣ.

ἀλευεινήν. Ἄπολλευσον ἐν τῆς ὑπερησίας, καὶ συγχαῖρε ἡμῖν τὴν Φύσιν εὐρίσκουσι.

ΑΝΤΑΛΚΙ' ΔΗ.

ἰς

Ἀκούω σε γράφειν περὶ ἀρετῆς πρὸς ἡμᾶς, καὶ τίς γνωρίμοις ἐπιγγέλλεσθαι διὰ τῆς γραφῆς πείθειν ἡμᾶς περὶ σε φρονεῖν τί. Ἐγὼ δὲ ἐδέξην τὸν τοῦ Τυνδάρου ἐπαινω τὴν εἰς τὸν οἶνον τὸ νηπειγὲς βαλεῖσθαι φάρμακον. ἔδει γὰρ αὐτὸ προσέγγκασθαι χωρὶς οἴνου. Οὐδε σε ὡς παρόντων ἡμῶν οὐδὲν ἐπέειξω ἀπαθῆς ἄξιον. Διὰ γραμμάτων δὲ ὑπολαμβάνεις ἡμᾶς πείσειν. Ἐγὼ σοι γράφειν ἔχω, ἵνα μὴ διὰ τῶν ἀψύχων ἡμῖν προσφωνήης, ἀλλὰ παρὼν αὐτὸς.

ΑΠΟΛΛΗΞΙΔΕ.

ἰη

Μηνόδωρον Φιλόσοφον παρεκάλεσάν με συστήσαι σοι Μεγαρικῶν νεοίσοι. Γελοιοπάτην σύστασιν. Ὅτι μὲν γὰρ ἀνθρωπός ἐστιν, ὅτι τῶν εἰκόνων εἴση. Ἐἰ δὲ καὶ Φιλόσοφος, διὰ βίου καὶ λόγου. Ὅ γὰρ καὶ ἡμᾶς ἀπαθῆος δι' ἑαυτῶν συνίσταται.

ΑΝΑ-

ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

77

inveni habitationē calidam. Absolutus igitur sis huius obsequii, & congratulare nobis naturæ inuentoribus.

ΑΝΤΑΛΚΙΔΑΕ.

XVII

Avdio te de virtute ad nos scribere, & familiaribus polliceri per illam scriptionem nobis persuadere, ut de te aliquid sentiamus. Ego verò neque Tyndari laudo filiam in vinum tristitiā depellens coniicientem Pharmacum. Debebat enim illud exhiberi sine vino. Necte, qui presentibus nobis nihil ostenderis virtute dignum: per literas verò persuaiurum te nobis existimas. Hæc tibi quæ scriberem habui, ne per inanimata nos compelles, sed presentis ipse.

ΑΠΟΛΛΗΞΙΔΕ.

XVIII

Menodorum Philosophum rogarunt me ut commendarem tibi iuvenes Megarici. Ridiculam commendationem! Quod enim homo sit, ex formâ cognoris. Si verò & Philosophus, per vitam & sermonem. Qui enim secundum nos virtute præditus, per se commendatur.

Κ 2

ΑΝΑ-

Πυθαγόρας ἑαυτὴν ἔλεγε Εὐφορβὸν γεγενημένον
 τῷ Πάνθου. Ἐγὼ δὲ νέον ἑμαυτὴν ἀπέβην ἀ-
 γαμέμενονα. Σκῆπτρόν τε γὰρ ἐμὲ ἐστὶ τὸ βῆκτρον, καὶ
 χλαμύς ὁ δίπλωτος τρίβων, ἢ δὲ πήρα πῶρθε δερ-
 ματὸς ἀλλὰ γὰρ ἀσπίς. Ἐὰν δὲ μὴ κερηκεμῶ,
 νέτω δὲ ἀγαμέμενων, γέρον δὲ ἀνθρώμην, ἐ-
 ψιλοκέρησε. Ταυτὰ γὰρ ἄξιον φρονεῖν καὶ λέγειν,
 πῶς τὸν αὐτὸς ἔφα λέγεται.

Μ Ε Λ Η Σ Ι Π Π Ω.

Ἡκούον σε λελυπῆσθαι, ὅτι τὰ ἀθηναίων τέκνα
 πωληγὰς ἡμῖν ἐνέτνε μεθύοντα, καὶ δεινά
 πάσχει· εἰ σοφία πεπαρωμένη. Ἐὐ δὲ ἰδὼν Διο-
 γένες μὲν ἐπλήθη σώμα ὑπὸ τῶν μεθύοντων.
 ἀρετὴ δὲ οὐκ αἰσχυρώθη. Ἐπεὶ μὴτε κοσμεῖσθαι
 πῶρκεν, μὴτε αἰσχυρῆσθαι ὑπὸ Φαύλων. Διο-
 γένης μὲν δὲ οὐχ ὑβρίσθη. Κακῶς δὲ ἔπαθεν ὁ ἀ-
 θηναίων δῆμος, ἐν ᾧ πνὲς ἐδοξάν ἀρετῆς ὑπε-
 ρδεῖν. Διὰ γὰρ τὴν ἐνὸς ἀφροσύλῃ κατὰ δὴ-
 μος

Pythagoras semet dixit Euphorbum na-
 tum Panthi: Ego verò iuuenem memet
 statui Agomemnonem. Sceptrum enim
 est baculus; & Chlamys duplex pallium.
 Pera verò iuxta pellis mutationem, scu-
 tum. Quod autem comam non alo; iuue-
 nis erat Agamemnon, senex verò factus
 rarioribus redditus est capillis. Talia enim
 dignum & sentire & dicere, ad, IPSE LOCUT-
 US est, dicentem.

Μ Ε Λ Ε Σ Ι Π Π Ο.

Avdiui te contristatum, quod pueri A-
 theniensium ebrij colaphos nobis in-
 fluxerint, & grauiter ferre, quod Sapientia
 à temulentis contumeliā passā sit. Benè ve-
 rè scias, quod Diogenis quidem percus-
 sum sit corpus ab ebbriis, virtus autem nul-
 lo probro adfecta, cum nec ornari soleat,
 nec dehonestari à malis. Diogenes igitur
 nulla iniuria adfectus: Indigna autem Athe-
 niensium populus passus in quo quibusdam
 visum virtutē despiceret. Propter vnium igitur
 stultitiā p̄ populos despicientes pereunt

Κ 3 consul-

μοις ἀφραίνοντες ἀπώλοντα, βουλευόμενοι τὰ
μη προσήκοντα, καὶ στρατευόμενοι θεῶν ἡρεμῶν.
εἰ δὲ * τὴν ἀρχὴν τὴν ἀπονοιαὶν ἔσησαν, οὐκ ἂν ὄπι
ταῦτα ἐχώρουν.

Ἄ Μ Υ Ν Α' Ν Δ Ρ Ω.

Γονεῦσι χάριτας ἔχει κτεον. ἐπεὶ φύσει γέγο-
νε ἔσονται. οὔτε τῆς ποιότητος ἢ μὲν γὰρ τῶν
σοικείων σύγκρασις αἰτία ταύτης. καὶ μὲν καὶ
τῶν κατὰ προαίρεσιν, καὶ βέλησιν ἔδεμια χά-
ρις. Ἡ γὰρ ἡμεῖσις Ἀφροδισίων ἐπὶ πρῶτα κολέ-
θημα, ἀπερ ἡδονῆς ἕνεκεν, ἐγνώσεως ὄπισθεν ἰ-
νεταί. ταύτας τὰς φωνὰς, ἐτῆς ἀπαθείας
προφήτης ἐγὼ δόξα φθέγγομαι, ἐναντίας τῷ τετυ-
φαιμένῳ βίῳ. εἰ δὲ ἴσιν εἶναι φαίνονται σκληροτέ-
ρα, φύσις αὐτὰς οὐδ' ἀληθεία βεβαιοί, καὶ
ἐβίος τῶν μη κατὰ ἴψον, ἀλλὰ κατὰ ἀρετὴν βί-
εῖται.

Α Γ Ε Σ Ι Λ Α Ω.

Εμοὶ τὸ ζῆν οὕτως ἢ ἀβεβαίον, ὡς μὴ πρῶτον
ἔσται παραμένειν ἕως τὴν ὄπισθεν ἡγεμονίαν.
Πῆρα δὲ ἱκανὸν αὐτοῦ ἰαμῶν. τὰ δὲ τῶν νο-
μιζόμενων θεῶν, μείζονα ἢ κατὰ ἀνθρώπους.
Ἐν δὲ μόνον ἐμαυτῷ βεβαίον σύννομα, τὴν
μετὰ

consultantes illa quæ minimè decent, &
militantes, vbi satius foret quiescere. Nisi
verò principatum animi vecordiam consti-
tuissent, non huc sanè processissent.

Α Μ Υ Ν Α Ν Δ Ρ Ο.

Parentibus gratiæ non habendæ, cum
natura fiant, quæ sunt. Sed nec ob qua-
litate: Elementorum enim mixtio causa
illius. Addo, quod illis quæ ex proposito
vel voluntate fiunt nulla habeatur gratia.
Etenim generatio res venereas sequitur,
quæ voluptatis, non generationis nomine
instituitur. Hasce voces, adfectuum vacui-
tatis antistes ego eloquor, contrarias inso-
lenti vitæ. Quod si aliquibus duriores vi-
dentur: Natura illas cum veritate confir-
mat, & vita illorum qui non secundum fa-
ctum sed virtutem viuunt.

Α Γ Ε Σ Ι Λ Α Ο.

Mihi quidem vita adeo incerta erat, vt
non crediderim permanfuram, do-
nec epistolam hanc scribo. Pera verò con-
ueniens ei penu. Illa verò, quæ sunt, qui ha-
bentur, Deorum, maiora sunt, quam secū-
dum homines. Vnicū verò solum certum

ΔΙΟΓΕΝΟΥΣ

μη γρησιν φθραν. ταυτ' οπισαμεν αωτος τε
 τας κενας ελωπιδας ιπαμενας περ σωματιου
 αποφυσω, κη σι πορα γγελω, μη πολειον αν-
 θρωπω φρονειν.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΩ.

Εταγελιζη μοι βασιλεα Μακεδωνων παρεδα-
 ζειν περ τιω θε αν ημων. Ευ η επαίησις πορο-
 ζεις τω βασιλει τας Μακεδονας. Τα ηδ ημεπερα
 ηδεις αβασιλευτα. Ιδεν η εμον τυπον μηδεις ως
 ξενον βουλε εδω. Ει η μεγαλα ειν Αλεξανδρ
 βίου κη λόγου βουλετα, λεγε αυτω, οη οσον εξ
 Αθλων εις Μακεδονιαν, εσθτον κη οκ Μακεδο-
 νιας εις Αθλωας.

ΤΩ ΑΤΤΩ.

Ει θελεις καλος κ αγαθος ημεδζ, απορριψας
 ο εχεις επι της κεφαλης ρακω, πορα ηρω
 πορο ημας. αλλ' ε μη διωηθης. κρατη ηδ απο
 των Ηφρασιων κη μηρων.

ΙΠΠΙΩΝΙ.

Πλεσκαλεις με ετοις ελαι σοι, οη ποτε εγνω-
 κα περ θανατου, κη ταφης, ως οκ αν τε-
 λει φιλοσοφω εσομεν, ει μη κη τω με-
 τα το ζω παρ ημων μαθεις. Εγω δε ικανον
 ηγω.

ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

80

mihī noui, post generationem mortem.
 Hac cum sciam, & ipse vanas spes volitan-
 tes circa hoc corpusculū flatu dissipō, & te
 admoneo ne maius quid homine sapias.

ALEXANDRO. Μ.

Nuncias mihī regem Macedonum de-
 fiderio teneri vidēdi nostri. Bene verō
 fecisti, attribuens regi Macedonas. Nostra
 enim nouisti nullius imperio subiecta. Vi-
 dere verō nostram formam nemo ut ho-
 spitam cogitet. Si verō particeps fieri Alexā-
 der vitę & sermonis cupiat, dic ipsi; Quod
 quantum Athenis in Macedoniam, tantū
 etiam ex Macedoniā Atheans.

E I D E M.

Si vis honestus & bonus euadere, abiecto
 quod habes in capite diademate, acce-
 de ad nos. Verum nequaquam poteris. De-
 tineris enim ab Hephæstionis femoribus.

HIPPIONI.

Ortaris me ut mittam tibi, quod-
 cunque de morte & sepultura statue-
 rim, quasi pfectus Philosophus nō futurus.

K 5 nisi

fama erat
 inuolūta. E.
 Αλεξανδρι
 εσθτον κη οκ
 φιλοσοφω
 εσομεν.

ΔΙΟΓΕ' ΝΟΥΣ.

ἡγούμαι, τὸ καὶ ἀρετὴν καὶ Φύσιν ζῆσαι, καὶ
τούτ' ἐφ' ἡμῖν εἶναι. Ὡσπερ δὲ τὸ περὶ τῆς χυέ-
σιαις ἔρως κεχώρηται τῇ φύσιν· οὕτω καὶ μετὰ τὸ
ζῆν ἄπειρεπιπλόν τῆς αὐτῆς· αὐτὴ γὰρ, ὡς ἐχθρή-
σε, καὶ διαλύσει. Μηδὲν δὲ ἐυλαβηθῆς, ὅπως
ποτέ ἀναίδητος ᾧ. Ἐγὼ γὰρ γὰρ ἐγνωκα, ἀπὸ πνεύ-
σαντί μοι ἔρως τεθῆναι τὸ βιάκτρον, ἵνα τὰ δε-
κέν τῶν λημμένων ζῶα, ἀπολαύνομι.

ΚΡΑΤΗΤΙ.

Μεμνησο, ὅτι τῆς πένιας τὴν ἀρχὴν ἔδωκά σοι·
διὰ εἰς, καὶ περῶ, μήτ' αὐτὸς ταύτην ἀ-
ποθέσθαι, μήτε ὑπ' ἄλλ' ἀφαιρηθῆναι αὐτήν.
Εἰκὸς γὰρ τῆς ἐν θήβαις ἐκπεσελθεῖν σὲ, πάλιν κα-
κοδαμονίζοντας. Σὺ δὲ τὸν τρεῖβωνα λεοντὴν
νόει· τὰ δὲ βιάκτρον ρόπαλον, τὴν δὲ πῆραν γῆν καὶ
θαλάσπιαν, ἀφ' ἧς τρέφῃ. οὕτω γὰρ Ἡρακλει-
ονήθιανασαί σοι φρόνημα, ἔ πασης τύχης κρείτ-
την. Ἐν δὲ σοι τῶν θερμῶν, ἢ ἔ τῶν ἰσχυρῶν περῶ,
καὶ ἡμῖν πέμπε.

ΑΝΙΚΕΡΙΔΙ.

Λακεδαμόνιοι καὶ ἡμῶν ἐψηφίσαντο, ὡς μὴ
τῆς Σπάρτης ἐπιβαίνομεν. Ἀλλὰ σὺ γε μη-
θεὶ ἐν ἐυλαβηθῆς· ὄνομα γὰρ κέρησαι κωμισμῶ.
ΕΞΙ

nisi & illa quæ post vitam erunt. à nobis di-
diceris. Ego verò latius duco, secundum
virtutem & naturam viuere, & hoc nostri
esse arbitrii. Vt autem quæ erant ante gene-
rationem, cesserunt naturæ: sic illa etiam
post vitam ei subiicienda. Illa enim vt ge-
nuit, sic & dissoluet. Nihil verò sollicitere,
quocumque modo sine sensibus fuero. Ego
igitur statui, cum expirauit mihi apponi ba-
cillum, vt quæ nocitura videntur animalia
abigam.

C R A T E T I.

Μemento quod paupertatis imperium
tibi concesserim in vita, & enitere, ne-
que ipse illā deponere, nec ab alio illā auferre.
Verisimile n. Thebanos vndiq; te circū-
dare, iterū intēperiis agitato. Tu verò pal-
liū Leoninā existima, baculū verò clauam,
peram verò terrā & mare, à quibus nutriris.
Sic enim Herculeam tibi concitaueris cō-
fidentiā, illāq; omni fortuna sublimiorem.
Si verò lupinorū aut aridarum ficuum tibi
quid reliquum, & nobis mitte.

ΑΝΙΚΕΡΙΔΙ.

Λacedæmonii cōtra nos sententiā tulerūt,
vt ne Spartam ingrediamur. Verū tu nihil
perturberis: Nomine enim canis vteris.
Deliri

Ἐξελείητοί γε μέν, οἱ μὴ νοσοῦντες, ἀ δοκοῦσιν ἀ-
σκεῖν ὑπὸ ἑμοῦ μόνου κατορθοῦσθαι. βίου τε γὰρ λί-
τότητα οὐκ ἴδω, εἰ τις ἑμοῦ μᾶλλον εὐρηκεν ἵπο-
μοίω τε των δεινῶν πῶς ἀν καυχῆσθαι. Διογῆρους
Φανέντ' ὅς· ἀ κέ λουθη γοῦν καὶ ταῦτα τούτοις. ἀ-
τήχισον δοκοῦντες δι' ἀδρεῖαν οἰκῆν πύλωσπιρτίω,
ἀφύλακτον πύλωσπιρτίω τοῖς παῖσι ἐκδεδώκασι
μηδένα κατ' αὐτὸν βοηθὸν ἐπιστήσαντες. Φοβεροί
οὐ τοῖς ὁμόροις Φανέντες, ὑπὸ τῶν ἐν αὐτοῖς νο-
σημάτων πολεμοῦνται. Ἐξελαινέτωσαν οὐ πύ-
λωσπιρτίω, ἀφ' ἧς μόνης διώκται ἂν ἐρῶσθαι ἡ ψυχὴ,
καὶ τῶν νοσημάτων ἀπὸ πύλωσπιρτίω.

ΔΙΟΝΥΣΙΩΝ.

Ἐπειδὴ δεδοκῆ σοι ἐπιμελεῖσθαι πειθήσασθαι ἑ-
αυτῶν, ἐπιμελεῖσθαι σοὶ ἀνθρώπον, οὐδὲν, μὰ Δία,
ἀρεσπῶν καὶ Πλάτωνι ὁμοίων, ἀλλ' ἓνα τῶν ἀ-
θλιώτων περὶ δαγῶν ἐξ ὧν ἔχω· δριμύτατα μὲν
βλέποντα, ὀξύτατα δὲ βαδίζοντα, σκύτος ἢ ἀλ-
γυότατον φέροντα. Ὅς σε, μὰ Δία, ἐπιτερεῖ ψει, τὸ
μὴ κατ' ὄραν ἀναπνεῖσθαι, καὶ πρῶτὸν ἐγείρεσθαι,
πύλωσπιρτίω φοβῶν καὶ δειμάτων ἐν οἷς ὧν εἶναι τί μᾶλ-
λον Δία τῆς δουροφόρου, ἢ τῆς ἀκροπόλεως πύ-
λωσπιρτίω δεικνύσασθαι αὐτῶν, δι' ὧν μόνων αἰεὶ πύ-
λωσπιρτίω. καὶ σοὶ δὲ ὅσων μᾶλλον καὶ πλείω καὶ μείζω
κατασκευάζη, πλείους καὶ μείζους δουροφίας καὶ
δειμάτα πύλωσπιρτίω δουροφίας.

Χάν-

Deliri profecto, qui non intelligunt illa quæ
maximè curare videntur. à me solo instau-
rari. Victus enim tenuitatem non scio an-
ante me quis potius inuenerit. Tolerantiam
verò terribilium, quis iactauerit Diogene
præsentē? Consentanea igitur & hæc illis.
Videri volunt muris non cinctam ob forti-
tudinem inhabitare Spartam; & incustodi-
tam animā adfectibus exponūt, nullū ipsi
adiutorē sciētes. Terribiles igitur vicinis vi-
si, à morbis, q̄ in semetipsis, oppugnāt. Pro-
inde virtutē fecētur, à quā solā poterit ani-
ma benè habere & ab ipsis morbis liberari.

ΔΙΟΝΥΣΙΩΝ.

Si quidē visū esset tibi, curā tui ipsi^o habēdā
miseri tibi hominē, Nihil p̄ Iouē Aristip-
po vel Platoni similē, sed quēpiā qui Athe-
nis, pedagogorū, quos habeo: Acutissimē
quidē vidētē, velocissimē a. eūtē coriū a. af-
perrimū gerentē. Qui te p̄ Iouē affluet, nō
ad horā quiescere, & manē excitari, libe-
rās te à timore & terrore, in quib^o cōstitur^o
fatius putas p̄ satellites, & arcis munitio-
nem ab ipsis disīngi: per quæ sola semper ad-
sunt. Et tibi quo magis & plura & maio-
ra comparaueris. hoc plures & maiores an-
gustia, & terrores animum inuadunt.

Omnia

πάντα ἐν ταύτῃ περιουσίᾳ, καὶ θάρσος ἐμπιή-
 σας δόσησιν τῆς μαλακειας. Τί γὰρ ὄφελος ἀν-
 δρος μη κλυθεῖς; ἔστι δὲ τοι αὐτὸ τὰ τοῦ θελοῦ,
 οἷς μετὰ θύρας βίης παρεσκευασται. Ἐως ἐν ταύ-
 τας σὺ τῆς συνεισίας ἔχεις, τότε ἀνήσει σὲ τού-
 των ἢ τῶν κακῶν. Ἐὰν δὲ τὸν ἐξωμῶ λάβῃς,
 ὅς σου τῆς πλευρας δασκαλίῃ, καὶ παύσῃ δει-
 πῶν μαγειρικῶν, ἐν ὁποῖοις δὲ καὶ αὐτὸς δια-
 πῆται τροπῆς, καταστήσῃ σε, σωθήσῃ ὡς δέλαιον.
 Νυνὶ δὲ τοιούτους εὐρηκας ἀνθρώπους, οἱ αὖ μά-
 λιστα σὲ διαλυμαίνονται καὶ διαφθείρουσιν. Οὐ
 γὰρ ὅπως ἀγαθὸν παρασκευάσωσιν, ἀλλ' ὅ-
 πως δειπνήσωσιν τε σκοπῶσι, καὶ ὅ, τι κερδαίνωσι
 ζητήσιν, οὐδὲν ἀφαιρέμενοί σου τῶν ὑπαρχόν-
 των κακῶν, ἀλλὰ τῶν ὄντων ἀφαιρέμενοι, καὶ
 προσηλασθέντες τῶν εὐκείων. Καὶ ἔτιως ἀ-
 ναίδητος εἶ, ὡς ἐκεῖ ἐκείνο ἀκέραιος, οὕτως ἐν μέ-
 σω καὶ παντὶ ἡλικίᾳ τῆς ἐλευθερίας λεγόμενον.

Ἐσθλῶν μὲν γὰρ ἀπ' ἐσθλα μαθήσεαι, ἣν δὲ
 κακοῖσι

Συμμισηγῆς, δόπολεις καὶ τὸν ἐόντα νόον.

Ἄν σοι ἕδεν βαρύτερόν ἐστι, τῶν πατρῶων καὶ
 τυραννικῶν τρόπων, οὐδὲ ἐστίν, ὅτι σε αἰεὶ ἄλλο μάλα
 λαὸν δόπολυσιν. Ἀλλ' οὔτε ἀνθρώπων δύνη ἐ-
 ξευρῆν ὅτι τούτῳ, ὅστις σὲ ἀποστήσει, ὡς
 περ τῆς ἱερᾶς νόσος καλεσμένης τῆς τυραννίδος.

Ἀπαν

Omnia igitur hæc amputabit, & cōfidentia
 inferens à mollitie separabit. Quis enim v-
 sus hominis non liberi? Est verò hoc ipsum
 servitus (illorum) quibus cum timore vita
 instituta est. Dum igitur hæc tu cōversationes habueris, nihil te horum relinquet
 malorum. Vbi verò ex omeum nactus fue-
 ris, qui tua latera perpurget, & cessare faciat
 à coenis coquinariis: in quibus verò ipse
 victus rationibus alitur, constituerit te, ser-
 uabere, ô miser. Iam verò eiusmodi inveni-
 sti homines, qui maximè te lædant & per-
 dant: Neq; enim vt boni quid efficiant,
 sed vt epulentur spectant, & q̄ lucentur
 querunt, nihil adimentes tibi illorū quæ
 habes malorum, sed auferentes ea quæ ha-
 bes, & abolentes rectos & genuinos mores.
 Et vsque adeo stupidus es, vt neq; illud au-
 dias, quod sic in medio Græciæ, & vbique
 dicitur:

Ναμῶ, bonos inter bona discas, inq; malorū

Turba mox perdes quod tibi mentis erat.

Et sane nihil tibi grauius est, ô miser, pa-
 ternis & tyrannicis moribus, nec est aliud
 q̄ te semper magis p̄dat. Sed nec hominem
 inuenire potis es in hoc, qui te auertat tanq̄
 à sacro morbo, qui tyrannis appellatur.

Omnia

ἅπαντα γὰρ ποιεῖς ὅπου ἀνθρώπου μωρό-
 μεν ποιοῖ. Μόνος δὲ ἄπιστος τούτου σω-
 θήσῃ ἄν. ἀλλ' οὔτε οἰσωόντες ὀρθῶσιν ἴσον τὸ
 κακὸν ἔχεις· οὔτε αὐτὸς αἰδάνη, οὕτως ἐκπολλ-
 λὸς τέ σου, καὶ σφόδρα ἤπαι ἡ νόσος. Σκύ-
 τος οὐκ οἶσται, καὶ δεσπότου· οὐχ ὅς σε
 θαυμάσει καὶ κολακίσει, ὃς ὑπὸ γε τιοῦ-
 του ἀνθρώπου πῶς ἂν τις ποστέ ὠφελήθῃς;
 ἢ πῶς ὁ τοιοῦτος ὠφελήσεται; εἰ μὴ ὡ-
 σπερ ἵππων ἢ βοῶν κολαζοῖτε ἅμα, καὶ σω-
 φρονίζοι, φρονίζοι τῶν δεόντων. ἀλλὰ σύ γε πύ-
 ρρον ἤκεις ἀφθονῶς. οὐκοῦν ἀναγκαῖον το-
 μάς τε, καὶ καύσεις, καὶ φαρμακείας ποιῆ-
 σθαι. σὺ δὲ ὡσπερ τὰ παῖδια πῆππους τινάς,
 καὶ ἕλθεις ἐσηγάγῃ, καὶ σοι φασί· δέ-
 ξαι τέκνον, ἔγχρῃ, εἴ τι με φιλεῖς, μικρὸν ἔ-
 τι, μόνον τοῦτ' ἐσθ' ἄραγε. εἰ οὐκ οἶσται ἅπαν-
 τες καὶ πᾶσι σωελθόντες κατηρώντο, ὅσοι ἂν
 συμφορώτεροι τῇ νόσῳ ἐπείσῃς. ἀλλὰ τε
 οὐ γὰρ μήποτε σὺ ἐβλήθῃς πρὸ τῶν σῶων
 ἐπιτερώων· ἀλλ' ὡσπερ πρὸ βατον, ὅσοι ἀνδραγαθῆς
 τῶν ὀρέμων. ὅσοι ἐστὶν οὐκ οἶσται οὔτε χαίρειν, οὔτε ἐρ-
 ρῶσθαι, ὡ φίλτατε.

ΤΟ ΙΣ

Omnia enim facis, quæcunque homo fu-
 riosus faceret. A solo autem hoc ubi desti-
 teris, seruabere. Sed neque familiares tui vi-
 dent quantum mali habeas, neque ipse sen-
 tis: sic ex longo tuus & validè radices egit
 morbus. Flagro proinde tibi opus, & domi-
 no: Non qui te admiretur, & adsentia-
 tur. Etenim ab eiusmodi homine quomo-
 do quis vnquam vtilitatem coeperit? aut
 qui eiusmodi profuerit cuiquam? Nisi vel-
 ut equum & bouem, castiget simul, & ad sa-
 nam mentem reducat, & de necessariis pro-
 spiciat. Sed tu longius processisti corrup-
 tionis. Quare opus sectiones, vstiones
 & medicamenta adhibere. Tu verò tan-
 quam pueri auos quosdam & nutrices in-
 troduxisti, & tibi dicunt: Accipe pue-
 rule, infunde, si me amas, parum ad-
 huc, hoc solum comede. Quare si v-
 niuersi & singuli conuenientes diris te
 deuouerent, nulla morbo profutura
 conficeres. Verum tu nunquam
 volueris folium ficum comedere: sed
 tanquam ovis non abstineris à matura-
 ris fructibus. Ac proinde nunquam
 tibi licuerit vel gaudere, vel valere,
 ὁ ἀμικε.

L

ILLIS

ΤΟΙΣ ΚΑΛΟΥΜΕΝΟΙΣ
Ἑλλησιν, οἰμώζειν.

Υπάρχει δὲ τοῦτο ὑμῖν καὶ ἐγὼ μὴ λέγω.
Ὅντες γὰρ ταῖς μὲν ὄψεσιν ἄνθρωποι, ταῖς
δὲ ψυχαῖς πῆθηκαί, προσποιῶσθε πάντες, γινώ-
σκετε δὲ οὐδέν. Τοιγάρ τινι πμωρεῖται ἡμᾶς ἡ
Φύσις. νόμους γὰρ ὑμῖν αὐτοῖς μηχανη-
σαίμενοι, μέγιστον καὶ πλείον τιφον ἐξ αὐτῶν
διεκληρώσασθε, μάρτυρας τῆς ἐμπεφυστωμέ-
νης κακίας λαβόντες. Καὶ εἰδέποτε ἐν εἰρήνῃ,
ἀλλ' ἐν πολέμῳ τὸν ὅλον βίον καταγρησάτε· κα-
κοὶ κακῶν ἐπιπίδειοι ὄντες. Ἐπὶ μικρῶν μαλα-
κώτερον ἰμάλιον ἴδητε ἔχοντα, ἢ κεραμαῖον πλέ-
ον, ἢ ἐν λόγῳ δριμύτερον, ἢ μάλλον πεπαιδευ-
μένον. Οὐδέν γὰρ διακρίνετε ὑγιᾶ λόγῳ, ἀλλ'
εἰς ἐκείνα, καὶ ἐνδοξα, καὶ πιθανὰ κατολιδοῦ-
νοντες, πᾶντα μὲν αἰλιάσθε, οὐδέν δὲ οἴδατε,
οὔθ' οἱ πρόγονοι ὑμῶν, οὔθ' ὑμεῖς, ἀλλ' ἴσως
ἀγνοίας καὶ ἀφροσύνης καταπωμαίμενοι σρεβλιᾶ-
σθε, καλῶς ποιῆντες. Μισοῖ δὲ ὑμᾶς ἔμόνον ὁ
κύων, ἀλλὰ καὶ Φύσις αὐτή. Μικρὰ μὲν γὰρ εὐ-
φραίνεισθε, πλείω δὲ λυπῶσθε, καὶ πᾶσι τῶν
γῆμαι

ILLIS QUI VOCANTVR GRAECI,
Panaes.

Adfunt verò vobis illae, licet ego non
imprecer. Cum enim sitis facie quidē
homines, animis verò simii, omnia simula-
tis, intelligitis verò nihil. Proinde punit vos
natura ipsa. Leges enim cum vobismet-
ipsis tuleritis, maximam & plurimam inde
superbiam fortiti estis, cum testes intume-
scētis malitię assumferitis. Et in pace nun-
quam, in bello verò totam vitam consene-
scitis: Mali malè officiosi, si quem paullo
molliorem vestem videtis habentem, aut
pecunię plusculū, aut in sermone acutio-
rem, aut paullo magis eruditum. Nihil e-
nim diiudicatis sanā mente, sed ad verifi-
milia, plausibilia, & probabilia delabentes,
omnia quidem reprehenditis, cognoscitis
verò nihil, neque maiores vestri, neque vos
ipsi, sed ab inscitia & vesania delusi tor-
quemini, & illud quidem rectè facientes.
Odio autem prosequitur vos, non solum
Canis, verum & natura ipsa. Exiguum enim
tempus gaudetis, multum verò doletis,
& antequam ducatis uxorem, & cum
duxistis

γῆμαι, καὶ γῆμαιντες ὅτι ἐγῆματε, ὅντες ἐξώλειε
καὶ δυσαίρετοι. Ὅσας δεκά ὄντας ἀνδρας ἀπεκλή-
νατε, τοὺς μὲν ἐν πολέμῳ πλεονεκται ὄντες,
τοὺς δὲ ἐν καλῆ μὲν εἰρήνῃ, αἰτίαν ἐπέεγοντες;
Οὐκ οὖν πολλοὶ μὲν ὅππῃ τῶν γεωργῶν κρέματα,
πολλοὶ δὲ ἀπὸ τοῦ δήμου ἀποσφαγμένοι· ἕτεροι δὲ
Φάρμακον πίνοντες· οἱ δὲ δημοσίᾳ ἐπὶ τοῦ τροχῆ,
δηλοῦσι ἀδικεῖν δόξαντες εἶναι. Πότερον ἐν ἐπι-
χειρήσει αἰ κακαὶ κεφαλαί, παιδεύσει τῆς
ἢ ἀπεκλῆσαι; νεκρῶν μὲν ἡμῖν ἑδεμία δὴ πᾶς
χρεία ἐτύχχανεν εἶσαι, εἰ μὴ ὡς περ σάρκα εἰδί-
ειν ἐμίλλομεν· Ἀνδρῶν δὲ ἀγαθῶν πάντας δὴ-
πε εἶσαι, ὧ κακαὶ κεφαλαί. Ἀγραμμά-
τους μὲν καὶ ἀμύσους παιδεύετε γράμματι τῶ
καλῆ μὲν Μυσικῶ· ἵνα ὑπάρχωσιν ὑμῖν, ὅπο-
τε ἡ χρεία τούτων. Ἀνδρας δὲ ἀδίκους, διὰ τῆ
ἐ παιδεύσαντες χρῆσθαι τούτοις, ὅποτε ἡ
χρεία δικαίων; ἐπεὶ καὶ ἀδίκων χρείαν ἔχετε,
ὅππῃ βούλησθε ἀφελῆσθαι πόλιν, ἢ στρατόπε-
δον. Καὶ εἶπω μέγα τῆτο. Ἀλλ' ὅταν μετὰ
βίας πράσῃτε πᾶ καλῶν καὶ κρείσσονα λεηλατῆ-
μενα πάρεσιν ὄραν. Καὶ οἷς μὲν, ὧ κακαὶ κεφα-
λαί, ἐπιχειρήσετε, τῆτους ἀδικεῖτε, καὶ τοὶ αὐτοὶ
μείζονος

duxistis quod duxeritis, omnino deplorati,
& morosi. Quantos verò & quales viros
occidistis, hos quidem in bello tanquam a-
uari: illos verò, in ita appellatâ pace, crimen
imponentes. Hinc multi quidem in cruce
dependēt, plurimi verò à populo iugulati,
reliqui venenū haurientes, alii verò publicè
in rotâ pœnali. Scilicet iniusti esse visi. Vtrū
igitur præ manibus sumendū erat, ὁ deuota
capita, Corrigere alios, an interficere? Et
mortuorū quidem nullus vnquā vobis vsus
fuerit, nisi tanquā victimarū carnes. edere
voluerimus: Virorū autē bonorū omnino
vtiq; vsus fuerit, ὁ facerrima capita. Indo-
ctos quidē & Amisos docetis elemēta quæ
appellātur Musica, vt illorū copia vobis sup-
petat, si illis opus sit: Iniustos verò viros, cur
nō instituitis, vt vtamini illis, si quādo opus
est iustis? Cū iniustorū etiā vsum habeat-
is, vbi volueritis diripere urbem, vel exer-
citurum. Et non dum magnum hoc. Sed
vbi cum violentia omnia agitis, hone-
sta & optima vim pati videre est. Et
in quos quidem, ὁ nefanda capita, inci-
ditis, illos iniuriâ adfcitis, quamuis
ipsi maiori digni pœna. Et in exercitiis.

μείζονος ἡμωρίας ἀξιοὶ ὄντες . Ἐντε γυνω-
 σίοις , ὅταν ἢ τὰ καλέμενα ἔρματα , ἐοδίετε ,
 πίνετε , μεθύετε , πωροσίας περαίνετε , ὅν τῶν
 ἐπισημίων περαίνετε , πωροδικωπαθεῖτε . Ἀσε-
 βεῖς ὑμεῖς ὅτι καὶ κρύφα , καὶ φανερώς ποιεῖτε
 ταῦτα . Οὐδὲν μὲν μέλει τῶ κυνι , ὑμῖν δὲ παύ-
 λα ἰάδε ὀπιμελήεσι . Καὶ ὅπερ κύνας ἐργεῖε βίε
 Φυσικῆ , πῶς εἰς αὐτὰς ὅσα καὶ πλημμελήσετε
 καὶ γὰρ μὲν ὁ κύων τῶ λόγῳ , ἡ δὲ φύσις τῶ ἔργῳ ,
 ὁμοίως πάντας ὑμᾶς ἡμωρεῖται . Ὁμοίως γὰρ
 πᾶσιν ὑμῖν θάνατος ὀπιπρέμαται , ὃν ὑμεῖς φο-
 βεῖσθε καὶ παλλάκις * Εἰ δὲ πτωχὸς ὑγαίνουσι
 δι' ἐνδειαν , πτωχίσι δὲ νοσῶντας δι' ἀκραισταν
 τῆς δυσυχῆς γαστρός . Καίτοι χαρίζεμενοι τε-
 τάρτε τοῖς ὀλίγον . Ἐ γὰρ ἀεὶ ὄηλε χρόνον ὑφ'
 ἡδονῆς , μεγάλας καὶ ἰσχυράς ἀναποδεικνυμέ-
 νης ἀλγηδόνας . Καὶ πότε ἐδὲν ὠφελεῖ ὑμᾶς ,
 ἔτε οἰκία , ἔτε ἐν ἀύτῃ κωνόκρανα , ἀλλ' ἐν τῆς
 χρυσῆς καὶ ἀργυραῖς κλίταις κασιανέμενοι
 σρεβλεύετε καλῶς ποιῶντες . Οὐδὲ σκουρο-
 ποιῶσθε δύνασθε , ἵνα τὰ τῶν ἀγαθῶν λείψανον
 μετὰ τῶν λαχαίων καὶ αὐθαγῆς , κακῶν κα-
 κῶν ὀπιπτήθεοι ὄντες . Ἀλλ' εἰ νῦν ἔχετε , ὥσπερ ὅτε
 ἔχετε , ἐὰν μεθύετε , Σωκράτειτε τῶ σοφῶ πεισθέν-
 τες κάμοι , ἢ σὺμπαιτες φρονεῖν μάθετε , ἢ ἀπάγ-
 χεσθε . Οὐ γὰρ δυνατὸν εἶναι ἄλλως ἐν τῶ ζῆν ,
 εἰ μὴ

cum sunt Mercurialia ita dicta, editis, bibi-
 tis, inebriamini, conuenticula conficitis, ex
 contrariis concluditis, causas agitis. Impii
 vos quidem quod & clam, & palam facitis
 hæc. Et horum quidem nihil curæ est cani:
 Vobis autem omnia hæc curæ sunt. Et ubi
 Canes à naturali vitâ prohibetis, quæso quo-
 modo in illos non delinquitis? Et ego qui-
 dem Canis nomine. Natura verò re ipsa om-
 nes vos punit. Similiter enim omnibus
 vobis mors imminet, quam vos & sæpissi-
 mē petimescitis. * Si verò mendicos bene-
 valentes propter inopiam, diuites verò æ-
 grotos ob incontinentiam infelicitis ventris.
 Quippe gratificantes ipsi, breue tempus fau-
 ces colluitis voluptate, maximos & graues
 vicissim demonstrante cruciatu. Et olim vo-
 bis profuerit, neq; domus, neq; in ipsâ colū-
 narū summitates, sed in aureis, & argenteis
 cubiculis decubentes, torquemini, & rectè
 illud quidē; nec sedes habere potestis, licet
 bonorū reliquias cum ipsis oleribus deuor-
 etis, mali malè officiosi. Verum si mentē
 habetis, vt non habetis, cum ebrii estis, So-
 crati sapienti, & mihi obedientes, aut
 omnes sapere discite, aut vos suspen-
 dite. Neque enim aliter viuere fas est, nisi

εἰ μὴ θέλετε ὡσπερ ἐν συμποσίῳ, ἕως ἀν ὑπερπί-
 οντες, καὶ ὑπερμεθυσθέντες, ὑπὸ ἰδιόζῳ καὶ
 σροφῶν συνεχόμενοι, ὑφ' ἐτέρων ἀγεσθαι, καὶ μὴ
 αὐτοὶ δύνασθε σωθῆναι. Σπυταλῶσι δὲ ὑμῖν κ' ἐν-
 θυμαμενίε, ὅσα τ' ἀγορᾶ ὧν δεσπότη λέγεσθε εἶ-
 ναι. ἔρχονται οἱ κρινῶ δῆμιοι, οὓς ὑμεῖς καλεῖτε
 ἰατροὺς, οἷς ἂν ὄππ' τὴν γαστέρα ἐπέλθῃ, ταῦτα
 λέγεσι καὶ πράττεισι. Οὗτοι δὲ καλῶς ποιῶντες, ἴε-
 μνισί κ' κείρισι, καὶ δεσμέυεσι, φάρμακά τε διδά-
 σσι, καὶ ἔσω καὶ ἔξω τῆς σώματος. Καὶ εἰάν ὕγια-
 σθῆτε, καὶ τοῖς καλεσμένοις ἰατροῖς χάριν ἔχητε.
 Ἀλλ' ἐὰν ὕγιασθῆτε, τοῖς θεοῖς φατέ δὲ ἔχειν
 χάριν, εἰάν δὲ μὴ, τοῖς ἰατροῖς ἐγκαλεῖτε. Πλεῖ-
 ον δὲ ἐμίγη πᾶρεσι τ' εὐφραίνεσθαι τῆς λυπεῖσθαι,
 καὶ τ' εἶδεναι, τοῦ ἀγνοεῖν. Διετέλεσα γὰρ ἐν-
 τυγχάνων Ἀνισθῆναι τῷ σφῶ. Ὁς μόνος τοῖς εἰ-
 δόσιν αὐτὸν διείλε, καὶ τοῖς ἀλλοτρίοις τοῖς ἐκ εἰ-
 δόσι φύσιν λόγων, ἀλήθειαν ἐπαρίβην. Οὐδὲν
 φροντίσας κνωδάλων νηπίων, μὴ ὄπισθ' ἀμέ-
 νων, ὡς εἴρηται ἐν ὄπισθ' ὀλῆ, λόγους κρινός.
 Βαρβάρους δὲ ἔστιν ὀμῶζειν λέγων, ἕως ἀν ἑλλη-
 νιστὶ μαθόντες, ἑλληνας ἀληθινὰ γένησθε. Νῦν μὲν
 γὰρ πολὺ χαρμῆσεροὶ εἰσιν οἱ καλεσμένοι βάρβα-
 ροί, κ' τόπων ἐν ᾧ εἰσὶ καὶ τρέπω. Καὶ οἱ μὲν καλε-
 μενοὶ ἑλληνας φρασεύεσι ὄππ' τ' ὕς βαρβάρους. οἱ δὲ
 βάρβα-

volueritis tanquam in conuiuio, dum ultra
 modum bibentes, & inebrietati, ab oculo-
 rum vertiginē & torminibus correpti, ab a-
 liis duci, vbi vos ipsos saluare non potestis.
 Deliciis verò perdunt vos, quamuis ani-
 maduertentes, omnia bona, quorum do-
 mini dicimini esse. Veniunt postea cōmu-
 nes carnifices, quos vos appellatis medicos,
 quibus quicquid in ventrē incidit, illud dicūt
 & faciūt. Hi verò rectē faciētes, secāt, vrunt,
 & ligāt, remediaq; adhibēt intra & extra cor-
 pus. Et cū cōualefcitis, non, qui ita dicūtur
 medicis gratiā habetis; Sed vbi melius habe-
 tis, Diis habendā esse gratiā dicitis: Sin verò
 minus, medicos incusatis. Plus verò mihi
 licitū gaudere, quàm dolere, & scire quàm
 ignorare. Perfeci n. incidēs in Antisthenē
 sapiētē. Qui sol⁹, & qui norāt ipsū, explicuit,
 & alienis qui nō norāt naturā verborū, veri-
 tatē nō pterit; Nihil morat⁹ bruta stupida, q̄
 nō norūt (vt in Epistolā dicitur) sermones
 Canis. Barbaris verò poenas cōprecor, do-
 nec Græcè discētes, Græci verè euadant.
 Nunc etenim profectò longè sunt vr-
 baniores, dicti Barbari, & loco in quo
 sunt, & moribus. Et qui quidem
 Græci vocantur, bella Barbaris inferunt,

ΔΙΟΓΕΝΟΥΣ.

Βάρβαροι Διαφυλάξιν οἰόντων τῶν ἑαυτῶν, πάν-
τες ὄντες αὐταρκεῖς. Ἰμῶν δέικανόν εἰδέν. καὶ
γὰρ Φιλόδοξοι καὶ ἄλλοι, καὶ ἀχρηστῶς τρε-
φόμενοί εἰσι.

ΚΡΑΤΗΤΟΣ

ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΙΠΠΑΡΧΙΑ ΓΥΝΑΙΚΙ.

Επάνηκε τῆς χάριτος. Ἐπὶ δύνασαι Διογνήδην
καταλαβῆν ζῶντα. ἐχρὺς γὰρ ἤδη ἐστὶ τῆς
βίης τελευτῆς. καὶ δὲς γέ τοι ἑσθρὰ τοσῶτον ἐξέ-
πνευσεν. ἵνα καὶ ἀπασῆ αὐτὸν τὸ ἔσχατον ἀ-
σπασμα, καὶ γνῶς, ὅσον δύναται καὶ ἐν τοῖς
φοβερῶτατοις Φιλοσοφία.

ΕΡΜΑΙΣΚΩΙ.

Εἴθ' αἰρετὸν ὁ πόνος πίνει. εἴτε Φευγῆν, πίνει,
ἵνα μὴ πονῆς. καὶ γὰρ τῷ μὴ πονεῖν ἐφεύγε-
ται πόνος. τῷ δὲ ἐναντίῳ καὶ δάμναται.

ΤΟῖΣ ΕΤΑΙΡΟΙΣ.

Μὴ πάντας αἰτεῖτε τῶν ἀναγκαῖα, μηδ' ἐσθρὰ
πάντων τῶν διδόμενα δεχεσθε. Οὐ γὰρ θεμιτὸν
ἀρετὴν

ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

89

Barbari verò fatius esse existimant sua cu-
stodire, omnes suis contenti. Vobis ve-
rò nihil satis est: etenim otiosi, & sine ra-
tione, & inutiliter educati estis.

CRATETIS

EPISTOLAE.

HIPPARCHIAE VXORI.

Reuertere celeriter. Adhuc poteris
Diogenem deprehendere viuum. Vi-
cinus enim iam vitæ termino. Et heri qui-
dem minimo minus expirauit. Vt ipsum
vltimâ salute salutes, & cognoscas quantum
in terribilissimis etiam possit Philosophia.

HERMAESCO.

Siquidem appetenda res labor, labo-
ra. Sin fugienda, labora ne labores.
Non enim laborando labor non fugitur,
contrario autem etiam fugatur.

FAMILIARIBVS.

Non omnes poscite necessaria, nec ab o-
mnib' q̄ dāt accipite. Neq; fas etenim
virtutem

ἀρετὴν ὑποκακῶν τρέφεται. Μόνες δὲ κακῶν
 μόνων τῶν μεμνημένων φιλοσοφίαν. Καὶ ὑ-
 μῖν ἐξέσται αἰτεῖν ἑἰς ἴδια, καὶ μὴ δοκεῖν αἰτεῖν ἑ-
 ἀλλότρια.

ΤΟῖΣ Α΄ΥΤΟῖΣ.

Μελέτω ὑμῖν τῆς ψυχῆς, τοῦ δὲ σώματος
 ὅσον ἀνάγκη. τῶν δὲ ἔξω μηδὲ ὅσον· εὐδαι-
 μονία γὰρ ἐχθήσεται, δι' ἣν τῶν ἐκτὸς χρεία, ἀλλ' ἀρε-
 τὴ μὲν ἕθενός τῶν ἐκτὸς τελεία.

ΤΟῖΣ ΑΥΤΟῖΣ.

Καλὸν νόμος, ἀλλ' οὐ κρείττων φιλοσοφίας.
 ὁ μὲν γὰρ βιάζεται μὴ ἀδικεῖν· ἡ δὲ διδάσκει.
 ὁ σὺ δὲ χεῖρόν ἐστιν ἀνάγκη τι πιεῖν τῆ ἐγκυρίας,
 τοσούτω καὶ νόμος φιλοσοφίας. ὥστε διὰ ταῦτα
 φιλοσοφεῖτε, καὶ μὴ πολιτεύεσθε. Κρεῖττον γὰρ δι-
 ἄσκεινται ἄνθρωποι δικαιοπραγεῖν ἢ πείσασ-
 θαι, ἢ δὲ ἐαναγκάζοιται μὴ ἀδικεῖν.

ΤΟῖΣ ΑΥΤΟῖΣ.

Φιλοσοφεῖτε πολλάκις, ἢ ἀναπαύεσθε. Αἰρε-
 τώτερον γὰρ τὸ εὖ ζῆν ὅ ποιεῖ φιλοσοφία,
 τῆ ζῆν ὅ ποιεῖ ἀναπαυή. Καὶ μὴ ὡς ἄλλοι, ἀλλ'
 ὡς ἕξτε

virtutem à malis nutrirī. Solos verò & à
 solis qui Philosophiam meminerunt. Et li-
 cebit vobis poscere propria, & non arbitra-
 ri petere aliena.

I I S D E M

CVram gerite animæ, corporis verò quā-
 tum est necesse. Externorum autem
 ne tantillum quidem. Beatitudo enim
 non voluptas ob quam externorum indi-
 gentia, sed virtus, nullius externorum ad-
 miniculo, perfectio.

I I S D E M

PRæclare leges quidem, sed non meliores
 Philosophiâ. Illæ enim cogunt neminẽ
 lædere, hæc verò docet. Quanto verò peius
 necessitas faciendi spontaneo, tanto & leges
 Philosophiâ. Et propterea adeo Philosophi-
 am exercete & non politicam. Melius quip-
 pe quo homines docentur iustitiâ exercere
 nosse, quã quò arcentur ab iniuriâ poenis.

I I S D E M

PHilosophiâ sæpius exercete, quàm respi-
 ratis. Expetendū n. magis benè viuere ꝓ
 Philosophiæ op^o, quàm viuere ꝓ respiratio-
 nis. Et

ΔΙΟΓΕ'ΝΟΥΣ.

ὡς ἤρξατο μὲν ἀνιδένης, ἔτελεύτωσε δὲ Διογύρης·
εἰ δὲ δύσκολον τὸ ὧδε φιλοσοφῆν, ἀλλὰ σπου-
δαιότερον. Πρὸς δὲ εὐδαιμονίαν ὡς ἔλεγε Διο-
γύρης καὶ Διάκου Βαδισπῶν.

ΤΟῖΣ ΑΥΤΟῖΣ.

Απάγξαθε, ὄλι, θέρμους καὶ ἰσχυάδας, καὶ
ὕδωρ ἔχοντες, καὶ ἐξ ὠμίδας μεγαρικὰς
πολεῖτε, καὶ πολλὰ γεωργεῖτε, καὶ προδίδοτε, καὶ
τυραννεῖτε, ἔφονεύετε, καὶ ὅσα ἄλλα τοιαῦτά ἐ-
σι, ὄσον ἡμεῖν. Ἡμεῖς δὲ εἰρήνην ἀγρομένην πα-
σαν, πάντας κακῶ ἐλευθεροὺς γινόμενοι, ἕποδ' ἔσι-
νωπέως Διογύρης, καὶ ἔχοντες μηδὲν πάντα ἔχο-
μεν ὑμεῖς δὲ πάντα ἔχοντες ἄδὲν ἔχετε, Διάφιλο-
νεκίαν, καὶ φθονον, καὶ φόβον, καὶ φιλοδοξίαν.

ΔΙΟΓΕΝΕΙ.

Απὸ μὲν τοῦ πλάτου ἤδη ἐλευθεραῖζομεν· ἡ
δὲ δοξα ἡμῶς οὐδέπω ἔτι καὶ νῦν μεθίεται
τῆς δευτείας. Καί τοι νῆτον ἡρακλέα ἡμῶν πάν-
τα ποιόντων, εἰς τὸ ἀφελῶσαι παρ' αὐτῆς. Ἄλ-
λων δὲ τῆσδε ἑμαυτὸν τῆσδε διασώσης λυτρώσασμαι
πλεύσας Ἀθῆναιζε, φέρων σοι δωρεάν. εἰς ἣν
ἐξείλεθ' ἡμῶς ὁ πόσις λόγος, ἑμαυτῶ τὸ κρεῖτ-
τον πάντων κῆμα.

ΜΝΑΣΟΪ.

Μὴ ἀπέχεσθαι τοῦ καλλίστου κόσμου, ἀλ-
λά κόσμου σπουδῆν ἐκάστης ἡμέρας,
ἰνα

ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

91

nis. Et non vt alii, sed vt coepit quidem An-
tisthenes, perfecit autem Diogenes. Si verò
arduum ita philosophari, at cōpendiosius.
Ad beatitudinem autem (vt dixit Diogenes)
etiam per ignem vadendum.

ΙΙΣ ΔΕ Μ.

Suspendamini, quod lupinos, & carycas,
& aquam habentes, & tunicas Megari-
cas, nauigatis, & multum agrum colitis, &
proditores ac tyrannos agitis, & occiditis, &
alia consimilia designatis, vbi satius erat
quiescere. Nos verò pacem adducimus v-
niuersam, ab omni malo liberi facti, per
Diogenem Sinopensem; Et nihil habentes
omnia habemus. Vos verò omnia haben-
tes nihil habetis, ob conditionis studium, &
inuidiam, & timorem, & ambitionem.

ΔΙΟΓΕΝΙ.

Α Diuitiis quidē liberi iam viuimus: opi-
nio verò nos ne adhuc quidē dimittit ex
seruitute. Quāuis me hercule nihil nō fece-
rim⁹ vt ab ipsa dimitteremur. Verū & hāc
demū me Dominā liberabo nauigās Athe-
nas, ferēs tibi mun⁹; quo me rapit de te ser-
mo, mihi quidē omnib⁹ possessionib⁹ melior.

ΜΝΑΣΟΙ.

Νe abstineas à pulcherrimo ornamēto
sed orna te ipsam singulis diebus, v^t

ΔΙΟΓΕΝΟΥΣ.

ἵνα διμφέρεσαι ἧς . Καλλις δὲ κόσμος ἐστίν, ὃ
καλλίστα κοσμῶν . Καλλίστα δὲ κοσμεῖ ὁ κοσμο-
τάτην ποιῶν . Κοσμοτάτην δὲ ποιεῖ κοσμιότης .
Ἡ μὲν δεκῆσι καὶ ἡ Πηνελόπη καὶ ἡ Αλκίση
κεκοσμηῶσαι, καὶ ἔτι καὶ ἰὺν ἐπὶ ἀρετῇ ὑμνεῖσθαι
καὶ τιμᾶσθαι . Ἰνὲν καὶ σὺ πύστις ἐν ἀμίλλῃς γῆ
περὶ τούτων ἀντεχέσθαι τῶν ὄρων μένων .

ΤΟῖΣ ΕΤΑΙΡΟΙΣ.

Ἀσπεῖτε ὀλίγων δεηθῆναι . τοῦτο γὰρ ἐξυτά-
τω θεῷ . τὸ γὰρ ἐναντίον μακροτάτω . καὶ ὑ-
μῖν ἔπειτα μέσοις γηομενίσι θεῶ , καὶ ἀνάλογον
θεῶν τινὶ κρείττονι γῆναι , καὶ μὴ ὅτι ἀνάλογως τῷ
χείρονι ὁμοίως γηεῶσαι .

ΩΡΙΓΕΝΕΙ.

Ὅτ' ποιῆ ἄγρος παρδαίς , ἔδὲ ἄστυ Φαύ-
λας, ἀλλ' αἱ σύντοῖς ἀγαθοῖς καὶ κακοῖς δια-
τρεῖσθαι . ὡς εἰ βέλει ἀγαθὸς καὶ μὴ κακὸς γῆ-
σθαι σοι τοὺς παῖδας , πέμπε μὴ κατ' ἄγρον . Ἀλλ'
εἰς Φιλοσόφου, ἵνα καὶ αὐτοὶ βαδίζοντες τῷ καλῷ
ἐμάθομεν . Ἀσκητὸν γὰρ ἀρετῇ, καὶ ἐκ αὐτέμα-
τον ἐμβαίνει τῇ ψυχῇ ὡσπερ ἡ κακία .

ΕΥΜΟ-

ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ.

92

præmīneas . Pulcherrimum autem orna-
mentum est quod pulcherrimè ornat . Pul-
cherrimè verò ornat, quod ornatissimam
reddit: ornatissimam verò reddit ornatus;
quo mihi videntur & Penelope & Alcestes
ornata fuisse, & etiam nunc ob virtutem
laudari & coli. Ut igitur & tu his par euadas,
cnitere his adhærere monitis.

FAMILIARIB.

Ad sũescite paucis indigere : Proximũ
enim illud Deo, huic autem contrariũ
longissimè abest . Etyos sequetur in medio
Dei constitutos diuina similitudo meliori
aliquo genere . Minimè verò si æqualiter
illi quod peius assimilati fueritis.

ΟΡΙΓΕΝΕΙ.

Non ager reddi honestos, nec vrbs pra-
uos, sed cũ bonis & malis cõuersatio-
nes. Adeo vt si velis bonos & nõ malos fieri
filios tuos, mitte nõ in agrũ, sed in Philoso-
phi domũ. Quo & nos euntès honesta didi-
cimus. Exercitatione enim opus ad virtutẽ,
q̃ nõ sua sponte animæ se insinuat vt malitia.

M EΥ

Αδοξος ἔλμα Διογένης, ἀλλ' ἀσφαλής, καὶ
 ἀλασιώτερός ὁ χρώμενος αὐτῇ τῶν τῶν καρ-
 χηδονίων φρονούντων· καὶ λιτὸς ἐβίωσεν, ἀλλ' ὑ-
 γιαιότερος τοῦ ἀβίωσεν· καὶ ὀπίσθεσι ἡ γυ-
 γή· ἀλλ' ἐλευθερωτέρως τῆς Σαρδανιπάλω· ὅτι
 ἡ κρείττον τῆς καρχηδονίας σολῆς αὐτοκρατορίας, καὶ
 ἡ ὑγίεια τοῦ λαμπροῦ βίου, καὶ ἡ ἐλευθερία
 ἐπιειδισῶ ἀνατριβῆς· καὶ ἡ ταῦτα φιλοσο-
 φία πῶς πᾶσι πάντων ἐστὶ κρείττων· καὶ εἰ μὴ ἡ καὶ
 αἰχμῆς, ἀλλ' ἡ κατὰ Διογνήην τὸν εὐρόμενον τὴν
 σπυτομον ὁδὸν ἐστὶ· Εὐδαίμωνίαν.

ΤΟΙΣ ΝΕΟΙΣ.

Εοίσετε ἑαυτοὺς ἐσθίειν μάζαν, καὶ πίνειν
 ὕδωρ· ἰχθύν τε καὶ οἶνον μὴ γεύεσθαι. Ταῦ-
 τὰ γὰρ μὲν γέροντας δόδοθηλοι, ὡπερ παλαιά-
 τε τῆς Κίρκης φάρμακα· τοὺς δὲ νεὸς δόδοθη-
 λουσι.

ΛΥΣΙΔΙ.

Ακήκοῦσθε, ὦ Λύσι, ἀπὸ τοῦ ἀγῶνος τῆς
 Ἐρετριάς συνεχῶς μεθύσκεσθαι· εἰ δὲ
 πρῶτα

Ignobilis habitus Diogenis, sed tutus, &
 ditior qui illō utitur, illis qui Tyrias ve-
 stes gerunt. Et frugalis vita: Sed sanior illā
 quæ superflua: & laboriosa institutio, sed
 liberior illā Sardanapali. Adeo ut si potius
 est Tyriā stolā suis contentum esse, & sani-
 tas splendidā vitā, & libertas ignominiosā
 conversatione; Profectō talia quæ confert
 Philosophia omnium fuerit optima. Non
 autem illa quæ secundum alios, sed quæ se-
 cundum Diogenem, qui invenit compen-
 diosam viam ad Beatitudinem.

ΙΥΝΙΟΡΙΒΥΣ.

Astuefacite vosmet edere rigidū panē
 & bibere aquam, Piscemq; & vinum nō
 gustare. Hæc enim seniores feroces reddit,
 tanquam Circes venena, iuniores verè effe-
 minat.

ΛΥΣΙΔΙ.

Avdium te, ὦ Lysi à certaminis tempore
 in Eretriā continuò inebriatū. Quod
 M 2 si hæc

φαίτω ἔστι ἀληθῆ, πάρεσί γε σοι μὴ κατὰ Φρονήσαντα
ᾧ ὁ μῆρος ὁ σφῶος λέγει. Φησὶ γάρ·

Οἶνος καὶ κενταυρὸν ἀγάκλυτον Ἀρυϊῶνα,
Ὡλεσε καὶ Κύκλωπα,

ὑπὲρ ἀνθρώπων καὶ τὸ μέγεθος, καὶ τὴν ἰσχύον
φορέοντα. Εἰ ἔν ἰσχυρώτερος καὶ μείζων ἡμῶν
κακῶς κηθήται, πῶς οἶει ἡμῶς αὐτὸν διαθήσει,
οἶμαι μὲν ἢ ἀθλίως. Ὅπως ἔν μὴ γήθηται,
μηδὲν δυσχερὲς ἀπ' αὐτῆς, πρῶτα ἴσως μαθήσεται
εὐχρησῆως αὐτῷ χρῆσθαι. Ὡς ἄτοπον δὲ τῷ
μὲν πλήκτρῳ μὴ εἰκονοῖσθαι, ὁ τῆς χρωμένους
αὐτῷ καλῶς, σὺ δὲ ἐξίσησι τῶν φρενῶν, οὐδ' εἰς
μανίαν ἐμβάλλειν· τῷ δὲ οἴῳ οἶσθαι εἰκονοῖσθαι,
καὶ χρῆσθαι αὐτῷ. * ἢ τῷ πλήκτρῳ διαβαίνειν,
πρῶτον μᾶλλον καὶ τὴν μελέτην αὐτῆ ποιητέον.
περὶ δὲ τοῖς ἐγκρατέσι τῶν ἀνδρῶν ὁμιλῶν ἐγ-
κρατῆς χρῆσθαι μανθάνειν· ὅπως αὐτῷ, τε δῶ-
ρον τῆς θεῆς μὴ ἀλαμῆσαι εἰς κεφαλὴν σοι γήθηται,
ἀλλὰ ἡμῶν ἡδοναὶ ἀμετάμεληται, καὶ ἀφέ-
λειά σοι ἀπ' αὐτῆ ἔσιν. Ὅταν ἄλλως πῶς
μετ' ἐγκρατείας παραινόμενος εὐσχημένως σέ
καὶ δικαίως παρῆ βιοτεύειν, μηδὲν εὐσχη-
μον, μηδὲ φαῦλον ἐν τῷ βίῳ διαπραττόμενον,
ἀλλὰ πάντα τὰ δίκαια καὶ λέγοντα καὶ
πράττον-

hæc vera sunt, hortor te, ne contemnas il-
la, quæ Homerus sapiens loquitur. dicit
enim:

Vini etiam Centaurum præstantē Argyionē
Perdidit, & Cyclopa,

supra homines & magnitudinem & robur
ferentem. Si verò robustiores, & maiores
nobis malè disposuit, quî censet nos vinum
adfecturum? arbitror verò miserè. Ne quid
igitur mali ab eo tibi creetur, cōsulo tibi vt
discas vtiliter ipso vti. Vt verò absurdū fla-
gello obtemperandū nō putare, quod vtentes
eo recte nec deturbat de mente, nec in
insaniā cōiicit, Vino autem obtemperan-
dum putare & eo vti*. Aut flagello accidit,
tanto magis & ipsius curam esse habendā.
Enitere sanè cum tēperantibus viris cōuer-
sans, temperanter vti discere. Ne donum
hoc Dei ignominia adficiēti in caput ti-
bi incidat, sed vt honoranti, quarum te non
pœniteat, & vtilitates tibi ab ipso sint. Cum
alioquin omne (vinum) cum temperatiā,
de quā monui, decorè te & iuste viuere effi-
ciat, nihil indecorum, neque turpè in vita
facientem, sed omnia iusta & dicentem &

ΑΙΟΓΕΝΟΥΣ.

πραΐτοντα, ὧν παρὰσίᾳ ἄνθρωποι λέγονται
 πεισευδαίμονες γενέσθαι· τριστῶν αὐταῖς ἀγα-
 θῶν πληθυνόντων ἐν τῷ βίῳ. Οἷς γὰρ τότε
 πρὸς ψυχὴν ἐγκρατῶς ἀφαιεῖται, τότε πρὸς
 σῶμα ὑγιαίνῳς, τότε πρὸς κτήσιν αὐταρκῶς,
 πῶς οὐ πεισευδαίμονες εἶεν; Ὅπως ἐν τούτων
 τῶν ἀγαθῶν ἀσπλάγης, παραινῶσιν μὴ
 ὀλιγαρεῖν τῶν ἐπεσελ-
 μένων.

Τ Ε Λ Ο Σ.

Ἐπιστολαί

95

facientem. Quorum sanè presentia homi-
 nes dicuntur ter beati fieri, cum tria bona i-
 pso amplificent in vita, Qui enim in ani-
 ma secundum continentiam dispositi sunt,
 in corpore secundum sanitatē, in possessione
 ut suis vivant contenti, quomodo ter
 beati non fuerint? Ut igitur his tan-
 tis bonis fruarer, moneo te ne
 flocci facias hæc præ-
 cepta.

FINIS.

